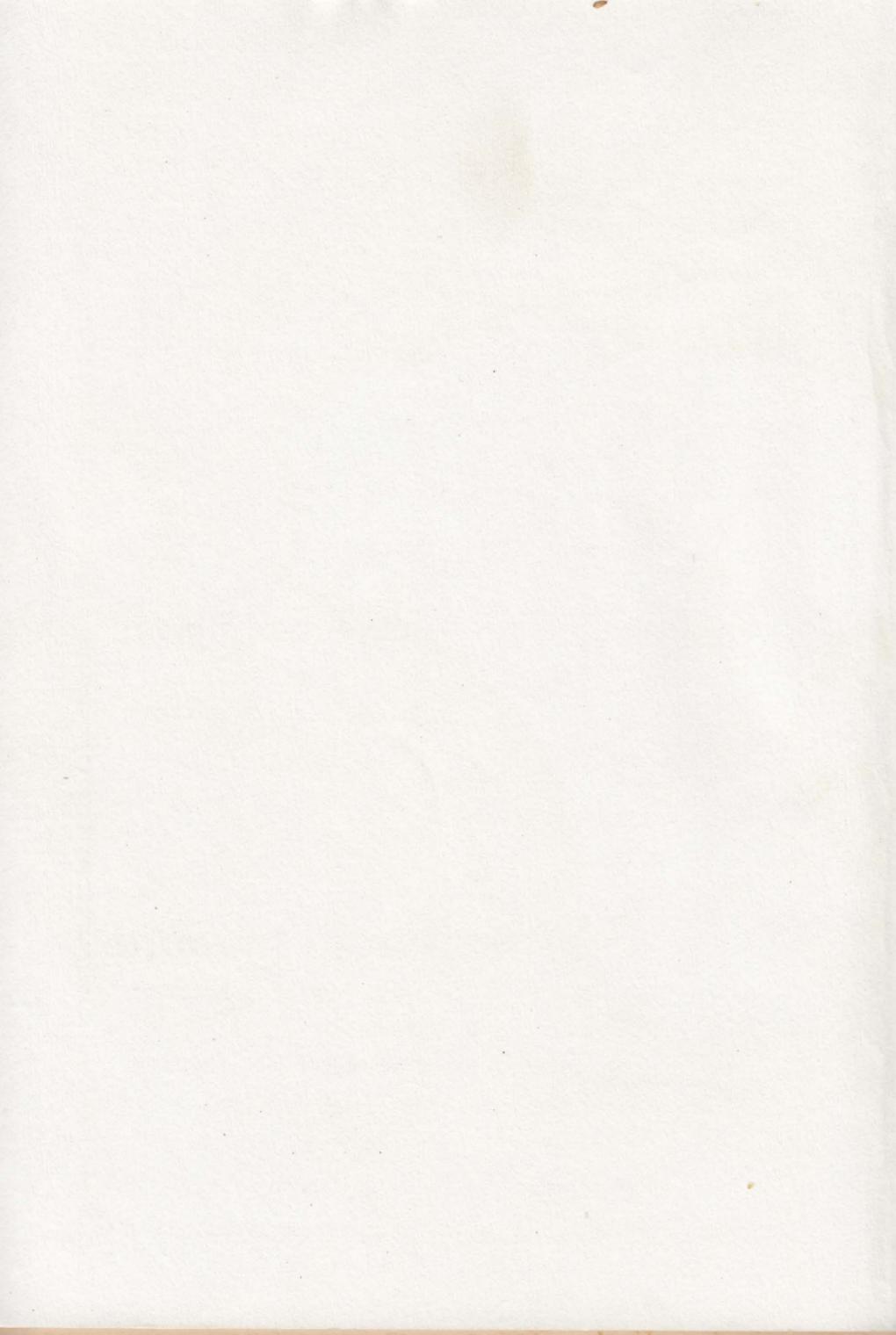

சினுச்யாவின் காடு பொம்மை

சீறுகதூகள்

சந்தீரகாந்தா முருகானந்தன்

அலூசுஸாவின் கரடு ஸ்டாட்கேட்!

(சிறுகதைகள்)

சந்திரகாந்தா முருகானந்தன்

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

த.பெ.எ. 1447, எண்.7, தணிகாசலம் சாலை,
தியாகராய் நகர், சென்னை-600 017.

தொலைபேசி : 24342926, 24346082

மின் அஞ்சல் : manimekalai1@dataone.in
manimekalai2020@yahoo.com

மின்னெண்ணயம் : www.tamilvanan.com

பூல் சிறுஞ்

தலைப்பு	: அனுச்யாவின் காடி பொம்மை
ஆசிரியர்	: சந்திரகாந்தா முருகானந்தன்
நூல் உரிமை	: ஆசிரியருக்கு.
மொழி	: தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	: 2010
பதிப்பு விவரம்	: முதல் பதிப்பு
தாளின் தன்மை	: 11.6 கி.கி.
நூல் அளவு	: கிரெனன் செல் (12x 18 செ.மீ.)
ஒளி அச்சு	: தமிழ்ரேவல் கிராபிக்ஸ் செல் : 9840690280
அச்சிட்டோர்	: ஸ்கிரிப்ட் பிரின்டர்ஸ், சென்னை-94
முகப்பு ஓவியம்	: ஓவியர் மகேஷ்
பக்கங்கள்	: X + 154 = 164
கட்டுமான	: சாதா அட்டை

இந்தீய விலை : ரூ. 65-00

முனைக்கால

பெண்ணிய பத்தி எழுத்தோடு தொடங்கிய எனது இலக்கியப் பயணம் கவிதை. சிறுக்கதை எனத் தடம் பதித்தது. எனது இலக்கியப் பயணத்தில் எனது வழிகாட்டி எனது கணவர். அவர் ஊக்கம் தந்து தட்டிக் கொடுத்திராவிட்டால் நான் எழுத்துலகில் காலடி எடுத்து வைத்திருப்பேன் என்பது சந்தேகமே. எனது பள்ளிப் பருவத்தில் எனது தந்தை மாணிக்கம் மாஸ்டர் சிறந்த தமிழாசிரியர். அவரது வழிநடத்தல் எனக்குத் தமிழ் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தினாலும் நான் ஒரு வர்த்தகத் துறை மாணவியாகவே பயின்றேன். பலாவி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் இதனால் பிரகாசிக்க முடிந்தது. எனது விரிவுரையாளர் திருமதி மகேந்திரன் மற்றும் பேராசிரியர் சிவலிங்கராஜா ஆகியோரும் எனது வழிகாட்டிகளாக, உந்துசக்தி யாகத் திகழ்ந்தனர்.

வன்னி மண்ணில் வாழ்ந்த காலம் பெண்ணிய அமைப்பின் தலைவியாகச் செயற்படும் வாய்ப்பைத் தந்தது. இதனால் இடருற்ற பல பெண்களின் வாழ்வைத் தரிசிக்கவும், அவர்களது துயரைப்

பகிர்ந்து கொள்ளவும் வழி சமைத்தது. இதனால் பெண்ணியத்தில் ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. எனது முதலாவது பெண்ணியக் கட்டுரையை 'மல்லிகை' ஆண்டு மலரில் வெளியிட்ட டொமினிக் ஜீவாவும், 'தினக்குரல்', 'இவள்' பகுதியில் தொடர்ந்து என் கட்டுரைகளை, பத்தி எழுத்துகளைப் பிரசரித்த தேவகெளரி அவர்களுக்கும் ஆசிரிய பீடத்திற்கும் முதற்கண் நன்றிகள். காலப்போக்கில் ஈழத்துப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் அனைத்துமே எனக்குக் களம் தந்து என்னை வளர்த் தெடுத்தன.

எனது முதல் இரு பெண்ணிய நூல்களையும், கவிதைத் தொகுதியையும் வெளியிட்ட ரவி தமிழ் வாணன் அவர்களே எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியையும் வெளியிடுவது மகிழ்ச்சிக்குரியது. அவருக்கும் என் நன்றி!

எனது கதைகள் பெரும்பாலும் குடும்ப சிக்கல்களைக் கருவாகக் கொண்டவை. பெண்ணிய மேம்பாட்டினை நோக்காகவும் கொண்டவை. போர்க்காலத்தில் வன்னி மன்னில் வாழ்ந்த அனுபவங்கள், என் பிறந்த பிரதேசமான வடமராட்சியில் கிடைத்த அனுபவங்கள், பெண்ணிய

செயற்பாடுகள் மூலம் கிடைத்த அனுபவங்கள் என் கதைகளை அலங்கரிக்கின்றன.

எனது முன்னெணய நூல்களுக்கு ஆதரவு தந்த வாசகர்கள் ‘அனுசயாவின் கரடி பொம்மை’ என்ற இந்தத் தொகுதியையும் வரவேற்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். எனது கதைகளைப் பிரசரித்த பத்திரிகைகளுக்கு மனமார்ந்த நன்றிகள்!

அன்புடன்,

சந்திரகாந்தா முருகானந்தன்

81. மெனிங் பிளேஸ்.

கொழும்பு - 6

வாழ்த்துக்கள்

பெண்ணியச் சிந்தனைகள் மேலோங்கியிருக்கும் சந்திரகாந்தா முருகானந்தனின் சிறுகதைகளில்.

‘அனுசயாவின் கரடி பொம்மை’ என்ற இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியின் கதாசிரியை சந்திரகாந்தா முருகானந்தன் தனது பெண்ணிய பத்தி எழுத்துகள் மூலம் பெரிதும் அறியப்பட்டவர். வாராவாரம் பத்திரிகைகளில் வந்த இவரது பத்தி எழுத்துகள் சலசலப்பை ஏற்படுத்தின. இதனால் பல விமர்சனங்களுக்கு உள்ளானவர். இவற்றில் கணிச மானவை கண்டனங்களாக இருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. பழுக்கும் மரமே கல்லிலரிபடும் என்பது போல ஆணாதிக்க வாதிகள், மதவாதிகள் என்போரின் கண்டனங்களுக்கு உள்ளானார்.

குமார் 25 சிறுகதைகள் வரை எழுதியுள்ள இவர் பத்துக்கும் மேற்பட்ட கதைகளுக்காகப் பரிசீல்கள் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கதாபாத்திரங்களுடாகப் பெண்ணினம் எதிர்கொள்ளும் சவால்களை இயல்பாக இவரது சிறுகதைகள் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. சவால்களை எதிர்கொண்டு மேலெழுந்து வரும் பெண்களைக் கதாபாத்திரங்களாக்கி, பெண்ணிய மேம்பாட்டை நிலைநிறுத்துகிறார்.

கதாபாத்திரங்களின் குண இயல்புகளையும் மன உணர்வுகளையும் பளிச்சிடும் வண்ணம் சித்திரிக்கும் பாங்கும், இலகுவான நடையும். தேவையான இடங்களில் பேச்சு மொழியின் பயன்பாடும் சிறப்பாக இத்தொகுதியிலுள்ள கதைகளில் காணமுடிகிறது. ஒரு தாயாக, ஒரு மனைவியாக, ஒரு சகோதரியாக இவரது பாத்திரங்கள் வெளிப்படுத்துகின்ற உணர்வுகள் வாசகனின் மனஉணர்வோடு ஒன்றி விடுகின்றமை இவரது எழுத்தின் சிறப்பம்சம் எனலாம்.

கதைகள் பற்றி ஒவ்வொன்றாக அபிப்பிராயம் கூறி வாசகர்களை வழிநடத்துவதைத் தவிர்த்துக் கொள்கிறேன். இன்றைய காலகட்டத்தில் வாசிப்பு, மீள் வாசிப்பு என ஒரு படைப்பு பன்முக வாசிப்புக்கு உள்ளாக்கப்படுதலும், படைப்பாளி மரணிப்பதும் எழுத்தாளன் பிறப்பதும் எனும் பின்நவீனத்துவ அம்சங்களிடையே ஒருமுகப் பார்வை வாசகனைத் தவறாக வழிநடத்திடக் கூடும் அல்லவா!

'இத்தனை நாளாய் எங்கிருந்தாள்?' கதையின் மாரியாயி, 'எதிர்கொள்ளல்' கதையின் நாயகி, 'புத்தெழுச்சி' கதையின் நாயகி வெண்ணிலா போன்ற புதுயுகப் பெண்களைத் தரிசிக்க வைத்திருக்கிறார்.

உளவியல் ரீதியில் எழுதப்பட்டுள்ள 'மனதைத் தொலைத்து விட்டு' என்ற சிறுகதை என்னை மிகவும் கவர்ந்துள்ளது. வேகமாக எழுதிவிட்டு சற்று ஓய்ந்திருக்கும் கதாசிரியை தொடர்ந்து எழுத வேண்டும் என எதிர்பார்க்கிறேன்.

அன்புடன்,

என். சண்முகம்

இணைப்பாளர்,
போர்ட் நிறுவனம்

பதிப்புறை

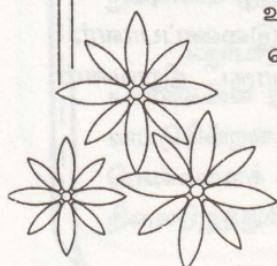
ஆழத்து எழுத்தாளரான திருமதி சந்திரகாந்தா முருகா னந்தன் அவர்கள் சிறுகதைகள் படைப்பதில் வல்லவர். முழுக்க முழுக்க கற்பனையே இல்லாமல் தான் வாழும் நிலையில் கண்ட நிகழ்வுகளை உனர்வோடு சூழலோடு ஒன்றிப்போய் எழுதுவதால் அவர் சிறுகதைகள் முத்திரை பதித்தவையாக அமைகின்றன.

‘அனுசயாவின் கரடி பொம்மை’ எனும் இந்நாவில் 15 சிறுகதைகள் உள்ளன. ஓவ்வொரு கதையும் ஓவ்வொரு பிரச்கிணையைப் படம்பிடித்து நம் கண்முன் காட்சியாக்கு கின்றன. பெரும்பாலும் இவர் கதைகளில் பெண்ணியச் சிந்தனைகள் மேலோங்கியிருக்கும். அதோடு குறிப்பாக ஈழ நாட்டு விடுதலை உனர்வு இழையோடும். அது மட்டுமல் வாது, மனிதநேயம், குடும்ப உறவு மேம்பாடு உறுதியாக வலியுறுத்திக் கூறப்படும்.

இந்நாவில் அடங்கியுள்ள 15 சிறுகதைகளும் 15 ரசமானவை. தற்காலச் சூழலையும் மனித மனநிலையையும் ஆவணப்படுத்தும் காலக்கண்ணாடியாக இவரது படைப்பு அமைந்துள்ளது.

உங்கள் வாசிப்பைத் தொடங்குங்கள்;
வசமாகும் உங்கள் மனமும்.

- பதிப்பகத்தார்

விக்டரியாபே

இந்நாலாசிரியரின்

இதர நூல்கள்

- ❖ பெண் விடுதலையும் சமத்துவமும்
- ❖ விடியலைத் தேடும் புதுயுகப் பெண்கள்
- ❖ வேள்வித்தி (கவிதைகள்)
- ❖ அனுசயாவின் காடி பொம்மை
(சிறுகதைகள்)

பொருளடக்கம்

1. அனுசயாவின் கரடி பொம்மை	01
2. எல்லாம் துண்ப மயம்	11
3. தவளைப் பாய்ச்சல்	19
4. கோபுர தீபம்	30
5. குடை	42
6. புதிய உறவுகள்	55
7. புத்தெழுச்சி	65
8. தூறல் நின்னுபோச்சு	76
9. மனதைத் தொலைத்துவிட்டு...	88
10. இத்தனை நாளாய் எங்கிருந்தாள்?	101
11. இழப்பும் அழைப்பும்	109
12. யாரிடம் நோவேன்?	117
13. சாதித் தீ	127
14. மனிதநேயம்	134
15. எதிர்கொள்ளல்	140

அனுச்யாவின் கரடி பொம்மை!

நீண்ட நேரமாக அப்படியே இருந்தேன். நினைவுகளில் அவளைத் தவிர ஏதும் இல்லை. பிரிவு என்பது இத்தனை களதியானதா?

பிறந்ததிலிருந்து எத்தனையோ பிரிவுகளைச் சந்தித்திருக்கிறேன். பிள்ளைப் பருவ நண்பன் மனோ ஊரைவிட்டுப் போன போது ஏற்பட்ட பிரிவு, பின்னாளில் பாடசாலை மாணவப் பருவத்தில், பணியின்போது என எத்தனையோ நண்பர்களை எல்லாம் பிரிந்திருக்கிறேன். என் கணவர் பிரபாவைக்கூட பணி நிமித்தம் சில காலம் பிரிந்துபோய் இருந்திருக்கிறேன். எதிலுமே ஏற்படாத இனம் தெரியாத ஒரு வெறுமை இன்டைக்கு மகள் அனுவின் பிரிவில் என்னைக் கட்டிப் போட்டிருக்கிறது.

நல்ல விசயம் தான். அனு என் ஓரே மகள். மேற்படிப்புக்காக அவுஸ்திரேவியா சென்றிருக்கிறாள். இந்தப் பிரிவு, பெற்ற மனதை மிகவும் வாட்டி வதைக்கிறது.

“என்ன குமாரி, ஓரே சோகமாக இருக்கிறீர்? பிள்ளை என்ன, படிக்கத்தானே போயிருக்கிறாள்? மூன்றே வருடப் படிப்புதானே!

2 ஃ அனுசாயாவின் கரடி பொம்மை

தேவைப்பட்டால் வருடம் ஒருமுறை வந்து போகவும் ஏலும் தானே!"

அவர் என்னைத் தேற்றினாலும் அவரும் உள்ளுக்குள் உடைந்து போயிருப்பதை என்னால் உணர முடிந்தது.

அனுவைப் பயணம் அனுப்பிவிட்டு வந்த பின்னர் உடுப்பு கூட கழட்ட மனமின்றி அப்படியே சோபாவில் அமர்ந்துவிட்டேன். இரவு சமையலைப் பற்றியும் சிந்திக்கவில்லை. எந்நேரமும் கலகல என்றிருக்கும் வீடு அவள் இல்லாமல் நிசப்தமாக இருக்கிறது.

பசி எடுக்கவில்லை. அவரும் தனக்கும் பசி இல்லை என்டு கூறிவிட்டார். கோப்பி தயாரித்து, எனக்கும் ஒரு கோப்பை தந்து விட்டு எதிரே அமர்ந்திருந்தார். ஒரு மிடறுக்கு மேல் கோப்பி கூட இறங்கவில்லை. இரவின் இருளில் எங்கும் அமைதியாக இருக்கிறது. எங்கு பார்த்தாலும் அனுவே தென்படுவதான் பிரம்மை. சுவரில் அவளது நாட்டிய அரங்கேற்றப் படம் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி, 'எனம்மா அழுகிறாய்?' என்டு கேட்கிறதாகத் தோன்றுகிறது.

எனது பார்வை 'ஷோ கேஸ்' பக்கம் திருப்பியதும் அப்படியே குத்திட்டு நிற்கிறது. கண்கள் என்னை அறியாமல் கலங்குகின்றன. அடுக்கடுக்காக கரடி பொம்மைகள். சின்ன வயதி விருந்தே அவளுக்கு இந்தப் பொம்மைகளில் அதீத பற்றுதல். பைத்தியம் எண்டும் சொல்லலாம். அவை பல சந்தர்ப்பங்களில் வாங்கிச் சேகரிக்கப்பட்டவை.

ஒவ்வொண்டும் ஒவ்வொரு அளவினதாக... மிகச் சிறியதி விருந்து மிகப் பெரியது வரையிலான அளவில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாவற்றிலும் பெரிய பொம்மை செற்றியில் பக்குவமாக அமர்ந்திருக்கிறது. மீண்டும் கண்ணீர அடக்கமுடியாமல் விசும்புகிறேன்.

"என்ன குமாரி... சின்னப் பின்னைபோல" இவர் செல்லமாகக் கண்டிக்கிறார். எந்தப் பெரிய பிரச்சினையானாலும் நான்

அழுவதில்லை. 'நீ அழ நான் பார்க்கவேணும்' என்டு செல்லமாக இவர் பல தடவைகள் சொல்லியிருக்கிறார். அவருடைய ஆசை, எனது அப்பா இறந்த போதுதான் நிறைவேறியது. என்னை மிகுந்த அன்புடனும் கட்டுப்பாட்டுடனும் பண்பானவளாக வளர்த்தில் அம்மாவைவிட அப்பாவின் பங்குதான் அதிகம். இப்போது எனது மகளை வளர்ப்பதில் நான்.

நள்ளிரவு தாண்டி விட்டது. அப்படியே உட்கார்ந்திருக்கிறோம். தொடர்ந்து அமர்ந்திருந்ததில் கைகால் கூட மரத்துப் போயிருந்தது.

"எழும்பு குமாரி, போய் படுப்பம்" பிரபா மறுபடி ஆறுதல் சொல்கிறார். நடைப்பினம் போல் எழுந்து சென்று படுக்கிறேன். தூக்கம் என்னைவிட்டு வெகுதாரம் போயிருந்தது. என்னையும் மீறி தலையனை நனைகிறது. விமான நிலையத்தில் கடைசியாக அவள் பார்வையிலிருந்து மறைந்த காட்சி... கையில் கரடி பொம்மையுடன், "ம... அனு, நீ இங்கேயே இருந்திருக்கலாம்."

முதலில் அவள் போவதில் எனக்குத் துளிகூட விருப்பமில்லை. எனினும் பல்கலைக்கழகத்தினுடோக்குக் கிடைத்த புலமைப் பரிசில் என்பதாலும் அனுச்யாவும் போக விரும்பியதாலும் பிரபா மறிக்க வேண்டாம் என்டு சொல்லித்தான் என்ற மனசம் மாறிச்சுது.

"குமாரி, இனியும் அவள் சின்னப் பிள்ளை இல்லை. பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்... இருபத்தி ஐந்து வயசாக்கு" பிரபா இங்கிதமாக எடுத்துச் சொன்னார்.

"அம்மா, நான் உன்னை விட்டுட்டு இருப்பனோ? ஓவ்வொரு செமிஸ்ரர் முடிவிலும் வந்து போவன் அம்மா!" அனுவும் என்னைத் தேற்றினாள்.

மனது இன்னமும் புரண்டு கொண்டிருந்தது. கட்டிலில் ஒருக்களித்துப் படுப்பதும் மல்லாந்துப் படுப்பதுமாக உழன்றேன்.

4 ச அனுச்யாவின் கரடி பொம்மை

மணி என்ன இருக்கும்? தெரிவில்லை. இன்னமும் தூக்கம் வரவில்லை. இன்டைக்கு இந்தத் தனிமை தாங்க முடியாததாக இருக்கிறது. கண்களை மூடிய பின்னும் மூடிய விழிகளுக்குள் அனுச்யாவும் அவள் கையில் அந்தக் கரடி பொம்மையுமாக, இறுதியாக அவள் கண்ணத்தில் கண்ணம் வைத்து முத்தமிட்டு விடைபெற்றபோது சாற்றில் கலந்த சுகந்தமுமாய்....

இப்போது அனு எங்கே பறந்து கொண்டிருப்பாள்? விமானம் இன்னமும் சிட்னியை அடைந்திருக்காது. விமானத்துள் தூங்கி யிருப்பாளா? அல்லது என்னை நினைத்துக் கொண்டிருப்பாளா? போய் இறங்கியதும் போன் பண்ணும்படி சொல்லியிருந்தேன். நான் சொல்லாது விட்டாலும் அவள் கட்டாயம் போன் பண்ணுவாள். பிரபா தான் போன் பாவிப்பது குறைவு. வன்னிக்குள் போன் இல்லாமல் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து பழகிவிட்டது. கொழும்புக்கு வந்த பின்னரும் அவசரமென்டால் தான் போன் பண்ணுவார். அப்பாவுக்கு மொபைல் போன் தேவையில்லையென்டு அனு பகிடி பண்ணுவான்.

அவள் அப்பாவிலும் பிரியம்தான். ஆனால் என்னுடன்தான் தனது பாசத்தை வெளிக்காட்டிப் பழகுவாள். ஏதாவது சாப்பிடக் கொடுத்தாலும் 'அம்மா, நீ சாப்பிட்டனியே!' எண்டு கேட்பாள். 'அப்பா சாப்பிட்டவரா?' எண்டு கேட்கமாட்டானே என இவர் கிண்டலடித்தால் 'அம்மா உங்களுக்குத்தானே முதல்லை தருவா?' வல்விங் ஹஸ்பண்ட் எல்லோ! எண்டு கண் சிமிட்டுவாள். நான் செல்லமாக கை ஓங்குவேன். அவள் சிரித்தபடி ஓடிவிடுவாள்.

இருநாளில் அவள் கரடி பொம்மையைத் தூக்கி வைத்திருக்காமல் இருக்கும் நேரம் குறைவு. படிக்கும் வேளைகளில் கூட அவள் மடியில் கரடி பொம்மை இருக்கும்.

எனக்குக் கலியானம் ஆனபோது பதினெட்டு வயதுதான். திடீர் கல்யாணம். அப்பாவின் மரணப் படுக்கை. ஒரே மகள். மாமாவின் மகன் பிரபாவுக்கும் எனக்கும் திடீர் திருமணம்.

திருமணம் ஆன பின் அப்பா சுகமாகி எழுந்துவிட்டார். உயர்தரப் பரீட்சை முடிவும் வெளியாகி பல்கலைக்கழகத் தெரிவும் கிடைத்தது இவர் படிக்கும் படிதான் சொன்னார். பெரியவர்களுக்கு அதிகம் உடன்பாடில்லை. நான் குழம்பிக்கொண்டிருந்தபோதே வாந்தியும் தலைச்சுற்றலுமாகி மாதவிலக்குத் தள்ளிப்போனது.

வயிற்றில் குழந்தை என்றதும் மகிழ்ச்சிக்குப் பதில் குழப்பமே ஏற்பட்டது. படித்துப் பட்டம் பெற வேண்டுமென்ற இலட்சியக் கனவு கேள்விக்குறியானது.

“கவலைப்படாதை குமாரி! முதல் வாரிசுப் பின்னள் பிறந்த பிறகு நீ வெளிவாரியாகப் பட்டப்படிப்பை மேற்கொள்ளலாம்.” இவர் ஆறுதல் சொன்னார்.

‘நானே ஒரு குழந்தை எனக்கொரு குழந்தையா?’ என முதலில் சற்று ஏமாற்றமாக இருந்தாலும் வயிற்றில் குழந்தை வளர வளர என் மனதில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. குழந்தை பிறந்த போது எனக்கு அளவிட முடியாத ஆனந்தம்.

தங்க விகரகம் போல மொழுமொழு என்றிருந்த என்ற குழந்தை, என்ற உதிர்த்திலிருந்து, என்ற கருப்பையிலிருந்து உதித்த, என்ற செல்லப் பெண் ‘அனுசயா’ - இவர் தெரிவு செய்த பெயர்.

யாரோ கம்பஸ்லில் இவருடன் படித்த சிநேகித்தியின் பெயரெண்டு பிறகு அறிந்தபோது இவரில் கொஞ்சம் கோபம்தான்.

‘குமாரி எண்டும் யாரும் வைச்சிருப்பினம்.’ இவர் கிண்டலடிப்பார்.

ஆண் குழந்தைதான் வேணுமென்டு எனக்குச் சரியான விருப்பம். இவற்றை விருப்பம் போல பொம்பிளைப் பின்னள் பிறந்தாலும் எனக்கும் அனுவில் கொள்ளள அன்பு. இவள் வலு துடியாட்டம். பால் குடிக்கிறபோது கடிக்கிற நிலையிருந்தே தன்ற கெட்டித்தனத்தைக் காட்டத் தொடங்கிவிட்டாள்.

6 ஃ அனுச்யாவின் கரடி பொம்மை

இவள் பிறந்திருந்தபோதே எனக்கு ஆசிரிய நியமனம் கிடைத்தது. எனது இலட்சியக் கனவு அதுவானாலும் நான் வேலைக்குப் போகவில்லை. பிள்ளையை விட்டு விட்டு அவளுக்கு உரிய நேரத்தில் பாலுரட்டாமல் என்ன கண்டறியாத வேலை என்டு உதற்த தள்ளினேன். எனது கணவருக்குக் கொஞ்சம் ஏமாற்றம் என்னும் இவள் வளர்ந்து ஐந்து வயதானபோது மறுபடி கிடைத்த ஆசிரியை வேலையில் இணைந்து கொண்டேன். அனுவும் என் கூடவே பாடசாலைக்கு வந்தாள். பாலர் வகுப்பி லேயே படிப்பில் மட்டுமென்றி விளையாட்டு, கலை நிகழ்வுகள் எல்லாவற்றிலும் படு சுட்டியாக இருந்தாள். அனுவின் கெட்டித் தனத்தில் நானும் இவரும் பூரித்தோம். சில சக ஆசிரியைகள் என்னைப் பெருமிதமாகவும் இன்னும் சிலர் பொறாமையுடனும் பார்த்தனர்.

ஜந்தாம் ஆண்டு புலமைப் பரிசில் பரிசீலியல் அதி கூடிய புள்ளியுடன் மாவட்டத்தில் மூன்றாவது இடத்தில் சித்தியடைந்த அனுவின் கல்வி, சாதாரண தரம், உயர்தரம் அனைத்திலும் சிறப்பான பெறு பேறுகளுடன் தொடர்ந்தது. கூடவே நாட்டியத்திலும் ஒவ்வொரு படியாகச் சித்தி பெற்று அசத்தினாய். போட்டிகளிலும் சில பதக்கங்கள் பெற்றாள்.

பெண்ணுக்கு அழகு நன்மை பயக்கக்கூடியது. எனினும் மறுபறம் ஆபத்தானதும் கூட. அனுவுக்கும் பருவ வயதில் படிப்புக்கு இடைஞ்சலாகப் பல விண்ணப்பங்கள் வந்தபோதும் சாதுரியமாக அவற்றை எல்லாம் எதிர்கொண்டு சமாளித்து, தடங்கல் இன்றி பல்கலைக்கழகம் சென்று பின் விரிவுரையாளராகி அங்கும் விரைவிலேயே மேற்படிப்புக்குப் புலமைப் பரிசில் பெற்று இதோ அவுஸ்திரேவியாவுக்குப் புறப்பட்டுவிட்டாள்.

அவளது அறிவை, புத்திக்கூர்மையைக் கண்டு பூரித்த அதேவேளை அதைவிட பெற்றோரில் அவள் வைத்திருக்கும் அன்பு எம்மை அதிகம் மகிழ்வடைய வைத்திருக்கிறது.

ஒரு தடவை எமது விடுதிக்கு ஒரு கர்ப்பினிப்பெண், குழந்தையின் தூடிப்பை திடீரென உணர முடியவில்லை என

அவசர மாகக் காட்ட வந்திருக்கிறார். அப்போது நான் இருக்கவில்லை. அனுவக்கு அப்போது ஐந்தாறு வயதுதானிருக்கும். பெண்ணின் வயிற்றை இவர் சோதித்திருக்கிறார்.

நான் வந்தபின்னர் அனு இரகசியமாக என்னிடம் இதைப் பற்றிக் கூறியது மட்டுமல்லாமல், “நான் சொன்னதென்டு அப்பாட்டை சொல்லாதையுங்கோ அம்மா” என்றாள்.

பின்னர் இது பற்றி நான் பிரபாவிடம் சொல்லி இருவரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தோம். இப்போதும் இவர் சொல்வார், “எந்த ஒரு கர்ப்பினிப் பெண்ணைச் சோதிக்கும்போதும் அனுவின் நினைவு வரும்.”

தொலைவிலே சாமக்கோழி கூறியது. மரங்களில் இருந்து கொட்டும் பனித்துளிகள் விடியலின் நெரக்கத்தினை உணர்த்தியது. இப்பொழுதுதான் சற்று அயர்ந்த உறக்கம் வருகிறது. ஆழந்து உறங்க முடியவில்லை.

கனவில் கரடி பொம்மை சிட்டி விமான நிலையத்திலிருந்து கை காட்டுகிறது. பின்னால் சிரித்தபடி அனு, ‘அம்மா ஏன்னை அழுகிறாய்?’

காலையில் நாம் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்த அவளது தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. “அம்மா, நான் சுகமாக வந்து இறங்கியிட்டன்...” மனதெங்கும் இன்பப் பிரவாகம்.

“அனு, அப்பாட்ட போனைக் குடுக்கிறன்... சொல்லு...” உடலெங்கும் இனம் புரியாத சிலிர்ப்பு.

அவளது குரலைக் கேட்டு அவரும் பூரிக்கிறார்.

அனு போன பின்னர் அவளது பிரிவும் தனிமையும் என்னை வலுவாக வாட்டுகிறது. பாடசாலையில் மாணவர்களோடு செல்லும் பொழுதுகள் போக எப்போதும் அவளின் நினைவு என்னை ஆக்கிரமிக்கும். வழக்கம்போல இவருக்கு ஆஸ்பத்திரி வேலை

8 சு அனுசாயாவின் காடி பொம்மை

யோடு பொழுது கடந்து விடும். இரவு தாமதமாகி வருவதும், காலையிலேயே புறப்படுவதுமாக எனக்குத்தான் மனங்களைச்சல்.

முன்னரெல்லாம் இவர் இல்லை என்ட என்னமே எனக்கு இருப்பதில்லை. எப்பொழுதுமே அனுவுடன் பொழுது போய்விடும். எனக்கு வயது வந்துவிட்டாலும் எடுப்பாக ஆடை அணிய வேணுமென அனு அடம்பிடிப்பாள்.

“அம்மா, யூ ஆர் ஸ்ரில் யங்...” டெனிம், ஸல்ஸ், சுடிதார் எல்லாம் அணிய வேண்டும் என அடம்பிடிப்பாள். நான் கிலரைச் சாட்டித் தப்பிக் கொள்வேன். அது வளர்ந்து வந்தபின் அவள் எனக்கு ஒரு தோழி போலவே இருந்தாள். மனம்விட்டு எல்லாவற்றையும் என்னிடம் கூறுவாள். அனுவை மேற்படிப்புக்கு அனுப்புமுன்னர் அவளுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க இவர் விரும்பினார். அனு மறுத்துவிட்டாள்.

“அம்மா, சின்ன வயசில கவியாணம் செய்யறது உங்கட காலம்... இப்பெல்லாம் பெண்கள் நிறைய படிக்கிறார்கள். வேலை செய்கிறார்கள். கொஞ்ச காலமாவது சுதந்திரமாக இருக்க வேணுமென்டு நினைக்கிற காலம்... பேண்ணுக்கு உரிமையை வழங்குகிறது கல்விதான். அவளுடைய ஆற்றல், ஆளுமை எல்லாம் இதனால்தான் வெளிப்படும். அதோடு குடும்பத்தில தனக்கும் ஒரு பிடி இருக்கும். கவியாணத்தை நான் வேண்டாமென்டு சொல்லயில்லை... மனதுக்குப் பிடிச்சவர் சந்திக்கிறபோது கவியாணம் செய்யற என்னம் தோன்றுகிறபோது செய்யலாம்... கட்டாயம் செய்வேன்... பீ.எஸ்.டி. முடிச்சுக்கொண்டு பார்க்கலாம்...”

பிடி கொடுக்காமலே நழுவிவிட்டாள். வலிய வந்த நண்பரின் டாக்டர் மகனின் புறப்போசலுக்கு ஒருவாறு சாக்குப்போக்குச் சொல்லிச் சமாளித்தார் பிரபா. அனு அவுஸ்திரேவியாவுக்குப் போன பின்னரும் அடிக்கடி தொலைபேசியில் கதைப்பாள்... நாட்கள் நகர்ந்தன.

“அம்மா, எப்படி இருக்கிறியள்? எப்படி இப்ப நாளி நோவ எல்லாம்? கண்டபடி வேலை செய்யாதையுங்கோ... அப்பாவுக்கும் சொல்லுங்கோ... ஆருக்கு ஓடி ஓடி உழைக்கிறார்? எனக்கு எதுவும் வேண்டாம்.” அட்டகாசமாக அதிகாரத் தோரணையுடன் கதைப்பாள். கூடவே அவளது அந்த இயல்பான சிரிப்போசை!

“நாங்கள் நல்லாய் இருக்கிறம் பிள்ளை! எப்படி நேரத்துக்குச் சாப்பிடுறியோ? அப்பா உனக்குச் சீதனத்துக்காகத்தானே உழைக்கிறார்..” கூடவே அவளது அக்கறை என்னைச் சிலிர்க்க வைக்கிறது.

“சீதனமோ? சீதனம் கொடுத்து செய்யுற்றிலும் பார்க்கப் பேசாமல் இப்படியே இருக்கலாம்...” கலகலவெனச் சிரித்தபடி கூறினாள். இன்றைய இளக்களின் துணிவு வியப்பளித்தது.

“சாரி, பார்ப்பமே... வேறு?”

“என்ற கரடி பாக்கள் எல்லாம் என்ன செய்யினம்? நான் இல்லையென்டு அழுகிறவையே?”

“நீ கொண்டுபோன கரடி பொம்மை என்ன மாதிரி...? இந்தா அப்பா கதைக்கப் போறாராம்...”

“அனு, எப்படி பிள்ளை இருக்கிறாய்?”

“சுகமாயிருக்கிறன்...”

“அம்மாவோட என்ன கரடி விடுறாய்? உன்ற கரடி சுகமாக இருக்கோ? படிப்பு முடியப்போகுது... எப்ப இங்கால வரப் போகிறாய்? வரயுக்கை உன்ற கரடியையும் கொண்டு வாறியா?” இவரும் அவளுடன் செல்லம் பொழிந்தார்.

“அதைவிட பெரிய கரடியாகக் கொண்டுவாறன் அப்பா...”

“தீசிஸ் எல்லாம் முடிச்சுக் கொடுத்திட்டியோ? எப்படி... சக்சஸ்தானே!”

“ஓமப்பா... புரபசர் ஓ.கே. பண்ணிட்டார்.”

“அப்ப என்ன பிளான்? இங்க இலங்கைக்கு வந்து வேலை செய்யப் போறியா... இல்லாட்டில்?”

“நான் இங்கேயே இருக்கத்தான் யோசிக்கிறன்... யூனிவசிற்றியிலையே வேலையும் கிடைக்கும்.

இந்த முறை மறுக்காமல் கலியாணத்துக்குச் சம்மதிக்க வேணும்...”

“.....”

அனு பதிவின்றிச் சிரித்தாள். அனுவடன் கதைத்து முடிந்ததும் அவளது திருமணம் பற்றிக் கதைத்தோம்.

“அனு, இந்த முறையும் சம்மதிக்காட்டில் அவளுக்குக் கரடியைத்தான் கட்டிக் கொடுக்கிறது..” இவர் பகடியாகச் சொன்னார்.

அனு நாடு திரும்பும் நாளும் வந்தது. நாம் விமான நிலையத்திற்குச் சென்று காத்திருந்தோம். விமானம் சரியான நேரத்திற்கு வந்து அனுவும் வெளியே வந்தாள். என்னைக் கண்டதும் ஓடிவந்து கட்டிக் கொண்டாள். பின்னர் அப்பாவையும் அணைத்தாள். அனுவின் கையிலே கரடி பொம்மை இல்லாதது வியப்பாக இருந்தது.

“எங்கேடி கரடி பொம்மை?” ஆச்சரியத்துடன் கேட்டேன்.

அனு கலகலவென்று சிரித்தாள். பின்னர் அருகே நின்ற இளைஞனைக் காட்டினாள்.

“கரடி பொம்மை... உயிரிருள்ள பொம்மை... உங்கட வருங்கால மருமகன்... புராபசர் விவேக்...”

நிமிர்ந்து பார்த்தேன். இருவருக்கும் கைலாகு கொடுத்தார். அவரும் கரடி பொம்மை போலத்தான் தெரிந்தார்.

எல்லாம் துன்ப மயம்

அவளுக்கு அடி வயிறு கலக்கிக்கொண்டு வந்தது. பயத்தினால் அல்ல; இயற்கை உபாதையினால்தான். இரவு முழுவதும் துன்ப நினைவுகளால் தூக்கம் இல்லாமல் உழன்று கொண்டிருந்ததால் காலையில் எழும்பத் தாமதமாகிவிட்டது.

லட்சக்கணக்கில் மக்கள் தங்கியிருக்கும் போதிய மலசலக் கூட வசதிகளற் ற இடைத்தங்கல் முகாமில் கடந்த சில நாட்களாக வாழ்வே நரகமாகிப் போய்விட்டது. சாந்திக்கு மட்டுமென்றில்லை, எல்லோருக்கும்தான் இந்த அவல நிலை. உணவு, தண்ணீர், படுக்கை, வெக்கை இவை தவிர முக்கிய பிரச்சினையாக இருப்பது காலையில் இயற்கை உபாதைகளைப் போகுவதுதான். அதிலும் பெண்கள் பாடு பெரும் திண்டாட்டம்தான்.

அதிகாலையில் இருட்டோடு எழுந்து சென்றாலும் மலசலக் கூடங்களின் முன்னே நீண்டதாக வரிசை கூடிவிடும். கழுவிச் சுத்தப்படுத்தும் தண்ணீருக்கோ பெரும் தட்டுப்பாடு! நாலைந்து பேர் போய் வந்து பின்னர் கழிப்பறை அழுக்காகி தூர்நாற்றும்

வீசுவதுடன் மலத்தால் நிரம்பிவிடும். இருந்தாலும் என்ன செய்வது? அடுத்தவர் அடுத்தவர் என மலம் கழிக்க, குழி நிரம்பி வெளியேறும். இத்தனை அரியண்டர்களுக்கு மத்தியில் தான் மலம் கழிக்க வேண்டும். இதனால் சிலர் இருட்டோடு எழுந்து கூடாரங்களுக்கு இடையே உள்ள வெளிகளில் மலம் கழித்து விடுவார்கள்.

வெட்டிப் புதைக்கவும் மண்வெட்டி கிடையாது. விடியும் போது நடந்துபோக முடியாமல் மலக் குவியல்கள் நாற்றம் எடுக்கும். பகல் நேரங்களில் சலம் கூட விட முடியாமல் பெண்கள் படும் அவஸ்தை வார்த்தைகளில் அடங்காது. சலத்தை அடக்கி அடக்கி வைத்திருந்தே சலக்கடுப்பும் வந்து பலர் அவஸ்தைப்படுவார்கள். நோய்க்கு மருந்து எடுப்பதென்றால் அதுவும் பெரும் சிரம்ம்.

க் .

சாந்தி, கக்கூசின் முன்னே நீண்டிருக்கும் வரிசையில் காத்திருக்கிறாள். வரிசை மெல்ல மெல்லத்தான் அசைகிறது. 'தொட்டியிலும் தண்ணி முடிஞ்சுதாம்' யாரோ சொல்லவே, வரிசையில் நிற்பவர்களிடையே சலசலப்பு!

'இன்டைக்கு என்டு பார்த்து இது என்ன சோதனை? சாந்தி அந்தரப்பட்டாள். இனியும் ஒரு கணமும் அடக்கமுடியாது. உடையுடன் போய்விடும் போலிருந்தது.

ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னர் இடப்பெயர்வு ஆரம்பித்த நாள் தொட்டே வாழ்க்கை நீரோட்டம் கலங்கத் தொடங்கிவிட்டது. அமைதியும் நிம்மதியுமாக இருந்த வாழ்வை விமானக் குண்டுகளும் வெஷல்களும் மறுபடியும் சின்னாபின்னப்படுத்தி ஓட ஓட விரட்டியது.

ஆற்மே மாதங்களாக இடம் மாறி, இடம் பெயர்ந்து, இருப்பவை யாவற்றையும் இழந்து போய் உயிர் ஒன்றையே காப்பாற்றிக்கொள்ள முடிந்தது. இந்த வாரோட்டத்தின் போதும் ஆயிரக்கணக்கானோர் சன்னங்கள் துளைத்து இறந்து போயினர். இன்னும் பல்லாயிரக்கணக்கானோர் அங்கவீனர்களாகினர்.

இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் சரோஜாவின் கணவனும் காயம்பட்டு ஒரு காலை இழந்துவிட்டான். மகன் இயக்கத்தில் இணைந்து கொண்டான். அவனைப் பற்றிய தகவல் எதுவும் இன்று வரை தெரியாது தவிக்கிறான். இறந்துவிட்டானா? இருக்கின்றானா? தடுப்பு முகாமில் சித்திரவதைகளை அனுபவிக்கிறானா? விபரம் எதுவும் தெரியவில்லை.

மகன் சுதாவுக்குச் சின்ன வயது. குண்டு வீச்சும், பங்கருக்குள் ஒளிப்பும், இடம் பெயர்ந்து ஓட்டமும் என அவள் மனம் பேதவித்து எப்போதும் பயப்பிராந்தியுடன்தான் இருக்கிறாள். பசி, பட்டினியால் போஷாக்கின்மை ஏற்பட்டு மெலிந்து, வாடிப்போய் விட்டாள்.

முழங்காவிலில் நிம்மதியாக வாழ்ந்துவந்த காலத்தில் எல்லோரும் எவ்வளவு செழிப்பாகவும் மகிழ்வாகவும் இருந்தார்கள். இடப் பெயர் ஆரம்பித்த பின்னர் கையில் இருந்தவையும் கரைந்து தொழிலும் இன்றி, அரைகுறை நிவாரணங்களுடன் வாழ ஆரம்பித்த பின்னர் உடலும் உள்ளமும் மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டுவிட்டது.

எல்லோரும் வாடி வதங்கி நிறம் மாறி உருமாறிப் போய்விட்டார்கள். பஞ்சமும் நிம்மதியின்மையும் உயிர் பற்றிய பயமும் மனிதனை எவ்வளவு தூரம் பாதித்து விடுகிறது.

சாந்தியால் முடியவில்லை. முன்னே நகர்ந்து வந்து கெஞ்சிப் பார்த்தாள்.

“அடக்க முடியவில்லை... என்னை முதலில் போக விடுறியளே?”

“இந்தாம்மா... உனக்கு மட்டும்தான் அவசரமா? எங்களுக்கும் தான் அந்தரம்...” வரிசையில் நின்ற ஒருத்தி ஏசினாள்.

இன்னொருத்தி சற்று மனம் இரங்கி, “சரி, போகவிடுங்க.... ஏலாமல் தானே அவசரப்படுது?” என சாந்தியைப் போக விட்டாள்.

சாந்தி நன்றியோடு அவளை நோக்கினாள்.

இயற்கை உபாதை கழிந்ததும் சாந்திக்குப் பெரும் நிம்மதி ஏற்பட்டது. எனினும் சரியாகக் கழுவுவதற்குத் தண்ணீர் போதியளவு கிடைக்கவில்லை. கூடவே அவளுக்குத் தீட்டு வேறு. சிறு வயதிலிருந்தே மாதவிலக்கு என்றால் சாந்திக்கு ஒரே அருவருப்பு. கூடவே அவ்வாறான நாட்களில் அம்மா போடும் கட்டுப்பாடுகள் அவளுக்குச் சினத்தையும் சலிப்பையும் ஏற்படுத்தும்.

“அந்த நாளையில் மாதவிலக்கு எண்டால் நாங்கள் கரிக்கோடு கீறி அதுக்குள்ளதான் இருப்பம். அவ்வளவு துப்புரவும் கட்டுப்பாடும். இப்ப பெண்டுகள் வெளிக்கிட்டுத் திரிய ஆரம்பிச்ச பிறகுதான் எல்லாச் சாபக்கோடும்... சாமி குற்றம்... ம்... பாத்திர பண்டம் எல்லாத்திலையும் அழையறது. பள்ளிக்கூடத்துக்கு, வேலைக்குப் போறது... காலம் கெட்டுப்போச்சு” இப்படி அம்மா கூச்சல் போடும்போது சாந்திக்குச் சிரிப்புவரும்.

சாந்தி இளவயதிலிருந்தே வலு துப்புரவு. மாதவிலக்கு வந்துவிட்டால் அடிக்கடி கழுவி துணி மாற்றுவாள். பின் நாளில் ‘பர்ட்ஸ்’ கட்டும்போதுகூட அடிக்கடி மாற்றுவாள். தீட்டு என்று அவள் மூலையில் ஒடுங்கிப் போய் கிடப்பதில்லை. எல்லாக் கருமங்களும் செய்வாள். இதனால் கால்களுக்கு இடையில்

வியர்வை பட்டு வெட்டிவிடும். அதனால்தான் அடிக்கடி உடை மாற்றுவாள்.

திருமணமாகி குழந்தைகள் பெற்ற பின்னரும் சாந்தி எப்போதும் வலு சுத்தமாகவே இருப்பாள். இடப்பெயர்வு ஆரம்பித்த காலம் வரை சிரமமின்றி இருந்தாள். எனினும் அகதி வாழ்வில் எல்லாமே கேள்விக்குறியாகி விட்டன. முழங்காவிலில் இருந்து புறப்பட்டபோது ஒரு டிராக்டர் நிறைய சாமான்கள் கொண்டு வந்தார்கள். வன்னேரி, அக்கராயன், முறிப்பு, கிளிநோச்சி, மூரசு மொட்டை, விசுவமடு, வள்ளிபுனம், மூல்வைத்தீவு எனத் தொடர் இடப்பெயர்வு ஏற்பட்டதில் எல்லாவற்றையுமே படிப்படியாக இழந்து முள்ளிவாய்க்காலுக்கு வந்தபோது வெறும் ஒரு சூட்கேஸ் மட்டும்தான் இருந்தது.

கடைசி நாளில் தொடர் ஷெல் வீச்சினிடையே வவுனியா நோக்கி நகர்ந்தபோது கிட்டத்தட்ட எல்லாவற்றையும் இழந்த நிலைதான். கூடவே புதுக்குடியிருப்பில் இருந்தபோது கணவனின் காலும் போய் விட்டபின் வாழ்வே சூனியமாகிப் போய்விட்டது. அல்லும் பகலும் அயராது உழைத்த வைத்தியர்களின் உதவியால்தான் உயிரெயாவது காப்பாற்ற முடிந்தது.

கணவன் கணேசன் கஷ்டத்தின் மத்தியிலும் அவர்களைச் சிறப்பாக வாழ வைத்தவன்; கடின உழைப்பாளி; குடும்பத்தில் பாசம் மிக்கவன். இன்று முடவனாகி ஒரு தொழிலும் செய்ய முடியாமல் போனது மட்டுமின்றி சுமையாகவும் இருக்கிறான். என்ன செய்வது? துண்பங்களும் கஷ்டங்களும் முட்டி மோதும்போது சாந்தியும் துவண்டு போய்விட்டாள்.

சாந்தி இயற்கை உபாதைகளை முடித்துக்கொண்டு திருப்பிய போது சுதா அழுதுகொண்டிருந்தாள். “அம்மா, பசிக்குது... தேத்தண்ணியும் போடயில்லையோ?”

குழந்தையின் பசியைத் தேற்ற வேண்டும். நிவாரணப் பொருட்கள் இன்று கிடைத்த பின்தான் சுமைக்க முடியும்.

கையிருப்பு நேற்றே தீர்ந்துவிட்டது. முண்டியடித்துக் குடிநீர் பிடித்து வந்தால்தான் தேநீர் வைக்கலாம். சீனியும் இல்லை. அடிப்பேணி யைத் தட்டிக் கொட்டித்தான் நக்கியாவது குடிக்க வேண்டிய நிலை.

தன்னீர் எடுக்க மறுபடி வரிசையில் காத்து நிற்பதை நினைக்க சாந்திக்கு இயலாமலிருந்தது. இளவயதில் மாதவிலக்கு நாட்களில் கடுமையான ஷயிற்றுக் குத்தில் அவதிப்படுவாள். திருமணத்திற்குப் பின்னர் சுகமாகி விட்டது. இடைப்பட்ட காலத்தில் சிரமம் இருக்கவில்லை. இப்போது நாற்பது வயதை எட்டிய பின்னர் மறுபடியும் புதிய ஒரு தொல்லை. ஓவ்வொரு மாதமும் மாதவிலக்கு வந்துவிட்டால் இரத்தம் அதிகமாகப் போகும்.

ஒருமுறை பெரும்பாடு... மிகவும் சிரமப்பட்டாள். இம்மாதமும் ஆற்றே நாட்களாகக் கட்டுப்படாமல் போகிறது. நாற்றம் வேறு.

அவள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே மறுபடியும் சுதாவின் நச்சரிப்பு.

“அம்மா, பசிக்குதனை” பெற்ற மனது தவித்தது. கஷ்டப்பட்டாலும் தன்னீர் எடுக்கப் போகவேண்டும். அந்நாளில் கரிக்கோடு கீறி மாதவிலக்கு நாட்களில் பெண்களைப் படுக்க வைத்ததெல்லாம் அவர்கள் ஓய்வெடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தானே!

“சுதா, சீதாக்காவையிட்டைப் போய் சீனி இருந்தால் வாங்கி வா..” என்று மகளை அனுப்பிவிட்டு தன்னீர் எடுக்க சாந்தி புறப்பட்டபோது கணேசன் அழைத்தான்.

“சாந்தி, சலம் விடவேணும்.” கால் போனபின் எதற்கும் கணேசனுக்கு உதவி தேவைப்பட்டது.

அவள் பிளாஸ்ரிக் பேணியை எடுத்து அவள் சலம் விட உதவினாள். பின்னர் அதை ஒரு பக்கமாக வைத்துவிட்டு தன்னீர் எடுக்கப் புறப்பட்டாள்.

வயிறு வலித்து கால்களில் குருதி கசிந்தது.

‘மாத விலக்குக்குக் கட்ட பாட்ஸ் இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. துணிகூட இல்லாத அவலம். மனது பொருமி வெடித்தது. இந்த அரியண்டத்தோட அலைய வேண்டியிருக்கே.’ சாந்தி சலிப்புடன் வரிசையில் நகர்ந்தாள். எதிர்பார்த்ததைவிட விரைவிலேயே தண்ணீர் கிடைத்ததால் விரைந்து திரும்பினாள்.

‘பாவம் பிள்ளை, பசியிலை தூடிக்கிறாள்.’

கூடவே கணவனின் நினைப்பு. கணேசன் மீது எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது. அவளைத் தன்னருகே படுக்கும்படி தொல்லைப்படுத்தினாள். அவனது அழைப்பு அவனுக்கு எரிச்சலை ஏற்படுத்தியது. கோபத்துடன் அவனை நோக்கினாள்.

“அறிவில்லையே உங்களுக்கு...”

“இன்னும் உனக்குச் சுகமில்லையே!” எரிந்து விழுந்தான் கணேசன்.

“நான் என்ன செய்யுறுதப்பா?... நிக்கப் போகுது போல இருக்கு... அது தான் இப்படி இறைக்குதோ என்னவோ?”

“இல்லை... இப்ப உனக்கு என்னிலை அக்கறை இல்லை. நொண்டியாய்ப் போயிட்டன் எண்ட அருக்களிப்பு...” கணேசனின் அபாண்டக் குற்றச்சாட்டில் அவள் உள்ளம் தூடித்தது.

“ஏன் இப்படி வாய்க்கு வந்த மாதிரித் திட்டிறியள்?” சாந்தியின் கண்கள் கலங்கின. “இஞ்சாருங்கோ... நான் செத்துப் போறன்..”

“அழாதை பிள்ளை...” கணேசன் தனது தவறை உணர்ந்து அவளைத் தேற்றினான்.

“எங்களுக்கு எல்லாம் துன்பமயமாகப் போச்சு... எல்லாத்தையும் இழந்திட்டம்... இழக்கிறதுக்கு இனி எதுவும் இல்லை. உயிர் ஒன்றைத் தவிர... மனமும் ஒரே இருட்டாயிருக்கு. வயிற்றுப் பசி கூட முழுமையாகத் தீர் வழியில்லாமல் போச்சு... பெரும்பாடு

இறைக்குதெண்டால் காட்டி மருந்தெடன் பிள்ளை...” அவனது பாசம் அவளை உருக வைத்தது.

“ம்... எல்லாத்துக்கும் ஒரு நாள் கடவுள் கண் திறப்பார்... எங்கட வாழ்வும் விடியும்...” என சாந்தி கூறும்போதே கணேசன் குறுக்கிட்டான்.

“எனக்கெண்டா நம்பிக்கை விட்டுப்போச்சு. எங்களுக் கெண்டு இருந்தவையையும் இழந்திட்டம். எல்லாத்தையும் பறிகொடுத்த பிறகு இங்க வந்து சிறை மாதிரி கட்டுப்படுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறம்... இந்த நாட்டில இரண்டு இனம் இல்லை. இனி எல்லாரும் ஒன்டுதான் எண்டதெல்லாம் வெறும் வார்த்தையில்தான் இருக்கு... இப்ப பாரபட்சம் இன்னும் அதிகரிச்சிருக்கு... காயங்களை மாத்துறதை விட்டுட்டு, வெந்த புண்ணிலை வேல பாய்ச்சுகினம்...” இரவு அவன் சொன்ன வார்த்தைகளின் நினைவோடு கூடாரத்திற்குத் திரும்பினாள் சாந்தி.

“கெதியிலை அடுப்பு மூட்டி தண்ணி கொதிக்க வைச்சு தேத் தண்ணி போடவேணும்... குழந்தை பசியிலை தூடிக்கிறாள்...” என எண்ணியடி விரைந்து வந்து சேர்ந்த சாந்தி அதிர்ந்தாள்.

அங்கே பிளாஸ்டிக் பேணியில் இருந்ததை சுதா குடித்து விட்டு ‘சீ’ என்று துப்பியதைக் கண்டு சாந்தி பதைபதைத்தாள்.

“ஜேயோ... அது சலமடி பிள்ளை... இந்தா வாயைக் கொப்பனி. அம்மா தேத்தண்ணி வைக்கிறன்.”

(செம்பியன் செல்வன் ஞாபகார்த்த போட்டியில் பாரட்டுப் பெற்றது.)

- வீரகேசரி, 2009

தவளைப் பாய்ச்சல்

அலுவலகத்திலிருந்து வீடு திரும்பிய ஆனந்தன், வீட்டில் குழந்தைகள் இருவரும் விளையாடி சண்டை பிடித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டதுமே மனைவி சாந்தா வீட்டில் இல்லை என்பதை ஊகித்துக் கொண்டான்.

அலுவலகத்திலிருந்து வரும்போது பொட்டோடும் பூவோடும் புன்னகையுடனும் வாசலில் வரவேற்பவளே அவனது கற்பனை மனைவி. எனினும் அது அவனுக்கு வெறும் கனவாகவே இருக்கிறது.

வழமைபோல அவள் மகளிர் அமைப்புக் கூட்டத்திற்குப் போயிருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு வெள்ளி மாலையும் கூட்டம் ஒரு உறுப்பினரின் வீட்டில் நடக்கும். சாந்தா இவ் அமைப்பின் செயலாளர். பெயருக்கு மட்டும் செயலாளர் என்றில்லாமல் செயற்படும் ஒரு செயலாளராக இயங்குகிறாள்.

சாந்தாவின் செயற்பாடு எதிலுமே ஆனந்தனுக்கு முரண்பாடு கிடையாது. சொல்லப்போனால் அவளுக்குச் சமூகப் பணிகளில் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தியது அவன்தான். ஆனாலும் இப்போது ஏதோ ஒன்றை இழந்துவிட்டதாக உணர்ந்தான்.

பிள்ளைகளிடையான சண்டையைத் தீர்த்து வைத்துவிட்டு உடுப்பு மாற்றி முகம், கை, கால் கழுவிக்கொண்டு வந்த ஆனந்தன், சாப்பிட்டு மேசையிலே சுடுநீர்ப் போத்தவில் தேநீரும் மூடி வைக்கப்பட்டிருந்த வடையும் இருப்பதைக் கண்டான். சுடக்கூட வடை நன்றாக இருந்தது. மனைவியை ஒரு கணம் நினைத்துப் பூரித்தான். எவ்வளவு அற்புதமானவள் சாந்தா என்று அவன் அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்வதுண்டு.

சண்முகம் முதலாளியின் ஏக புத்திரி. அவனைவிட அதிகம் படித்துப் பட்டதாரியானவள். கூடுதலாகச் சம்பளம் பெறும் பட்டதாரி ஆசிரியை. இவை எது பற்றிய கர்வம் சிறு துளியேனும் இல்லாது அவரது அன்புக்குப் பாத்திரமான மனைவியாக வலம் வருபவள். ஒரு மனைவி என்ற நிலையில் தனது கடமைகளைச் செவ்வனே செய்யபவள். அவள் அவனுக்கு எந்தக் குறையையும் வைத்த வளில்லை. ஆசைக்கொரு ஆண்பிள்ளை, ஆஸ்திக்கொரு பெண் பிள்ளை என அடுத்தடுத்துப் பெற்று அவர்களை அன்புடன் வளர்ப்பவள்.

எவ்வளவதுான் வேலைகள் இருந்தாலும் அவள் சினத்து அவன் கண்டதில்லை. எந்த வேலையிலும் ஒரு கச்சிதம், சுறுசுறுப்பான இயக்கம் துரிதமான ஆனால் நேர்த்தியான செயற்பாடு. உதாரணத்திற்கு இப்போது மகளிர் குழு கூட்டத்திற்குப் போகும்போது கூட கணவனுக்கான தேநீர், சிற்றுண்டிகளைத் தயாரித்து வைத்துவிட்டுத்தான் போயிருக்கிறாள்.

ஆனந்தன் நல்ல இயல்பு கொண்டவன். பிறருக்கு உதவும் மனப்போக்கு உடையவன். மனைவியைப் பூப்போல மதிப்பவன். ஆனால் அவளிடமிருக்கும் சுறுசுறுப்பும் செயற்றிறனும் அவனிடம்

இல்லைதான். எனினும் அது பற்றி அவள் என்றுமே பிரஸ்தாபித்த தில்லை. எப்பொழுதும் பிறரிடம் கணவனைப் பற்றிப் பெருமையாகத்தான் கதைப்பாள்.

ஆனந்தன் அரச அலுவலகம் ஒன்றில் இலிகிதராகப் பணி யாற்றுகிறான். சாந்தா பிரபல கல்லூரி ஒன்றில் ஆசிரியையாக இருக்கிறாள். பொருளாதாரச் சிறப்புப் பட்டதாரியான அவள் கற்பித்தவிலும் கெட்டிக்காரி. உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு அவளது பாடம் என்றால் வலு விருப்பம். ஒவ்வொரு வருடமும் நான்கைந்து பேர் 'ஏ' சித்தி பெற்று பல்கலைக்கழகம் போவார்கள்.

இத்தனை சிறப்புகளுக்கு மேலாக சாந்தாவுக்கு எழுத்துத் துறையிலும் ஆர்வமிருந்தது. ஆரம்பத்தில் காதலையும் இயற்கையையும் வைத்து இதமான கவிதைகளைப் படைத்துக் கொண்டிருந்தவள்தான். அப்படியான சில கவிதைகளில் ஆனந்தனுக்கு ஏற்பட்ட லிபிப்பும் அவன் சாந்தா மேல் காதல் கொள்ள காரணமாக இருந்தது. பெண்மையை மென்மையாகவும் ஆனந்தமாகவும் அற்புதமாகவும் அழகாகவும் இயற்கையுடன் அவள் எழுதிய அற்புதமான ஒரு கவிதையைப் பாராட்டி எழுதப் போய்த்தான் நட்பாகிப் பின்னர் பருவ ஈரப்பில் அது காதலாக மாறியது.

தேநீரைக் குடித்து முடித்ததும் பத்திரிகையை எடுத்து வாசித்தான் ஆனந்தன். சாந்தாவின் பெண்ணியக் கட்டுரையும் பிரசரமாகி இருந்தது.

இப்போதெல்லாம் அவளது கவிதைகளில் பெண்ணின் வனப்பும் காதலும் இருப்பதில்லை. கனதியான ஆக்ரோசமான பெண்ணியச் சிந்தனைகளும் ஆணாதிக்கச் சாடுதலுமே இடம் பெற்றிருக்கும். பெண்ணியக் கட்டுரைகளிலும் அவள் தடம் பதிக்க ஆரம்பித்தபோது அதன் உள்ளடக்கங்களைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் அவனால் ஏற்றுக்கொள்ள முடிவதில்லை. எனினும் மனைவியின் திறமையில் அவனுக்கும் மகிழ்ச்சிதான்.

சாந்தாவின் கட்டுரையை அவன் படிக்க ஆரம்பித்தபோது குழந்தைகள் இருவரும் தமிழடையே சண்டையிட்டு சின்னவள் பெரியவனை அடித்தாள். அவனோ ‘அம்மா’ என்று அழ ஆரம்பித்தான்.

ஆனந்தன் எழுந்து சென்று அவர்களிடையே பினக்குத் தீர்த்தான். “அச்சாப்பிள்ளை அண்ணாவுக்கு அடிக்கக் கூடாது. அண்ணா உங்களைவிட பெரியவர். ஆம்பிள்ளைப் பிள்ளை” என்று மகளுக்குச் சொல்லிவிட்டு மகனை அருகணைத்துத் தேற்றினான். “உங்கட தங்கச்சி தானே! பறிபடாமல் கொடுத்து விளையாட வேணும்”.

பிள்ளைகள் மறுபடியும் சமாதானமாகி விளையாட ஆரம்பிக்கவே, அவன் கட்டுரையை வாசித்தான். பெண்களைக் கிணற்றுத்தவனை என்று குறிப்பிட்டு பெண்ணியவாதிகளைச் சாடி எழுதப்பட்டிருந்த முன்னைய கட்டுரை ஒன்றிற்கான பதில் கட்டுரையாக அக்கட்டுரை பெண்ணியம் பற்றி பல அம்சங்களையும் எடுத்துக்கூறி ஆணாதிக்கத்தைச் சாடி எழுதப்பட்டிருந்தது. உணர்ச்சி மேல்டால் ஆணாதிக்கத்தைச் சாடுவதோடு நின்றுவிடாமல் ஆன்களையும் சாடி எழுதியிருந்தமையை ஆனந்தனால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

அவன் கட்டுரையைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்த போதே சாந்தாவும் வந்து கொண்டிருந்தாள். என்னதான் பிரச்சினையானாலும் எப்போதுமே சிரித்த முகத்துடன் வரும் அவனது முகம் இன்று கடுகடுப்பாக இருந்தது.

“தேத்தன்னி குடிச்சிட்டியளே!” வலிந்த புன்னகையை முகத் தில் மலர்த்தியபடி கேட்ட சாந்தாவை ஏறிட்டு நோக்கியவ னாக, “ஓமப்பா... என்ன முகம் ஒரு மாதிரிக் கிடக்கு?” என்று கேட்டான் ஆனந்தன். “ஒண்டுமில்லையுங்கோ...” கூறிவிட்டு முகம், கை, கால் கழுவிவிட்டு உடை மாற்றிக்கொண்டு இரவுச் சமையல் வேலையில் இறங்கினாள்.

தொலைக்காட்சியில் செய்தியைப் பார்த்துவிட்டு அதை நிற்பாட்டிய ஆனந்தன், பழைய பத்திரிகை வார மலர்களை எடுத்துப் புரட்டினான். தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள் மொகா சீரியல்களால் அவனுக்கு அலுத்துப் போய்விட்டிருந்தது. எந்த நேரமும் கண்ணீர் வடிப்பதும், குதர்க்கமாகச் சண்டை போடுவதும், வில்லித்தனமான காரியங்களைச் செய்வதுமான பெண்களைப் பார்த்துப் பார்த்தே அவனுக்குச் சலித்துப் போய்விட்டது. எனவே, அந்த இதழ்களில் வெளிவந்திருந்த கட்டுரை, எதிர்விளை, பதில், பதிலுக்குப் பதில் என வெளியாகியிருந்த கட்டுரைகள் அனைத்தையும் வாசித்து முடித்தான். மனைவியின் எழுத்து ரசிக்கத்தக்கதாக இருந்தாலும் அதிலுள்ள ஆண்களுக்கு எதிரான கண்டனங்கள் நியாயமானதாகத் தெரியவில்லை.

சமையல் முடிந்ததும் வழைமேபோல் உணவு மேசையில் உணவுப் பதார்த்தங்களை எடுத்து வைத்துவிட்டுச் சாப்பிட அழைத்தாள் சாந்தா. பின்னைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த ஆனந்தன் சாப்பிட எழுந்தான். பின்னைகளுக்குப் பரிமாறிக் கொடுத்த பின்னர் வழைமேபோல் உணவு மேசையில் அமர்ந்திருந்து சாப்பிட்டபடியே அன்று நடந்தவற்றை இருவரும் பகிர்ந்து கொண்டனர்.

“சாந்தா... இனி மறந்தும் சாப்பாட்டுக் கடைக்குச் சாப்பிடப் போக முடியாது. சாதாரண சாப்பாடு நூறு ரூபா, இடியாப்பம் ஆறு ரூபா, தோசை, இட்லி இருபத்தைந்து ரூபா, வடை முப்பது ரூபா, தேநீர் இருபத்திலின்து ரூபா” என அடுக்கிக்கொண்டு போனான் ஆனந்தன்.

“கடைக்காரரும்தான் என்ன செய்வது? நாளுக்கு நாள் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் பொருட்களின் விலைகள் அதிகரித்த வண்ணமிருக்கின்றன. அதனால்தான் எப்பாடுபட்டாலும் காலையில் எழுந்து சமைப்பேன். இன்று காஸ் தீர்ந்து போனதால் முடிய வில்லை. வீட்டில் சமைத்துச் சாப்பிடுவது கூட குறைந்த

செலவென்றில்லை. ஒரு தேநீர் தயாரிக்க இருபது ரூபா வரை செலவாகிறது”.

அவன் தலையைசூத்து இவளது கூற்றை அங்கீகரித்தான். அவன் சிறிது அமைதியின்பீன் தொடர்ந்தாள். “இன்று மகளிர் தினக் கூட்டத்தில் தவளைக் கட்டுரை பற்றி காரசாரமான கலந்துரை யாடல். கட்டுரையாளரைக் கண்டித்தும், எனது கட்டுரையைச் சிலாகித்தும் பலர் கூறினார்கள். பெண்களை இன்னும் கிணற்றுத் தவளை போல் வைத்திருப்பதைக் கண்டித்து எல்லோரும் கதைத்தனர். கமலாவின் வீட்டில் அவளுக்கும் அவளது கணவன் காந்தனுக்கும் இது தொடர்பாகத் தர்க்கம் முத்தி சண்டையாகி அடிதடியில் முடிந்ததாம். என்ன ஆண்கள் இவர்கள்? தமது உடல் வலிமை யைப் பெண்ணிடமா காட்டுவது? நாங்களும் இருக்கிறோம். பிரச்சினைகளைக் கதைத்துப் பேசிவிட்டுக் கொடுப்புடனும் புரிந்துணர்வுடனும் தீர்த்துக் கொள்கிறோம்.”

சாந்தா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே ஆனந்தன் குறுக்கிட்டான். “நான் புரிந்துணர்வுடன் விட்டுக்கொடுத்து நடப்பதால் என்று சொல்லு...” கண்களைச் சிமிட்டி அவன் சிரிக்கும்போது சாந்தாவுக்குக் கோபம் வந்தது. “ஐயோ, சரியான அப்பிராணி... ம.... நான் எவ்வளவு பொறுத்துப் போகிறேன் தெரியுமா?”

அவன் எதுவித கருத்தும் கூறாமலிருக்கவே அவன் தொடர்ந்தாள். “நீங்கள் ‘தவளைகள் இன்னும் கிணற்றுக்குள்ளே தான்’ கட்டுரையைப் படித்தீர்களா!”

“அதை மட்டுமல்ல, உனது ‘தவளைகள் கிணற்றைவிட்டு வெளியேறுகின்றன’ கட்டுரையையும் படித்தேன். நன்றாக வாதம் செய்கிறாய். என்னோடு வாதாடி வாதாடிப் பழகியதால் தான் இந்த வல்லமை உனக்கு வந்தது.”

“சீ... எப்பவும் உங்களுக்குப் பகிடித்தான். ஒரு நாளாவது உங்களோடு சண்டையிட்டிருப்பேனா? ஏன் வீண் பழி

போடுகிறீர்கள்? சாமி சரணம் ஜயப்பா! பகிடியை விட்டுட்டுச் சொல்லுங்கோ... தவளைக் கட்டுரையாளர் பெண்களை இவ்வளவு இளக்காரமாகக் குறிப்பிடுவது சரிதானா?"

"அதிலென்ன தவறு? குறைபாடுள்ளவர்களைப் பற்றி உண்மையைக் கூறுவதில் என்ன இளக்காரம் இருக்கிறது? ஆன் களின் உணர்வுகளைப் பற்றிச் சிந்திக்காத பெண்ணியம் பற்றிய ஒரு பக்கப் பார்வை, தமது கருத்துகளை வெளிப்படுத்தும்போது உணர்ச்சிவசப்படுதல், குடும்பத்தாரை விடவும் பிற நபர்களின் நடவடிக்கைகளின் மேல் கூடிய அவதானம். இப்படிப் பல பெண்ணியவாதிகளை நான் பார்த்திருக்கிறேன்" என்று ஆனந்தன் சொல்லிக்கொண்டு போகும்போதே அவளது முகம் இருள்வதை அவதானித்தான்.

நான் உன்னைச் சொல்லவில்லை. பெண்ணியம் என்ற போர்வையில் எல்லோரது கவனத்தையும் தம்பால் திசை திருப்ப வேண்டும் என்பதற்காகக் கொக்கரிக்கும் பெண்களைச் சொன்னேன். இப்போதெல்லாம் இலக்கியப் படைப்புகளில் கூட இவர்களது மொழி கொடுரமாகவும் அபத்தமாகவும் விரசமாகவும் ஒலிப்பதைக் காண முடிகிறது" என்றான்.

சாந்தாவுக்கு அவனது கூற்று எரிச்சலை ஏற்படுத்தியது. "தவளைக் கட்டுரையாளர் சொல்வதெல்லாம் சரி என்கிறீர்களா?" என அவள் பதில் கேள்வி தொடுக்க,

ஆனந்தன், "அதிலென்ன தவறு இருக்கிறது? இன்றைய பெண்களின் போவித்தனத்தையும் தவறான போக்கையும் கட்டிக்காட்டும் கட்டுரை" என்று கூறினான்.

"என்னோடு போட்டிப் போட வேண்டும் என்பதற்காகச் சொல்லாதீர்கள். பெண்ணியம் என்ற வார்த்தை பாலியல் ரீதியிலான தாராளப் போக்குடைய பெண்களையே கண்முன் நிறுத்துகிறது என்று கட்டுரையாளர் குறிப்பிடுவது எவ்வளவு அபாண்டமான குற்றச்சாட்டு பார்த்தீர்களா?"

“சாந்தா, உணர்ச்சிவசப்படாதே, பெண்மை என்றதும் மென்மை என்றும் அதை உச்சிரிக்கும்போது அழகும் அன்பும் ஆனந்தமுமே நினைவுக்கு வருகின்றன என்றும் அவர்தானே எழுதிருக்கிறார்?”

“ஆக, தாங்கள் பெண் என்பதை மறந்து கருத்துக் கூற முற்படும் பெண்களையே கட்டுரையாளர் சாடியுள்ளார். உண்மையான பெண்ணியலாதிகளை அவர் குறைகூறவில்லை. சமூகத்தில் தம்மைத் தாமே வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவரும் முயற்சியின் ஒரு கட்டமாகப் பெண்ணியப் போர்வை போர்த்திக் கொள்வதைத்தான் குறை கூறியுள்ளார்.”

“அப்படியானால், அவர் சொல்வதுதான் சரி என்கிறீர்கள். ம்... நீங்களும் ஒரு ஆன்தானே! ‘பெண்ணியலாளர்களான யுவதி களுக்கு அவர்களது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் உடல், உள திருப்பதியின்மை விரவிக் கிடக்கிறதோ என்ற சந்தேகம் தனக்கு’ என்று பெண்ணியலாளர்களை எவ்வளவு கேவலப்படுத்தி யிருக்கிறார். அவன் கூற்று சரி என்று நீங்களும் கூறுகிறீர்கள்...”

“இப்போது ஏன் உணர்ச்சிவசப்படுகிறாய்? கட்டுரையாளர் அவர் என்று குறிப்பிட்ட நீ இப்போது ‘அவன்’ என்று கூறுகிறாய். தமது கருத்துகளை வெளிப்படுத்தும்போது பெண்கள் உணர்ச்சி வசப்படுவது வழிமை எனக் கட்டுரையாளர் குறிப்பிட்டதை நீயே இப்போது சரி என்கிறது போல் நடக்கிறாய்... அவருடைய கட்டுரைகளில் சில அபத்தங்கள் இருக்கலாம். ஆனால் நிறையவே உண்மைகளைப் புட்டுள்ளார். உன்னுடைய பதில் கட்டுரையில் நீ அபத்தங்களைச் சுட்டிக்காட்டியிருந்தாய். அவை சரியான கூற்றுகள்தான். ஆனால் அவர் கூறிய உண்மைகளை நீ ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையே!”

“எப்போதும் நீங்கள் இப்படித்தான்... எனக்காகக் கதைக்க மாட்டார்கள். பிறருக்காகத்தான் கதைப்பீர்கள். ஆன்கள் எப்போதும் ஆண்கள் பக்கம்தான்... ஆனாதிக்கத்தில் ஊறிப்போடுயுள்ளவர்களை மாற்றுவது கடினம்தான்.”

“நீ இப்போது என்ன சொல்கிறாய்? நான் ஆணாதிக்கத் துடனா உன்னுடன் நடக்கிறேன்?” அவன் கோபமாகக் கத்தினான்.

“இப்ப என்னத்துக்குச் சத்தம் போடுறியள்? சத்தம் போட்டுப் பெண்களை அடக்குவது ஆண்களின் சுபாவம். நீங்களும் அப்படித்தான்...” அவள் கொதிப்போடு கூற, அவன் அவளை நோக்கி, “வாயை மூடு” என்றபடி நெருங்கினான்.

சாந்தா சற்று விலகியபடி, “என்ன... அடிக்கப் போறியள்போல் என்று ஆவேசமாகக் கேட்டாள்.

“நான் அடிப்பன்... உதைப்பன்.. அடக்கமில்லாத பொம்பிளையளை அடிக்கதான் வேணும்.”

“எங்கே என்னில் தொடுங்கோ பார்ப்பம்...” அவள் எதிர்த்து வாய் காட்டவே ஆண்ந்தனின் கோபம் உச்சிக்கு ஏறியது. ‘பளார்’ என்று அவள் கன்னத்தில் அறைந்தான்.

சாந்தா கலங்கிப் போனாள். அதன் பிறகு அவள் ஒரு வார்த்தை தானும் பேசவில்லை. கட்டிலில் போய் விழுந்து விசும்பி விசும்பி அழ ஆரம்பித்தாள்.

கைநீட்டி அவளை அடித்த பின்னர்தான் தனது தவறை உணர்ந்தான். அவனுக்கு உறுத்தியது. திருமணமாகி இத்தனை வருடங்களில் அவன் அவளை அடித்ததில்லை. இதுதான் முதற்தடவை என்பதால் மனது கலங்கித் தவித்தது.

தொடர்ந்து அவள் விசும்பும் சத்தம் கேட்டது. அவளிடம் சென்று ஆறுதல் சொல்ல வேண்டும் என மனம் துடித்தாலும் அதையும் மீறி ஏதோ ஒன்று அவனைத் தடுத்தது.

நாளைக்குச் சர்வதேச மகளிர் தினம். இந்த நாளில் போய் அவளை அடித்துவிட்டேனே! பாவம், அவள்தான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு குடும்பத்திற்காக உழைக்கிறாள். ஒரு நேரம் ஆறுதல் கிடையாது.

அதே நேரம் விசும்பிக் கொண்டிருந்த சாந்தாவின் மனதில் பிரளயம் வெடித்துக் கொண்டிருந்தது. சீ... என்ன வாழ்க்கை... எப்ப பார்த்தாலும் வேலை... வேலை... விடிஞ்சா பொழுது பட்டால் முடிவில்லாத வேலை. காலையில் எழுந்தால் சமையல் வேலை யோடு அடுப்படியில் போராட்டம்... அப்புறம் குழந்தைகளைக் குளிப்பாட்டி வெளிக்கிடுத்தி, பாடசாலைக்குத் தேவையான அனைத்தையும் எடுத்துக் கொடுத்து மதிய உணவு சிற்றுண்டி பார்சல் பண்ணி வெளிக்கிடுத்தி அனுப்பவே போதும் போதும் என்றாகிவிடும். இதற்கிடையில் இவரது உடுப்புகள் எடுத்துக் கொடுத்து, உணவு, தேநீர் பரிமாறி, மதிய உணவு பார்சல் பண்ணி அவன் பம்பரம் போல் சூழல் வேண்டும். அப்புறம் உடல் வியர்வை அழுக்கு நீங்கக் குளித்துவிட்டு பாடசாலைக்கு வெளிக்கிட வேண்டும். நேரம் சுணங்கினால் சிவப்புக் கோட்டுக்குக் கீழே தான் கையொப்பமிட வேண்டும்.

நெரிசலான பஸ் பயணம். பயணத்தினிடையே கடுவன். ஆண்களின் உரசவிலிருந்து விலகி. நசிப்பாமல் படசாலை போவதென்றால் பெரும்பாடு. மாலையிலும் வேலை. சனி, ஞாயிறு கூட ஆறுதலில்லை. இவரது உடுப்புகள் உட்பட உடுப்புகள் துவைத்து உலர்த்தி அழுத்தி... ம்... இத்தனையும் செய்தும் அடி வாங்க வேண்டியிருக்கு... சீ... பெண்ணாகப் பிறக்கக் கூடாது... யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தபோது, அவளது தலையை மென்மையாக ஆனந்தன் தடவ கண் திறந்தாள். அவனை நேர் நோக்காமல் திரும்பி இன்னும் விசும்பி விசும்பி அழுதாள்.

“அழாதே சாந்தா, இன்டைக்கு ஓபிசிலையும் மேலதிகாரி யோட சில பிரச்சினைகள். மனம் சரியில்லை. உன்னோட கதைச்சு ஆறுதலடைய நினைச்சன். நான் வரும்போது நீ வீட்டில் இல்லை. பிறகு தேவையில்லாத தவணைக் கட்டுரைப் பிரச்சினை. பலமா அடிச்சுப் போட்டன். நோகுதே குஞ்சு?” அவன் அன்போடு தேற்றுகையில் அவளது மனதிலே அமைதி தோன்றியது.

“நானும் கண்டபடி உங்களோடு கதைச்சிட்டன்.” என அவனது கைகளைப் பற்றினாள்.

நாளைக்குச் சர்வதேச மகளிர் தினம். வீவு போட்டிருக்கிறன். சந்தோசமாகக் கொண்டாடுவோம்.” ஆனந்தன் அன்போடு கூறினான்.

“நாளைக்கென்ன இப்பவே கொண்டாடுவோம்.” என்று புன்னகைத்தாள் சாந்தா.

- தினகரன், 2007

(வி. பலி அமைப்பு நடாத்திய புதிய படைப்பாளிகளுக்கான போட்டியில் பரிசு பெற்றது.)

கோபுர தீபம்!

சொல்லத் தெரியாத உனர்வின் ஊற்று காஞ்சனாவின் நெஞ்சுக்குள் பொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. இந்தச் சந்தோசப் பரபரப்பு இதுவரை அவளுக்குள் ஏற்பட்டிராத ஒன்று.

ஆல்பத்துள் இருந்த ராகுலனின் படத்தை மீண்டும் எடுத்துப் பார்த்தாள். வசீகரமாகவும் வாட்டசாட்டமாகவும் ராகுலன் இருந்தான். சிவதாசனைவிட எடுப்பாக இருந்தான். நல்ல உத்தியோ கத்திலும் இருந்தான். இதுவரை பேசிய கல்யாணங்கள் குழம்பிப் போனது. இப்படி ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளை கிடைக்கத்தானோ என்று நினைத்தபோது அவளின் மனது பூரித்தது.

தரகர் வந்து படத்தையும் சாதகத்தையும் அப்பாவின் கையில் கொடுத்த அன்றே அவன் அவள் மனதில் நிறைந்து விட்டான். பின்னர் பெண் பார்க்க வந்து அவளைப் பிடித்திருப்பதாகச் சொன்னபோது அவள் ஆனந்தத்தின் எல்லைக்கே சென்றாள்.

எல்லாம் மளமளவென்று எதுவித தடங்கலுமின்றி நிகழ்ந்தன. இதோ கவியாணத்திற்கு நாள் குறித்தும் ஆகிவிட்டது. காஞ்சனாவின் மனதில் தென்றல் வீசியது.

தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு 'வீட்டிற்கு வரலாமா?' என்று ராகுலன் கேட்டபோது அப்பா மறுக்கவில்லை 'வாங்க தம்பி, இனி என்ன அவ எங்களுக்கா பின்னை; உங்கட ஆன்தானே!' என்று பச்சைக்கொடி காட்டினார்.

அப்பாவுக்கு இவ்வளவு விசாலமான மனம் இருக்கும் என அவள் நினைத்திருக்கவில்லை. இதோ இன்னும் சிறிது நேரத்தில் ராகுலன் வரப்போகிறான். அதுதான் காஞ்சனாவுக்கு இந்தப் பரபரப்பு.

அவள் குட்டிப்போட்ட ழனை போல வாசலுக்கும் உள்ளுக்கும் நடந்து கொண்டிருந்தபோதே கேற் கிரீச்சிட்டது. நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவன்தான் என்றதும் எங்கிருந்தோ வெட்கம் அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டது. உள்ளே சென்று அம்மாவை முன்னுக்கு அனுப்பினாள்.

"வாங்கோ தம்பி, காஞ்சனா, இங்கே வா, அவர் வந்திருக்கிறார்..." அம்மா உள்ளே திரும்பிக் குரல் கொடுத்தாள்.

வெளியே வந்த காஞ்சனா, "வாங்கோ" என்று முகம் மலர அவளை வரவேற்றாள். குரல்தான் தொண்டைக்குள் மெலிதாய் ஒலித்தது.

இருவரும் ஹோவில் அமர்ந்தார்கள். அம்மா கொண்டு வந்த தேநீரையும் வடையையும் வாங்கிப் பரிமாறினாள் காஞ்சனா. சிறிது மௌனம் நிலவியது. எப்படிக் கதைப்பது என்ற தயக்கம்.

அவன் அவளைப் பார்த்து மகிழ்வோடு சிரித்தான்.

"கூறைச்சேலை எடுக்க வேணும். உங்களோடு சேர்ந்து போய் வாங்குவம் என்று தங்கச்சி அகல்யா சொன்னவ" ஒருவாறு சொல்லி முடித்தான் ராகுலன்.

அவள் சிறிது தயங்கினாள். என்ன பதில் சொல்வதென்று புரியாத தடுமாற்றம். எனினும் அவனுடன் வெளியில் போவதை நினைக்க மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

அவள் அவளையே நோக்கியபடி இருந்தான்.

அவள் பதில் சொல்லாமல் தடுமாறினாள்.

“நான் மாமியைக் கேட்கட்டோ?”

“அதுக்கிடையில் மாமி முறை கொண்டாடுறியள்...”

“இனி என்ன... முடிவு எடுத்தாச்சுத்தானே...! இரண்டு கிழமையில் கலியானம்...”

“அம்மாவை சம்மதிப்பினமோ தெரியாது....”

“நான் கேட்டால் மறுக்க மாட்டினம்...”

அவர்கள் கதைத்துக் கொண்டிருந்தபோதே அம்மா கூப்பிட்டாள்.

“தம்பியைச் சாப்பிட்டுட்டுப் போகச் சொல்லு பிள்ளை...”

அவள் சம்பிரதாயப் பூர்வமாக மறுத்தான். அவள் விடவில்லை. “கையைக் கழுவுங்கோ...” என்றபடி செம்பை நீட்டினாள்.

இது என்ன சங்கடம் என்று நினைத்தபடி காஞ்சனாவிடம் இருந்து செம்பை வாங்கினான்.

“நேரம் போட்டுது...”

“பரவாயில்லை, சாப்பிட்டுட்டுப் போகலாம். இறைச்சிக்கறி...” காஞ்சனா மெல்லிய குரவில் கூறிவிட்டு மேசையில் சாப்பாடு எடுத்து வைப்பதில் அம்மாவுக்கு உதவினாள்.

அவள் அன்பாய் கதைத்தது அவனுக்கு உற்சாகத்தைத் தந்தது. போன்முறை பெண் பார்க்க வந்தபோது தூர் நின்று

வாய்மூடி மெளனியாக நின்ற காஞ்சனா இன்று அவனுக்கு அருகில் வந்து நின்று பரிமாறினாள். இனிதாகக் கதைக்கிறாள்.

அவள் பக்கத்தில் நிற்க, தான் சாப்பிடுவது ஒரு கனவு போல ராகுலனுக்கு இருந்தது. போதும் என்று சொல்லவும் அவள் பரிமாறியது அவனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

இரண்டு மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் இப்படியெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்க முடியுமா? தாவிட ஏறும் வரை கதைக்கவே முடியாதே.

“சாப்பாடு எப்படி தம்பி?”

“நல்லாக இருக்கு மாமி... நீங்கள் தானே சமைத்தது?”

அவன் மாமி என்று அழைத்தபோது வெட்கமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் அவளுக்கு இருந்தது.

“பிள்ளையும் நன்றாகச் சமைப்பாள். ரீச்சர் வேலை பார்த்தாலும் வீட்டு வேலைகளிலும் வலு கெட்டிக்காரி...” மகளுக்குச் சான்றிதழ் வழங்கினார் அம்மா.

“நீங்கள் தவறாக நினைக்காட்டி காஞ்சனாவை நாளைக்கு வெளியே கூட்டிக்கொண்டு போகலாமா? கூறைப்புடவை எடுக்க வேணும். தங்கச்சி அகல்யாவும் வாறாள்.”

“சரி... வேணுமென்னா இவருடைய சினேகிதி ஜெயந்தியை யும் சேர்த்து அனுப்புறன்....”

அவன் உற்சாகமாக நிமிர்ந்தான்.

அம்மா இவ்வளவு சந்தோசமாக அனுமதி தருவாள் என்று காஞ்சனா கூட நினைத்திருக்கவில்லை. அவளுக்குக் குதூகலமாக இருந்தது.

அவன் சாப்பிட்டு முடிந்ததும் கைகழுவ ஒத்தாசை புரிந்தாள். அவன் நீட்டிய துவாயை வாங்கி கைகளைத் துடைத்துக் கொண்டான் ராகுலன்.

“சிவதாசனைத் தெரியுமா?”

திடீரென்று ராகுலன் கேட்டதும் அவன் ஒருகணம் ஆடிப் போனாள்.

“என் சொந்தக்காரர்தான்...” அவனது நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது.

“முந்தி என்னோட படிச்சவன்... உங்களைப் பேசி வந்தபோது அவனோடு தொடர்பு கொண்டுதான் விசாரிச்சனான்...”

காஞ்சனாவுக்கு திக்திக் என்றது.

“அருமையான பிள்ளை... நல்ல வடிவு... சிறப்பான குடும்பம். வீடு, வாசல், பொருள், பண்டம் எதற்கும் குறைவில்லை. நீ அதிஷ்டசாவியடா என்று சொன்னவன்...”

அவனது அடுத்த வார்த்தை அவளுக்கு ஆறுதலளித்தது.

“அப்ப நான் போட்டுவாறன். காலமை எட்டு மணிக்கு ரெடியாக நில்லுங்கோ...”

அவன் கையசைத்து விடை பெற்றபோது அவளது மனசு குதூகவித்தாலும் சிவதாசனின் நினைவுகள் மனதை உறுத்தியதால் அந்த மகிழ்வில் பாதி பறிபோனது.

சிவதாசன் வேறு யாருமில்லை... அவளது முறை மச்சான். சின்ன வயதிலிருந்தே ஓடிப்பிடித்து விளையாடிய நண்பன்தான். அந்த நட்பு காதலாக வளர வாய்ப்பிருக்காவிட்டாலும் அவனைப் பற்றி அவள் மனதில் ஓர் அழகான இடமிருந்தது.

அவளுக்கு ஆசிரிய நியமனம் கிடைத்த பின்னர் ஒருநாள் அவனைச் சந்தித்து வாழ்த்தினான்.

“உங்களுக்கு ரீச்சர் வேலை கிடைச்சது எனக்கு மகிழ்ச்சி... ஆனாலும் ஒரு கவலை...” ஆதங்கத்துடன் கூறினான் சிவதாசன்.

“ஏன்?” காஞ்சனா அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். ஆனாலும் அவன் சொல்ல வருவது அவளுக்குப் புரிவது போவிருந்தது.

அவன் தான் தொடர்ந்தான், “ஏற்கனவே மாமிக்கு எங்களோட சரிவாறேல்லை. நீங்கள் வசதியானீங்கள்... இப்பரீச்சராயும் விட்டியள்...” அவன் நெடுமூச்செறிந்தான்.

காஞ்சனா ஏதும் பேசாது அவனோடு நடந்தாள்.

“நீங்கள் என்னை கட்டுவியளே? பொருண்மிய வேலை அரசாங்க வேலையில்லை..”

“எனக்குப் பிரச்சினையில்லை. ஆனால் அப்பா அம்மாவை தான் சம்மதிக்க மாட்டினம். டொக்டர், இஞ்சினியர் எண்டு பார்த்துக்கொண்டு திரியினம்” காஞ்சனா அப்படிச் சொன்னாலும் அவன் மனதிலும் ஏனோ பெற்றோர்களுடைய எண்ண மே மேலோங்கியிருந்தது.

“அம்மாவை விட்டு உங்கட வீட்டிலை கேட்பிக்கட்டே?”

அவன் ஆதங்கத்தோடு கேட்டபோது அவன் விருப்பமில்லாவிட்டாலும் தலையசைத்தாள்.

மறுநாள் அவர்கள் கலியாணம் பேசி வந்தபோது வீட்டில் சம்மதிக்கவில்லை.

“பிள்ளைக்கும் விருப்பமாம்” அவனது அம்மா கூறினாள்.

அம்மா காஞ்சனாவைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவனது பார்வையில் காஞ்சனா ஒருகணம் ஆடித்தான் போனாள்.

“இல்லை அம்மா, அவர் கேட்டவர். வீட்டிலை கேளுங்கோ என்டு சொன்னனான்..” காஞ்சனா தடுமாறினாள்.

“நாங்கள் வேற இடத்தில் பேசியிருக்கிறம்...” அம்மாவின் வார்த்தையில் மாமாவும் மாமியும் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பினார்கள்.

“நாங்கள் இறங்கி வீடு தேடிப்போய் பொம்பிளை கேட்டதுதான் பிழை...”

நடந்தது இவ்வளவுதான்.

இரவு முழுவதும் காஞ்சனாவுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. சிவதாசனை ஏமாற்றியிட்டேனோ என அவளின் மனது தவித்துக் கொண்டிருந்தாலும் அன்தயும் மீறி ராகுலனின் இனிய நினைவும் திரையிட்டது.

அன்றிரவு ராகுலனின் மனநிலையில் ஓரே குதாகலம். காஞ்சனாவுடன் கதைத்தது, மறுநாள் கூடிக்கொண்டு ரவனுக்குப் போகப்போவது என பல இனிய கற்பனைகளில் மிதந்த வண்ண மிருந்தான்.

காலையில் திட்டமிட்டபடி தங்கை அகல்யாவுடன் புறப்பட்டு காஞ்சனாவின் வீட்டிற்கு அவள் போனபோது அவள் தயாராக நின்றாள்.

நால்வரும் ஓட்டோவில் ஏறினார்கள். நெருக்கத்தில் காஞ்சனா அமர்ந்திருந்தது அவனுக்குள் ஆனந்தப் பரவசத்தை ஏற்படுத்

தியது. அவள் பக்கத்திலிருக்க பயணம் போவது ஒரு களவு மாதிரி இருந்தது.

காஞ்சனா அவளுக்குப் பிடித்த இளநீல் நிற சேலை அணிந்திருந்தாள். நெற்றியில் சிவப்பு நிற ஓட்டுப் பொட்டுக்கு மேல் மெலிதான விழுதிக்கீறல். இருவரும் தனியாகப் பயணம் போனால் எவ்வளவு நல்லாக இருக்கும் என எண்ணினான்.

காற்று கொஞ்சம் அதிகமாகவே வீசியது.

காஞ்சனாவின் முன் மயிர், காற்றுக்கு நெற்றியில் வந்து விழுந்தது. ஒரு கையால் ஒதுக்கிக்கொண்டு கடந்து வரும் கடைவிதியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். காற்றில் அவளது சேலைத் தலைப்பு அவனது மடியில் வந்தது. அதை இழுத்தெடுக்க முடியாத வெட்கத்தில் இன்பப் பரப்பிலும் அவள் மிதந்தாள்.

'இந்தச் சேலையில் நீங்கள் நல்ல வடிவு' என்று சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்தான். அதிகம் பழக முன்னரே இப்படிச் சொல்வது சரியில்லை என்பதாலும் அருகில் வேறிருவர் இருந்ததாலும் அவன் தன் எண்ணத்தைக் கட்டுப்படுத்தினான். மீண்டும் அவன் பார்வை அவள் மீது பதிந்தது. கழுத்தில் ஒரு மெல்லிய சங்கிலி, கையில் காப்பு, முகத்தில் பள்ளிடும் மூக்குத்தியுடன் போட்டிப் போட்டுக்கொண்டு அவளது முத்துப்பற்கள் பளபளத்தன. முகத்தின் பவுடர் வாசனை மனதில் தென்றலடிக்க வைத்தது.

கடையில் உடுப்புகளைத் தெரிவு செய்தபோது அவனுக்கான உடைகளை அவளே தேர்ந்தெடுத்தபோது ராகுலன் மகிழ்ந்தான். அவனது விருப்பப்படி மேலதிக மாற்றுப் புடவை, நெற்றி என்பவற்றை இளநீல் நிறத்தில் வாங்கினார்கள்.

வீட்டிற்குத் திரும்பியபோது மதியமாகிவிட்டது.

இன்றும் அவனுக்கு மாமியின் கைவண்ணத்தில் பெரு விருந்து காத்திருந்தது.

“அண்ணாவின்ர புண்ணியத்தில் எங்களுக்கு நல்ல சாப்பாடு...” அகல்யா அண்ணாவின் காதில் கிக்கிக்கத்தாள். அப்போது தண்ணீருடன் வந்த காஞ்சனா, “என்னவாம்! அகல்யா என்ன சொல்லுறா? அக்கவுன்டன்சி இறுதிப் பரீட்சை முடிஞ்சவுடன் அவவுக்கும் டும் டும் தானே!”

அகல்யாவும் நாணத்தோடு சிரித்தாள்.

“நான் யூ.கே. போய் இன்னும் படிக்க வேணும்...”

“பொம்பிளையள் ஆகக் கனக்கப்படிச்சால் பிறகு மாப்பிள்ளை தேட்டேலாது...” காஞ்சனா சிரித்தாள்.

விடைபெற்றுக்கொண்டு வீட்டிற்குச் சென்ற பின்னரும் ராகுலன் குதூகலமாக இருந்தான்.

அமைதியான இரவில் உறக்கமின்றி அவன் இன்ப நினைவுகளிலிருந்தபோது அந்த அமைதியைக் கலைத்துக் கொண்டு வானத்தில் சீறிக்கொண்டு வந்த ஷல் ஒன்று விழுந்து வெடிப்பது கேட்டது. அந்தச் சிதறவில் ஒரு கணம் நினைவு அறுபட்டுப் போய் மீண்டும் பழைய நிலைமைக்குத் திரும்பியபோது அமைதியைக் கலைத்துக் கொண்டு துப்பாக்கிச் சத்தங்கள் கேட்கத் தொடங்கின.

ஒரு பத்து நிமிடம் அமைதியாக இருந்தது. அதன் பிறகு பூமியே பின்ததுபோல அதிர்ச்சி மிகுந்த பேரொலி எழுந்தது. எத்தனையோ மனித உயிர்கள் இந்த வேளையில் மரணித்திருக்கக் கூடும் என எண்ணிய ராகுலனின் மனதில் கொடிய யுத்தத்தின் மீதும் ஆயுதக் கலாச்சாரத்தின் மீதும் வெறுப்பு ஏற்பட்டது.

கைகளும் கால்களும் வேறு வேறாய்ப் போன நிலையில் சிதறிப் போயிருக்கும் மனித உடல்கள் மனதில் தரிசனமாகின. ஏற்கனவே இவ்வாறான ஒரு சூழ்நிலையில் அகப்பட்டு மயிரிழையில் உயிர் தப்பிய நிகழ்வு மனத்திரையில் ஓடியது. அன்றுதான் நன்பன் கேசவனைப் பறிகொடுத்தான்.

துப்பாக்கிகளின் ஓசைகள் அடங்கத் தொடங்கியிருந்த வேளளயில் சேவலின் கூவல் விடிவை அறிவித்தது. எழுந்து வெளியே வந்த ராகுலனின் உடல் காற்றிலும் நிலத்திலும் நிரம்பியிருந்த பணியில் சிவிர்த்தது. பறவைகளின் மெல்லிய ஓசைகளில் மலர்ந்திடும் பூக்களின் நறுமணத்தில் அதிகாலையின் வரவு தெரிந்தது.

“எங்கையாம் பிரச்சினை?” அம்மாதான் கேட்டாள்.

“அண்ணி வீட்டுப் பக்கம் போல இருந்தது...” அகல்யா பதற்றத்துடன் கூறினாள்.

ராகுலனின் இதயத்தில் அச்ச உணர்வு எழுந்தது. “கடவுளே, காஞ்சனாவுக்கு எதுவும் நடந்திருக்கக் கூடாது.”

நடந்து முடிந்தவற்றுக்குக் கடவுளை வேண்டித்தான் என்ன செய்வது? தாமதமாக வந்த செய்திகள் மனதை நெருடின.

இரவு நடந்த சுற்றி வளைப்பின்போது ஒரு பெண் எதை இழக்கக் கூடாதோ, அதைக் காஞ்சனா இழந்துவிட்டதாகத் தகவல்கள் கசிந்து வந்தன. ராகுலன் உறைந்து போனான்.

“அண்ணா, நிலைமையைப் பார்த்து ஒருக்கா அண்ணி வீட்டுப் பக்கம் போகலாமே?” அகல்யாதான் கேட்டாள்.

“இனி ஒண்டும் அங்கே போகத் தேவையில்லை... அது முடிஞ்ச கதை... இனி வேற இடம் பார்க்க வேண்டியதுதான்...” அம்மா இறுக்கமாகக் கூறவே...

“என்னம்மா...?” என்று அகல்யா அம்மாவிடம் கேட்டபடி அண்ணாவின் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவனது முகம் இறுக்கமாய் இருந்தது. ஆதரவாக ஒரு வார்த்தை தானும் இல்லை.

அம்மாவின் மீதும் அண்ணாவின் மீதும் வெறுப்பு ஏற்பட்டது அகல்யாவுக்கு.

இதற்கிடையில் காஞ்சனா தற்கொலை முயற்சியில் இறங்கி, காப்பாற்றப்பட்டு வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கும் தகவல் அறிந்ததும் ராகுலன் அந்தப் பக்கம் கூட திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

இரு நேர்முகப் பாட்சைக்காக கொழும்புக்குப் போயிருந்த சிவதாசன் விசயம் அறிந்து வைத்தியசாலைக்கு வந்து துவண்டு வாடிப்போய் இருக்கும் காஞ்சனாவைக் கண்டு கலங்கினான்.

ராகுலன் அவளைப் பார்க்க வரவில்லை என்பதைக் கேள்விப்பட்டதும் சிவதாசன் தூடித்தான்.

அவனது தவிப்பான வார்த்தையில் உருகி ஒருவித ஆறுதலை உணர்ந்தாள் காஞ்சனா. அவனை நோக்கிய அவளது கண்கள் ஊற்றெடுத்தன. இருண்டு துவண்டு போயிருக்கும் அவளது கண்களில் பெருகும் நீரைத் துடைத்துவிட வேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு.

“ஓண்டுக்கும் யோசிக்காதையுங்கோ காஞ்சனா. ராகுலன் என்னுடைய சினேகிதன்தான். நான் போய் அவனைக் கூட்டிவாறன். நீங்கள் முதல்ல சாப்பிடுங்கோ... இல்லாட்டில் இந்தச் சோடாவை என்றாலும் குடியுங்கோ...” அவனது வார்த்தைகள் அவளை மாத்திரமல்ல மாமியையும் உருகவைத்தன.

“தைரியமாக இருங்கோ... நான் கதைச்சுக் கூட்டிக்கொண்டு வாறன்...” என்று புறப்பட்டவனை, “வேண்டாம்” என்று உறுதியாய் ஒலித்த அவளது குரல் தடுத்து நிறுத்தியது.

“வேண்டாம் தம்பி...” இப்போது மாமி அவனை நோக்கினாள்.

“அவை விரும்பாதபோது அந்த இடத்திலை மறுபடியும் கெஞ்சத் தேவையில்லை. காஞ்சனா இப்படியே இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்...” மாமியின் வார்த்தையில் அவன் அதிர்ந்து நோக்கினான்.

"இல்லை மாமி... காஞ்சனா வாழவேண்டியவ. மனமறிய அவள் ஒரு பிழையும் விடவில்லை." என்று உறுதியாகக் கூறிய அவள் காஞ்சனாவின் அருகில் நெருங்கி, வடிந்தோடும் அவளாது கண்ணீரைத் தன் கை விரல்களால் துடைத்தான். காஞ்சனாவின் மனதில் சிவதாசன் கோபுரம் போல உயர்ந்து நின்றான்.

(மகளிர் தினச் சிறுக்கைதப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்றது.)

- ஈழநாதம், 2004.

குடை

பங்குனி மாத உச்சி வெயில் தகித்துக் கொண்டிருந்தது. பாடசாலை விட்டு வீதியில் மெதுவே நடந்து வந்து கொண்டிருந்தேன். உடலெங்கும் வியர்வை கசிந்து கொண்டிருந்தது.

எனது கையிலே குடை. விரித்த குடை மங்கிப் போயிருந்தது. என் இளமையைப் போலவே! இந்தக் குடைக்கு எத்தனை வயது என்று யோசித்துப் பார்க்கிறேன். பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முன் நான் பல்கலைக்கழக மாணவியாக இருந்த காலம் தொட்டு இன்று வரை இந்தக் குடையைப் பாவித்து வருகிறேன். துணி ஒளியிழந்து மங்கிப் போய்விட்டாலும் அதைக் கைவிட மனமில்லை. வலு பக்குவமாகப் பாவித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

ஓரு பட்டதாரி ஆசிரியையான எனது சம்பளத்தில் எத்தனையோ குடைகள் வாங்கலாம். நான் ஓரு சாறியும் வாரம் ஓரு செருப்பும் மாதம் ஓரு கைப்பையும் என்று பாவிக்கும் எனக்குச்

சாதாரண விலையுள்ள குடையொன்றை வாங்குவது அப்படியொன்றும் கஷ்டமில்லை. குடையை இன்னமும் கைவிட மனமில்லை என்பதுதான் உண்மை.

காரணமூக்குக் கவச குண்டலம் போல் என்னோடு இப்போது இந்தக் குடை ஒட்டிப் போய்விட்டதோ என்னவோ! இதைப் பிடித்துக்கொள்ள பலத்த வெயிலோ, மழையோ கூடத் தேவையில்லை. தெருவில் இறங்கினால் கையில் இந்தக் குடை! தயாழினி ரீச்சர் வருவார் பின்னே, குடைவரும் முன்னே என்று சக ஆசிரியைகள் கூட கிண்டலடிப்பார்கள். எனக்கும் இந்தக் குடைக்கும் உள்ள உறவு பற்றிப் பிறருக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. என் மனதுடன் முடங்கிப் போய்விட்ட அந்தக் குடை தொடர்பான விடயங்களை நான் யாரோடும் பகிர்ந்து கொள்வதில்லை.

ஏன் இந்தக் குடையை அன்பளித்த செல்வகுமாரைக்கூட நீண்ட பத்து வருடங்களுக்கு மேலாகக் காணவில்லை. ஒரு மலையாடவார கிராமத்திற்கு ஆசிரிய நியமனம் பெற்றுச் சென்றதாக ஞாபகம்.

யோசனையுடன் நடந்து கொண்டிருந்தபோது ஒரு அழகான கார் என்னருகே வந்து பிரேக் அடித்து நின்றது. நிமிர்ந்து

44 முனுச்யாவின் கரடி பொம்மை

பார்த்தேன். ஆள் மாறியிருந்தாலும் அந்தக் கண்கள் அவனைச் சுட்டென்று அடையாளப்படுத்தியது.

செல்வகுமார், “ஏறுங்கோ...” என்றான் உரிமையோடு.

“இவ என்னுடைய பெச்மெட்” மனைவிக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்தினான். புன்னகைகளைப் பரிமாறினோம். அதே குடையை விரித்தபடி ஏறியதை அவன் அவதானித்தான். என் மனதிலே பழைய நினைவுகள்.

பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் காலடி எடுத்து வைத்த முதல் நாளில் எதிர்பார்த்தது போல பகிடி வதை அட்டகாசமாகவே இருந்தது. ஆண்கள்தான் அப்படி இப்படி என்றிருந்தால் இந்தப் பெண்களும் இப்படியா?

புதிய பெண்கள் நான்கைந்து பேரை மேடையில் ஏறவிட்டு குடைகளை விரித்து சூழற்றியபடி நடக்கவிட்டு ஆழகு ராணி போட்டி வைத்து சிரேஷ்ட மாணவ மாணவியர் ரசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்போது எனது முறை குடையை விரிக்கும்போதே மனது திக்கென்றது எட்டுக் கம்பிகளில் ஒரு கம்பி ஏற்கனவே உடைந்திருந்ததால் எனக்குக் கூச்சமாக இருந்தது. குடையைச் சூழற்றிச் சூழற்றி நடந்தபோது கம்பி உடைந்த பக்கம் மடிந்து அசிங்கமாக இருந்தது.

“முதல்ல புதுக்குடை ஒன்று வாங்கிப் பல்கலைக்கழக மாணவியோல் இருக்கப் பழகு! பிறகுதான் படிப்பு” என யாரோ ஒரு மாணவி கிண்டலடிக்க ஏனைய மாணவர்கள் எல்லோருமாகச் சிரித்தார்கள். எனக்கு நாக்கைப் பிடிங்கிக்கொண்டு சாகலாம் போவிருந்தது.

எங்கள் வீடுகளில் வேலை வெட்டி செய்து சீவித்த செல்லத்தின் மகன் செல்வகுமார் கூட பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறானே! என்ன வெட்கக்கேடு. அப்பாவிடமும் அம்மா மீதும்

கோபம் கோபமாக வந்தது. குடையொன்று வாங்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டபோது அவர்கள் அதைப் பெரிதுபடுத்தவில்லை.

“கம்பி முறிஞ்சி போச்சம்மா...”

அப்பா குடையை வாங்கிப் பார்த்தார். “அதொண்டும் பெரிய பழுதில்லை. இரவைக்கு நான் கம்பியை மாத்தித்தாறன்” சொன்னபடியே சீர் செய்து தந்தார் அப்பா. விரித்துப் பார்த்தபோது மனதுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. பாவம் அப்பா, ஒரு ஏழைக்கமக்காரர். அந்தச் சிறிய தோட்டத்தில் இரத்தத்தை வியர்வையாக்கி அயராது உழைத்தாலும் வரும்படி போதாது. மூன்று பிள்ளைகள், ஆச்சி என சுமை அதிகமானதால் அம்மாவும் வீட்டில் கோழி, ஆடு, மாடு வளர்த்துத்தான் செலவை ஈடு செய்வாள். வீட்டில் அன்றாடச் சாப்பாட்டிற்கே சில நாட்களில் திண்டாட்டம். பேசாமல் படிப்புக்கு ஒரு முழுக்குப் போட்டுவிட்டு ஏதாவது ஒரு தொழில் செய்யலாம் என்று சில வேளைகளில் எண்ணுவேன். அம்மாவிடம் என் கருத்தை ஒருநாள் சொன்னபோது அம்மா பதறிப்போய் விட்டார்.

“நீ படிக்கக் கூடியனி... படிச்சு ஒரு தொழில் பார்க்கவேணும். எங்களைப் போல எங்கட பிள்ளைகளும் கஸ்ரப்படக்கூடாது. உன்னைப் பட்டதாரியாக்கிப் பார்க்க வேண்டுமென்பது அப்பாவினர் ஆசை. தயா நீ படிக்கணும்...”

அவர்கள் விருப்பப்படி படித்தேன். பல்கலைக்கழகக் கதவு எனக்காகத் திறந்தபோது உள்ளமெல்லாம் துள்ளியது. ஆனாலும் படிப்புச் செலவை எப்படிச் சமாளிப்பது என்ற எண்ணம் மனதை நெருடியது. இலவசக் கல்வி என்று பெயர்தான். பதிவுக்கட்டணம், படிப்புக் கட்டணம், விடுதிக் கட்டணம் என்று ஆரம்பச் செலவுகளே அச்சுறுத்தின. நல்ல உடுப்புகள், அத்தியாவசியப் பொருட்கள் வாங்கக் கூட கடன்பட வேண்டியிருந்தது.

அப்பா பகலெல்லாம் தோட்டத்திலும் சந்தையிலும் என ஓடி ஓடி உழைப்பார். எனினும் மிச்சப்பாடு இன்றி நாளாந்தச் செலவுகளில் பணம் கரைந்துவிடும்.

“காசு கிடைச்சால் புதுக்குடை வாங்கலாம். அதுவரை சமாளி பிள்ளை...” அம்மா ஆறுதல் கூறினாள்.

பழைய குடையுடன் வந்தாகிவிட்டது. பலன் இன்று இந்த அவமானம். அப்பா மாற்றித் தந்த கம்பி, காலையிலும் பஸ்ஸிலிருந்து குடையை விரித்தபடி இறங்கும்போதே ‘டக்’ என்று மறுபடி முறிந்துவிட்டது. வெயில் சுட்டாலும் பரவாயில்லை... நாளைக்கு இந்தக் குடையைக் கொண்டுவரக் கூடாது என என்னினேன். மேடையிலிருந்து இறங்கிய என் முகம் இருஞ்சு போயிருந்தது. மனசெல்லாம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. உடலில் வியர்வைக் கசிவு. கைக்குட்டையால் முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டிருந்தபோது தயாழினி என்ற அழைப்புக் கேட்டுத் திரும்பினேன். செல்வகுமார் தான் நின்றிருந்தான். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் பல்கலைக்கழகம் வந்துவிட்ட சிரேஷ்ட மாணவனாக அவன் என்னைக் கனிவோடு நோக்கினான்.

முன்னர் பார்த்ததைவிட நாகரீகமாக இருந்தான். அவனது அண்ணா அகதியாகப் புலம்பெயர்ந்து சென்று இப்போது அவனது குடும்ப நிலை உயர்ந்துவிட்டதாக அறிந்திருந்தேன். இப்போதெல் லாம் அவனது அம்மா செல்லம் எமது வீடுகளுக்கு முன்னரைப் போல் வேலைகளுக்கு வருவதில்லை.

“தயாழினி கவலைப்படாதீங்க... இவங்கள் இப்படித்தான். மனிதர்களுடைய கஷ்டத்தைப் பற்றித் தெரியாதவங்கள்... இன்னும் இரண்டு கிழமையில் பகிடி வதை முடிஞ்சிடும். ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதையுங்க...”

இரவு உறக்கம் கெட்டது. இரு பக்கமும் கேவி மீண்டும் மீண்டும் காதோடு ஓலித்தது.

செல்வகுமாரின் நினைவு வந்து மனதில் என்னவோ செய்தது. அவனுக்கு முன்னே மானபங்கப்பட்டது போவிருந்தது. புரண்டு புரண்டுப் படுத்தேன். குடை வாங்கத்தான் வேண்டும். அப்பாவுக்குக் கடிதம் எழுதலாமா? பாவம் பணம் புரட்ட அவர் பட்ட கஷ்டம்

நினைவில் வந்தது. இந்த நிலையில் பணம் அனுப்பி வையுங்கள் என்று எழுதினால் வீட்டில் பட்டினி கிடந்துதான் அனுப்ப வேண்டிவரும். வேண்டாம். எப்படியாவது பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு சமாளிக்க வேண்டியதுதான். மதிய நேரம் வெயில்தான். யாராவது தோழியின் குடையுள் ஓட்டிக்கொள்ள வேண்டியதுதான்.

அடுத்த சில நாட்கள் பகிடி வதை தொடர்ந்தது. இக்கட்டான சில சமயங்களில் செல்வகுமார்தான் காப்பாற்றினான். எனினும் அவனது உதவிகளை மனம் ஏற்க மறுத்தது. அந்த வார இறுதியில் வீட்டிற்குப் போனேன். திண்ணைவேலியிலிருந்து யாழ்ப்பாண நகருக்கு வந்து எனது அடுத்த பஸ்ஸாக்காகக் காத்திருந்தபோது செல்வகுமார் எதிர்ப்பட்டான். நீண்ட நேரம் பஸ் வரவில்லை. “இ குடிப்போமா?” என்று அழைத்தான்.

“வேண்டாம்” என்றேன்.

“களைப்பாக இருக்கடி... குடிப்போம்.” தோழி ராகினி சொன்னாள். நான் மறுபடி மறுத்தேன்.

“விருப்பமென்றால் நீ போய்க்குடி...” என்றேன்.

அவர்கள் போகவில்லை. செல்வகுமாரின் முகத்தில் துயர ரேகைகளை அவதானித்தேன்.

வீட்டுக்குப் போனதும் அழுகை அழுகையாக வந்தது. அம்மா மகிழ்வோடு வந்து பல்கலைக்கழகம் பற்றி விசாரித்தார்.

“நான் இனி படிக்கப் போகவில்லை. இந்தக் குடையால பட்ட அவமானம் போதும்..” என்றபடி குடையை மூலையில் வீசினேன். அம்மாவுக்குக் கவலையாகப் போய்விட்டது. குடையை எடுத்து விரித்துப் பார்த்தார். ஒரு கம்பி முறிந்து ஒரு பக்கம் மடிந்து சரிந்து காட்சியளித்தது.

“கத்திரி பூக்கத் தொடங்கிவிட்டது. இரண்டு கிழமைகளில் காய் பிடுங்கத் தொடங்கலாம். பிறகு வாங்கலாம். நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதை பிள்ளை” அம்மா ஆறுதல் கூறினார்.

இரவு வந்த அப்பாவிடம் அம்மா சொல்லியிருக்க வேண்டும். அப்பா குடையை எடுத்து விரித்துப் பார்த்தார். அவரது முகத்திலும் சோக ரேகைகள்.

எனினும் அடுத்த நாள் குடையை எடுத்துக்கொண்டு கடைத்தெருவுக்குப் போனார். அங்கு குடை திருத்துபவனிடம் கொடுத்துத் திருத்திக் கொண்டு வந்தார். குடையை விரித்து என்னிடம் காட்டினார். அதைப் பார்த்தேன். எனினும் குடையை வாங்கவில்லை. அப்பாவின் முகத்தில் ஏமாற்றம் தெரிந்தது.

“அடுத்த முறை நீ வரும்போது புதுக்குடை வாங்க காக தாறன் பிள்ளை... கவலைப்படாதை. எங்கட கஷ்டம் தெரியும்தானே பிள்ளை?” அப்பா சொல்லும்போது எனக்கு மனது கனத்தது.

அவர்களது திருப்திக்காக கம்பஸ் போன்போது குடையைக் கொண்டு போனேன். எனினும் பாவிப்பதில்லை. நாட்டின் யுத்த சூழ்நிலையிலும் பல்கலைக்கழகப் படிப்பு பயத்துடன் தொடர்ந்தது.

எம்மோடு படித்த ரசீத், பாத்திமா முதலியோர் வெளி யேற்றப்பட்டபோது மனது அழுதது. ‘கிழக்கில் ஊர்க்காவல் படை செய்த கொடுமைக்காக இவர்களைப் பழிவாங்குவதா?’ என நினைத்தேன்.

ஒரு மாதத்தில் பகிடி வதை முடிவுக்கு வந்தது.

பகிடி வதை முடிந்து விட்டமையினால் பல்கலைக்கழகத்தில் புதிய மாணவர்களும் பழைய மாணவர்களும் சுமுகமாகி விட்டனர். “வெல்கம் பாட்டியன்று ‘பார்சல் பாசிங்’ நிகழ்வின்போது மீண்டும் ஒரு நெருடல்.

பார்சல் எனது கையில் வந்தபோது இசை நின்றது. “இங்கே வழங்கப்படும் குடையை விரித்துக்கொண்டு அழுகு ராணியாக வலம் வரவும்.”

குடையை வாங்கி விரித்தேன். நான்கு கம்பிகள் முறிந்து கிழிந்த குடை. மனமும் முகமும் இருண்டு போனது. குடையை

விரித்துக்கொண்டு சுற்றி வருவதைத் தவிர மாற்றுவழி இருக்கவில்லை. எல்லோரும் 'கூ' அடித்தார்கள். யாரோ ஒருவன் விசிலடித்தான். சுற்றி வந்ததும் குடையை மடித்து ஒரு மேசையில் வைத்துவிட்டு வெட்கத்துடன் கூனிக் குறுகி ஓடினேன். அப்புறம்தான் கவனித்தேன். நான் குடையை வைத்தது செல்வகுமாரின் முன்னே என்பது. தற்செயலாக நடந்தது என்றாலும் ஏன் இப்படி நடந்தது என்று புரியவில்லை.

அடுத்த முறை வீட்டிற்குச் சென்று வந்தபோது செல்வகுமாரும் அதே பஸ்ஸில் பயணம் செய்தான். தற்செயலாக அவனுக்குப் பக்கத்தில் அமரவேண்டி ஏற்பட்டது. நீண்ட நேரம் இருவரும் மௌனமாகப் பயணம் செய்தோம். இப்போது முன்னரைப்போல் அவன் மீது வெறுப்பு ஏற்படுவதில்லை. எனினும் அதிகம் நெருங்கிப் பழக ஒருவித பயம்.

செல்வகுமார் ஏதோ பலமான யோசனையில் ஆழந்திருப்பது போலவும் எதையோ சொல்ல முடியாமல் தயங்குவது போலவும் உணர்ந்தேன். பஸ் வல்லை வெளியைத் தாண்டிய பின்னர்தான் கதைத்தான். “நீங்கள் எந்தத் துறையில் ஸ்பெஷல் செய்வதாக இருக்கிறீர்கள்?” எனது பக்கம் திரும்பிக் கேட்டான்.

“இன்னும் முடிவு செய்யவில்லை.”

“நான் கெமிஸ்றி ஸ்பெஷல் செய்கிறேன்...” என்றான்.

“நீங்கள் விடுதியில்தானே தங்கியிருக்கிறீர்கள்?”

“ஓம்” என்று தலையசைத்தேன்.

“நாட்டு நிலைமை சீரில்லை. வெளியில் இருந்து வந்து போறது கஷ்டம். எந்த நேரம் என்ன நடக்குமோ தெரியாது. இந்த யுத்தம் முடிவுக்கு வராட்டில் யாரும் நிம்மதியாக இருக்க முடியாது. போன கிழமை என்ற தம்பியும் வெளிக்கிட்டு இயக்கத்துக்குப் போய்விட்டான். ஓ...எல்லில் எல்லாப் பாடமும் ஏ எடுத்தவன்..”

“கேள்விப்பட்டனான்...”

“உங்கட அம்மா சுகமில்லாமல் வைத்தியசாலையில் இருந்தவராம். இப்ப எப்படி?” அவன் அக்கறையுடன் கேட்டபோது மனதுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

இப்படி இடையிடையே சந்திப்புகள் தொடர்ந்தன.

அன்றிரவு படுக்கையில் கற்பனைகள் விரிந்தன. வீட்டுச் சூழலையும் உறவுகளையும் பிரிந்து வாழ்கின்ற துயரச் சூழ்நிலையின் தனிமையில் செல்வகுமார் ஒரு நம்பிக்கையான துணையாகத் தோன்றினான். அதற்கு மேலாக எனது நட்பைப் பெறவும் என் மனதில் இடம் பிடிக்கவும் வேண்டும் எனவும் செயற்படுவதாக உணர்ந்தேன்.

அவனது உள்ளக் கிடக்கையை ஏற்க மனது தயங்கித் தவித்தது. சாதி என்கிற சாத்தான் அடிக்கடி வந்து பயமுறுத்தியது.

உறுதியாக எல்லை தாண்டாமலிருக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

நான் தங்கியிருந்த விடுதிக்குச் சில மாலை வேளைகளில் வந்து கதைத்துக் கொள்ளும் அளவுக்கு எமது நட்பு வளர்ந்தது. எனது ஓவ்வொரு தேவைக்கும் அவனையே மனது எதிர்பார்த்தது. கடைத்தெருவுக்குப் போக.... கோயிலுக்குப் போக.... எங்கே வெளியே போவதென்றாலும் சிநேகிதிகள் கூட வந்தாலும் நாட்டு நிலைமை காரணமாக ஒரு ஆண் துணை தேவைப்பட்ட போதெல்லாம் உரிமையுடன் அவனையே அழைப்பேன்.

“செல்வகுமாருக்கு உன்னில் வைனாடி... நல்ல பையன். நீ அதிர்ஷ்டக்காரிடி” மலர் நெடுழூச்செறிந்து கூறியபோது, “அப்படி யில்லையாடி... எனக்கு அப்படி ஒரு எண்ணம் இல்லையாடி.” என்று மறுத்துரைத்தேன். எனினும் இரவு யோசிக்கும்போது ‘அவனுக்கு என்ன குறை? கண்டறியாத சாதி...’ என மனது எண்ணியது.

ஒருநாள் மாலை செல்வகுமார் விடுதிக்கு வந்திருந்தான்.

“அண்ணா வெளிநூட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறான்” என்றபடி என்னிடம் ஒரு பார்சலை நீட்டினான்.

“வேண்டாம்” என்று மறுத்தேன். அவனது முகம் கறுத்ததைக் கண்டதும் அந்தரமாக இருந்தது. பார்சலை வாங்கிக்கொண்டேன்.

அவன் விடைபெற்றுக் கொண்டு போனதும் பார்சலைக் கழற்றிப் பார்த்தேன். சென்ற் போத்தல், சொக்கெல்ல வகை, ஒரு அழகான ஸ்கேட் அத்துடன் ஒரு குடை!

குடை மிகவும் அழகாக இருந்தது. விரித்துப் பார்த்தேன். அற்புதமான குடை. கம்பஸ்சில் யாரிடமும் இப்படி ஒரு குடை இல்லை. மனதில் தென்றலடித்தது. நானும் அவனும் இந்தக் குடையுள் நடந்து போவதாக மனதில் ஒரு கற்பனை. மனதில் நானும் ஏற்பட்டது.

குடையை வீட்டிற்குக் கொண்டுபோக முடியாது. இங்கேயே வைத்துப் பாவிக்கலாம்.

அடுத்த வார இறுதியில் வீட்டிற்குப் போனபோது எனது ஒன்றுவிட்ட அண்ணா ஒருவன் செல்வகுமாரின் உறவினரான பெட்டை ஒருத்தியைக் கூட்டிக்கொண்டு ஒடிவிட்ட சேதியைக் கூறி அம்மா அட்காசமாக ஏசினார். எனக்கு என்னவோ போவிருந்தது.

“எங்கட தாயக விடுதலைக்காக ஒன்றினைந்து நின்று போராடுகிறம். இந்தக் காலத்திலும் என்ன சாதி பார்க்கிறியள் அம்மா?” என்றேன்.

அம்மா என்னைப் பார்த்து முறைத்தார்.

“என்ற பிள்ளை இப்படிச் செய்தா நான் உயிரோட இருக்க மாட்டேன்...” எனக்குச் சரீரென்றது.

இந்த நிகழ்வுக்குப் பின்னர் செல்வகுமாருடன் பழகவே அந்தரமாக இருந்தது. நிச்சயமாக அவன் என்றோ ஒருநாள் வந்து தன் காதலைத் தெரிவிக்கத்தான் போகிறான்.

எனினும் செல்வகுமார் அன்பளித்த குடையுடன் பெருமிதமாக நடந்து போவேன்.

“அருமையான குடையடி! எங்கே வாங்கலாம்?” எத்தனையோ பேர் கேட்டனர். எனக்குப் பெருமிதமாக இருந்தது.

செல்வகுமாருக்கு இறுதியாண்டுப் பரீட்சை முடிந்தது. நான் எதிர்பார்த்தபடி அவன் என்னிடம் அந்தக் குண்டைத் தூக்கிப் போட்டான்.

“தயாழினி, எனக்கு உங்களைப் பிடிச்சிருக்கு. உங்களுக்கும் என்னைப் பிடிச்சிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.” எனக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று புரியவில்லை. ஆனால் அவன் சொன்ன வார்த்தைகளிலிருந்த உண்மை உறைத்தது. மொனமாக நின்றேன். கண்கள் பளித்தன.

“செல்வா, அடைய முடியாத பொருளிலை ஆசைப்படக் கூடாது. நடக்க முடியாத, சாத்தியமற்ற காதலை நாம் ஆரம்பிக்கத் தான் வேணுமா? எங்களுடைய சிநேகம் இறுதிவரை நல்ல நட்பாகவே இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே!”

“தயா, நீங்க சொல்லுற்றிலுயிள்ள நியாயம் எனக்குப் புரியது. ஆனால் நாம் மனம் வைத்தால் எதுவும் சரிவரலாம். துணிவுதான் வேணும்.”

“எனக்கு அந்தத் துணிவில்லை. பின்னுக்குள்ள என்னுடைய சகோதரிகளுடைய எதிர்காலம் என்னால் பாதிக்கப்படக் கூடாது” உறுதியாக மறுத்தேன்.

செல்வகுமார் படிப்பு முடிந்து போய்விட்டான். நீண்டநாட்கள் என் மனம் அவனுக்காக அழுதுகொண்டே இருந்தது.

எனது படிப்பு முடிந்து நான் ஆசிரியையானேன். வீட்டில் பல இடங்களில் திருமணம் பேசினார்கள். அவர்கள் எதிர்பார்த்த கீதனத்தை எம்மால் கொடுக்க முடியாததால் எனது திருமணம்

பின்தள்ளிக் கொண்டே போனது. தலையில் வெள்ளி கூட பூக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

எந்த இளைய சகோதரிகளுக்காக எனது காதலைத் துறந் தேனோ அவர்கள் கூட திருமணம் முடித்துப் போய்விட்டார்கள்.

இளமைக் கனவுகள் ஈடேறாத தகிப்பில் தவிக்கின்ற பொழுதுகளிலெல்லாம் செல்வகுமாரின் நினைப்பு மேலோங்கும். வலிய வந்த சீதேவியைத் தட்டிக் கழித்துவிட்டு இன்று வாழ்வுக்காகத் தவிக்கின்ற அவைத்தை உணர்கின்ற இந்த வேளையில் இராக்காலக் கனவுகளிலும் நினைவுகளிலும் செல்வகுமார் தரிசனமாவான்.

எனினும் அவனை அப்புறம் சந்திக்கவேயில்லை. இன்று சற்றும் எதிர்பாராமல் சந்தித்தபோது மனது கனத்தது. செல்வகுமாரும் மனைவியும் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் இயந்திரத்தனமாகப் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்.

கார் மெதுவாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது. நான் இறங்க வேண்டிய இடம் வந்துவிட்டது. சொன்னேன். செல்வகுமார் காரை நிறுத்தினான். நான் இறங்கிக் குடையை விரிக்கும் போது அவனது பார்வை குடையிலேயே குத்திட்டு நின்றது.

நான் காரைவிட்டு இறங்கியபோது, “தயாக்குட்டி, அன்றிக்கு டாட்டா சொல்லம்மா...” என்று தன் மகளிடம் கூறினான்.

நான் அதிர்ச்சியுடன் செல்வகுமாரை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். என்னைப் போலவே அவனது கண்களும் பனித்திருந்தன.

குழந்தைக்கு ‘டாட்டா’ சொல்லியபடி குடையை விரித்தேன். ‘படக்’கென்று ஒரு கம்பி முறியவே நெஞ்சு வலித்தது. தாங்க முடியாமல் கண்கள் பெருக்கெடுத்தன.

வீட்டிற்குச் சென்றதும் அப்பாவிடம் சொல்லி முறிந்த கம்பியை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென நினைத்தேன். வீட்டை

54 சு அனுசாயாவின் கரடி பொம்மை

அடைந்ததும் முதல் வேலையாக அப்பாவிடம் குடையே நீட்டினேன்.

அப்பா குடையே வாங்கிப் பார்த்தார்.

“இந்தக் குடையே வீசிலிட்டு புதுக்குடை வாங்கம்மா...” என்று அன்பாகக் கூறினார்.

“நீங்கள்தானே வாங்கித்தர வேண்டும்” என்றேன். நான் சொல்வது புரியாமல் அப்பா விழித்தார்.

- வீரகேசரி, 2005

புதிய உறவுகள்

முதியோர் இல்லத்தின் வாசவில் பேருந்து வந்து நின்றது. நடத்துநர், “இதுதான் யோக சவாமிகள் திருவடி நிலைய முதியோர் இல்லம்” என்று கூறியதும் ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண்ணும் அவளது மகனும் இறங்கினார்கள்.

வாசல் கேற்றுக்கு அவர்கள் வந்ததும் காவலாளி கேள்விக்குறியுடன் அவர்களை நோக்கினான்.

“இரத்தினம்மா என்ற முதாட்டியைப் பார்க்கணும்...”

“ங்கட பாட்டி” என்று அன்போடு கூறினான் இளைஞர்.

“நீங்க யாரு?” காவலாளி பதில் கேள்வி கேட்டான்.

“நான் கமலா, அவவோட மகள். இவன் என்னுடைய மகன் ரவி. இரத்தினம்மா இவனுக்குப் பாட்டி...”

“நீங்க எல்லாம் இருந்துகொண்டு அநாதரவான முதியோர்களைப் பராமரிக்கிற முதியோர் இல்லத்திற்கு ஏன் விட்டங்க?” என்று கேட்டபடி கேற்றைத் திறந்தான்.

“முன்னுக்கு அலுவலகம் இருக்கு. அங்க போய் கேளுங்கோ... குட்டிப்பாட்டின்னா சொல்லுவாங்க.”

கமலாவும் மகன் ரவியும் அவ் இல்லத்தில் காலடி எடுத்து வைத்தபோது புத்துணர்ச்சி ஏற்பட்டது. கிளிநொச்சி நகரிலிருந்து நீண்டதூரம் காட்டுக்குள்ளாக வந்தபின் அவர்கள் மிகவும் களைத்துப் போயிருந்தார்கள்.

சுற்றி அடைக்கப்பட்டிருந்த அந்த முதியோர் இல்ல வளாகத்தினுள் காலடி எடுத்து வைத்தபோது இவ்வளவு அழகான ஒரு சோலையை அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. எங்கும் பச்சைப்பசேலென்று செழுமையாகக் காட்சி அளித்தது.

வாசலில் இருந்து திருவடி நிலையத்திற்குச் செல்லும் இரு மருங்கிலும் பூமரங்கள் சுகந்தமாய் வரவேற்றன. வளாகம் எங்கும் பயன் தரும் தென்னென மரங்கள் புதிய பாளைகளைத் தள்ளியபடி வரவேற்றன. பலா, மா, தோடை, திராட்சை என பயன் தரு மரங்கள், தென்னென மரங்கள் அவற்றிற்கிடையே குளிர்மையாய் குலை தள்ளியிருந்த வாழைகள்!

சவாமிகளின் திருவடி நிலையம் சிறியதாக இருந்தாலும் எளிமையாகவும் எமது கலாச்சாரத்தைப் பேணுவதாகவும் அமைந்திருந்தது. அலுவலகத்தில் நிர்வாக உத்தியோகத்தர் ராஜ் அவர்கள் எங்களை வரவேற்றி அன்போடு விசாரித்தார்.

“இரத்தினம்மா என்ற முதாட்டி...”

“இங்கே எல்லோருமே முதியவர்கள்தான்...” என்று சிரித்தபடி அந்த இளைஞர் கூறினான்.

“இரத்தினம்மா இங்கே இருப்பதாக உங்களுக்கு எப்படித் தெரிய வந்தது?”

“அது ஒரு சுவையான கதை. எங்கட அம்மாவைத் தேடி நாங்கள் பல இடங்கள் அலைந்தோம். வானொலியிலும்

சொந்தங்களைத் தேடி நிகழ்வில் விசாரித்தோம். பலன் கிடைக்க வில்லை."

"அப்புறம்..."

"பாட்டி செத்துப் போயிட்டா என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டோம்." என்று விசம்பினான் ரவி.

"பாட்டி இப்ப எங்கே இருக்கிறா?" அவனுக்குப் பாட்டியைக் காணவேண்டும் என்ற தவிப்பு.

"பாட்டி விடுதியில் இருக்கிறா... அவ இப்போது எங்கட பாட்டி" என்று கண் சிமிட்டினாள் விகிதர் தர்மகலா. அவன் அழுது விடுவான் போவிருந்தது.

"குட்டிப்பாட்டியை நாங்க விடமாட்டம்..."

"ம... இந்தக் காலத்தில் பெத்த பிள்ளைகளையே நம்ப முடியேல... இறக்கை முளைச்சதும் உதறிவிட்டுப் பறந்து போயிடுறாங்க. சின்னப்பிள்ளையாக இருந்த காலம் தொட்டு வளர்த்து தம்மை உருவாக்க அவங்க பட்ட கஷ்டங்களையெல்லாம் மறந்திடுறீங்க... வயோதிபத்தில் அவங்களைப் பார்க்கிறது கடமை என்கிறதை மறந்திடுறீங்க" என்று கணக்காளர் மகேஸ்வரி கூறினார்.

"தப்புத்தான். குழ்நிலை அப்படி...." கமலாவுக்கு அந்தரமாக இருக்கிறது.

சிறிது மெளனத்தின் பின் கமலா தொடர்ந்தாள்.

"இந்த இல்லத்திற்குப் பொறுப்பான ஜயா பத்திரிகையில் பேட்டி கொடுத்திருந்தார். அதுகூட எங்களுக்குப் பார்க்கக் கிடைக்கலை... போன சனிக்கிழமை ஆயிலிய தினம்... எமது அடுத்த வீட்டில் கூட்டுப் பிரார்த்தனை நடத்தினாங்க. எங்களையும் அழைச்சிருந்தாங்க... பிரார்த்தனை முடிந்ததும் பிரசாதம் தந்தனுப்பினாங்க. வீட்டுக்கு வந்து பிரசாதத்தைச் சாப்பிட்டோம். பிரசாதம் சுற்றி வந்த பேப்பரிலேதான் இல்லத் தலைவர் கந்தசாமி

ஜியாவுடைய பேட்டி பிரசுரமாகியிருந்தது. அதிலே முதியோர்களின் படங்கள் இருந்தன. அதிலே பாட்டியின் படம் இருந்ததை இவன்தான் கண்டான். எங்கள் எல்லோருக்கும் பெருமகிழ்ச்சி..."

"அதுசுரி... பாட்டியை என் அநாதாரவாக விட்டெங்க? பெத்தவங்களை இறுதிவரை பார்ப்பது எல்லோரினதும் கடமையல்லவா?" தர்மகலா அவர்களை நோக்கினாள். பதில் சொல்ல முடியாத சங்கடத்துடன் கமலா தலைகுளிந்தாள்.

"எல்லாம் இந்தக் கொடிய யுத்தத்தினாலையும் இடப் பெயர்வினாலும்தான்" நெடுழுச்செறிந்தாள்.

ரவியின் மனதை தர்மகலாவின் கேள்வி உசுப்பிவிட்டது. பாட்டியைப் பிரிந்து வந்தபோது அவனுக்குப் பன்னிரண்டு வயது. ஜிந்து இலட்சம் பேர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வன்னிக்கு ஓரே இரவில் திடீரென்று இடம் பெயர்ந்த அந்தக் கொடிய நினைவுகளில் மூழ்கினான். அவனுக்குப் பாட்டியை நினைக்க அழுகை அழுகையாக வந்தது.

நாங்கள் இரவோடு இரவாக ஊரைவிட்டு வெளிக்கிடேக்கை பாட்டியை வரும்படி கேட்டானங்கள். அவ நடக்கமாட்டா. வாகனம் பிடிக்கிற வசதியும் இல்லை. தூக்கிக்கொண்டாவது வாறதுக்கு எவ்வளவோ பாடுபட்டனாங்கள். முடியேல்லை... குட்டிப்பாட்டி தான்... இரும்பு மாதிரிப் பாரம்... வாசல் கேற்றுக்குத் தூக்கிக்கொண்டு வாறதுக்கிடையில் அப்பாவுக்குக் களைச்சுது... பாட்டியும் கையைக் காலை அடிச்சுச்சா.. 'என்னை விட்டுட்டுப் போங்கோ' என்று அழுதா.

"ரவியை மட்டும் என்னோட விட்டுட்டுப் போங்கோ" என்று அழுதா.

அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் என்ன செய்கிறதென்டு தெரியவில்லை. ஊரே ஓடுறபோது நான் எப்படி பாட்டியோட

நிக்கேலும்... நாங்கள் யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறபோதே ஒரு நாளும் செல் வராத எங்கட ஊருக்குள்ள செல் வந்து விழுந்தது. எங்கட வீட்டையும் தாண்டிப்போய் காது பிளக்கிற மாதிரி வெடிச்சிது. ஒரே பரபரப்பு... நெஞ்சு படபடத்தது.

“இனியும் நின்டு மினைக்கட ஏலாது... போவம்” என்றார் அப்பா.

அம்மாவுக்கு என்ன செய்யுறுதென்றே தெரியவில்லை. செல் வெடிச்சதும் பாட்டியும் பயந்து போனா... ரவி, ரவி... என்னையும் கூட்டிக்கொண்டு போங்கடா? முத்தத்தில் இருந்தபடியே கூப்பிட்டா. நானும் திரும்பி ஒடிப்போய் பாட்டியினர் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அழுதன்.

இதற்கிடையில் இன்னொரு செல்லும் கலவிக்கொண்டு வரவே எல்லோரும் நிலத்தில் விழுந்து படுத்தம்... மேலால் போன செல் நாலாவது வீட்டில் விழுந்து சின்ன மாமாவும் பெரிய மச்சாளும் அதிலேயே துடிதுடித்துச் செத்துப் போனதாக அறிந்ததும் எல்லோரும் நல்லாய்ப் பயந்திட்டம்... இனியும் நின்டு மினைக்கட ஏலாது என்டு அப்பா சுத்தம் போட்டார்.

எனக்கும் ஒரே பயமாக இருந்தது. அண்டைக்குத்தான். செல் மரண பயத்தை ஏற்படுத்திக் கலங்க வச்சுது. ஒன்டும் செய்யேலாமல் பாட்டியை விட்டுவிட்டு வெளிக்கிட்டம். பாட்டி தவண்டு தவண்டு வாறதைத் திரும்பிப் பார்க்க முடியாமல் கனத்த நெஞ்சோட தெற்கு நோக்கி நடந்தம். வாழ்க்கையில் மறக்கமுடியாத ஒருநாள்....

வழியெல்லாம் சனம்... சனத்தி கோயில் தேர், தீர்த்தத் திருவிழாவில் கூட இவ்வளவு நெரிசலைக் கண்டதில்லை. உச்சிலம்மன் கோயிலிருந்து பக்கத்தில் இருக்கிற வெல்லன் பிள்ளையார் கோயிலடிக்கு வாறதுக்கே ஒரு மணித்தியாலம் எடுத்தது. நாவறண்டது. தண்ணி குடிக்கிறதிலையும் நெருக்கடி... ஒரு நாளும் நான் இவ்வளவு தூரம் நடக்கவில்லை... நல்லாக்

60 சு அனுசாயாவின் கரடி பொம்மை

களளச்சுப் போனன்... கையில பை வேறு... சுமக்கேலாமல் சுமந்துகொண்டு கிளாவிக்கரைக்கு வரவே ஒருநாள் பிடிச்சிது.

கிளாவியில கொக்குத்தவம் இருந்தும் அங்கேயும் செல் வந்து விழுந்து நாலஞ்சு பேரைச் சாகடிச்சிது.

எங்கட கண்ணுக்கு முன்னாலேயே உடல் சிதறி ஒரு நெநாடியில சாவைத் தழுவினவையைப் பார்க்க உள்ளம் கொதித்தது. என் இந்தக் கொடுமை? நாங்கள் என்ன பாவம் செய்தும்? தப்பி ஓடக்கூட விடாமல் தூரத்திச் சுடுறானே. இதற்கிடையில் கிபிர் குண்டு வீச்சு விமானம் பறந்து வந்தது. எல்லோரும் ஜூயோ என அவலக்குரலெடுத்து அழுதபடி விழுந்து படுத்தும்.

கிளாவிக் கடல் பயணம் பயங்கரமான அனுபவம்... வள்ளத்திலையும் ஆட்கள் கூடுதலாக இருந்தும்... நடுக்கடவில் வள்ளங்களை நோக்கி செல் வந்தது... எப்படியோ தப்பிப் பிழைச்சு வன்னிக்கு வந்து சேர்ந்தும்.

வழியெல்லாம் எனக்கு பாட்டியின்ற நினைப்புதான். பாட்டிக்கு என்னில் எவ்வளவு பாசம்! எல்லோரையும்விட என்னிலதான் வாரப்பாடு. சின்ன வயசில குட்டியா, குட்டியா எண்டு தூக்கிக் கொஞ்சவா... நான் ஒவ்வொரு நாளும் பாட்டியோட தான் படுப்பன். படிச்சு முடிச்சு படுக்கேக்க நல்ல கதை எல்லாம் சொல்லுவா... பாட்டியின்ற கதையளை வாய் பிளந்தபடி கேட்பன்... பேய் வரும்.. முனி வரும்... பிசாசு வரும்... கடைசியில் எல்லாத்தையும் விரட்டினதாக கதை அளப்பா... வளர்ந்த பிறகு நானும் கதை எழுதவேணும் எண்ட ஆசை வரும்...

பாட்டி சொல்லுற கதையில கனதெதய்வங்கள் வரும். வைரவர், வீரபத்திரர், காளி, ஜயனார், முனியப்பர், தூர்க்கை எண்டு பல தெய்வங்கள் வந்து பயப்படுத்தும். கடைசியில் சிவபெருமான் வந்து சுப முடிவைக் கொண்டு வருவார்.

எனக்கு கனநாளாக ஒரு சந்தேகம்... இறைவன் ஒருவன் எண்டு தானே எங்கட சமயமும் சொல்லுது... பிறகேன் நூற்றெட்டுத்

தெய்வங்களை வைச்சு வழிபடுகினம்... எல்லாம் பம்மாத்தோ என்டு தோன்றும். ஆச்சியிடம் என்ற சந்தேகத்தைப் பற்றிக் கேட்பன்... குட்டியா... தெய்வக்குற்றம் சும்மா விடாது... சாமிங்களோடு பகிடி விடாதை... என்று வெருட்டுவா. எனக்குச் சிரிப்பு வரும். பழி வாங்குற கடவுள் எண்டா அந்தக் கடவுள் எங்களுக்குத் தேவையில்லை என்டு நினைப்பன்.

கடவுளுக்கு நேர்த்தி வைக்கிறதில் பாட்டியைக் கேட்டுத்தான். எனக்குக் காய்ச்சல் தலையிடி வந்தாலும் எல்லாக் கோயிலுக்கும் நேர்த்தி வைப்பா... கையிலை காசு முடிஞ்சு கட்டுவா.

பாட்டி முந்தானையில் முடிஞ்சு வச்சு கோயிலுக்குப் போகிறபோது கற்பூரத்திற்கும் ஜஸ் பழுத்திற்குப் புறம்பாகவும் காசு தருவா. அப்பா அம்மாவைச் சரியான நப்பி... ஒன்டுக்கும் காசு தராயினம்... தாங்களாக ஏதும் வாங்கித் தந்தாச் சரி... பாட்டி தாற காசில் நான் இரண்டு ஜஸ்பழும் குடிப்பன்... கற்பூரம் கனபேர் கொளுத்துவினம் தானே?

பாட்டி செத்திருப்பா என்டு தான் நினைச்சனாங்கள். கிட்டடியிலதான் பாட்டியை வன்னியில் கண்டதெண்டு ஆரோ சொன்னவை... அதுக்குப் பிறகுதான் தேட வெளிக்கிட்டனாங்கள்... அதிலையும் களைச்சு ஆச்சியின்ற கதை முடிஞ்சதெண்டு இருந்தம்... அப்ப தான் கவீப் அடிச்ச மாதிரி இந்தப் பேப்பர்.. ஒருமாதிரி கண்டுபிடிச்சு ஆச்சியட்ட வந்திட்டம்.

ரவியின் மனக்கணினி ஒரு விநாடியில் முருகன் மயிலில் உலகைச் சுற்றி வந்ததுபோல் பாட்டியின் நினைவுகளை அசைமீட்டு வந்தது.

இல்ல உபசரிப்பாளர் ஷாமினி தேசிக்காய்த் தண்ணீர் கொண்டுவந்து பரிமாறினார். களைத்து வந்த எங்களுக்கு தேவாமிர்தம் போலிருந்தது.

“வாங்கோ பாட்டியைப் பார்ப்பம்...”

பாட்டியிடம் விடுதிக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தபோது கமலா, “கந்தசாமி ஜயா எங்கே?” என்று கேட்டார்.

ஜயா எங்களை விட்டுப் போய் ஆறு மாதமாக்கு... அவருடைய நினைவைச் சுமந்துகொண்டு இந்த இல்லமும் வளாகமும் எழிலையும் வருவாயையும் தந்து கொண்டிருக்கு. பெரும் காடாக இருந்த இந்த ஜந்தேக்கர் பூமியை இன்று பொன் விளையும் பூமியாக்கிவிட்டு இந்த மண்ணுக்கே உரமாயிட்டார்... அவர் இறந்தாலும் அவரது பெயர் என்றென்றும் வாழும்...”

கதவடியிலும் ஜன்னல் வழியாகவும் பல முதிய முகங்கள் அவர்களை ஆவலோடும் ஏக்கத்தோடும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. பூந்தோட்டத்தின் அருகே வாங்கிவில் அமர்ந்து கொண்டு ஒருவர் பத்திரிகைச் செய்திகளை உரத்து வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். ‘கிபிர் குண்டு வீச்சில் உருத்திரபுரத்தில் நால்வர் பலி’ அவர் வாசிப்பதை இன்னும் சில முதியவர்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். விடுதியில் பராமரிப்பாளர், அவர்களைக் குட்டிப்பாட்டியிடம் அழைத்துச் சென்றார். இரத்தினம்மா பாட்டிக்குக் குட்டிப்பாட்டி என்றுதான் செல்லப் பெயர்.

பாட்டியைக் கண்டதும் மகளும், பேரனும் விம்மத் தொடங்கி விட்டார்கள். பாட்டியின் கண்கள் பனித்தாலும் ஏதோ ஒரு வெராக்கியத்துடன் கல்லாக அமர்ந்திருந்தார்.

இதற்கிடையில் குட்டிப்பாட்டியின் உறவினர்கள் வந்ததை அங்கு வந்த இல்லச் செயலாளரும் அறிந்து பெண்கள் விடுதிக்கு வந்தார். முதாட்டிகள் அவரை அன்போடு வரவேற்றார்கள். பீறிட்டு வரும் அழுகையை அடக்கிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்த பாட்டியிடம், “பாட்டி, சந்தோசம்தானே! உங்கட மகள், பேரன் எல்லோரும் வந்திருக்கினம்” என்றார் செயலாளர் முருகானந்தன்.

பாட்டி பேசாமலிருந்தாள். மகளும் பேரனும் கொண்டு வந்த பிஸ்கட், இனிப்பு வகைகளைத் தொடக்கூட இல்லை. அவர்கள்

இன்னும் அழுது கொண்டிருந்தார்கள். பாட்டி செழிப்பாகவும் ஆரோக்கியமாகவும் இருந்தது அவர்களுக்கு ஆனந்தமாகவும் இருந்தது. எனினும் அவளது மௌனம் குற்றமுள்ள இவர்களின் மனதை நெருடியது.

“அழாதிங்க... வாங்க இதில் அமர்ந்திருந்து கதையுங்க. பாட்டிக்குக் கோபம் மாறவில்லை போல...” என்றார் செயலாளர் முருகானந்தன்.

“பாட்டி உங்கட பேரன் ரவி வந்திருக்கேன்... தெரியுதா?” பாட்டிக்குப் பார்வைக் குறைவு என எண்ணிய ரவி கேட்டான்.

“போடா போக்கற்றவனே... எனக்குக் கண் இரண்டும் தெரியும். ஜூயா கொழும்புக்கு அனுப்பி ஓப்ரேசன் செய்விச்சவர்... ம்... நீங்கள் எல்லாம் ஏன் வந்தீங்க...?”

“உங்களக் கூட்டிப்போகத்தான் பாட்டி” என்றபடி ரவி பாட்டியின் கைகளைப் பற்றியபடி குழந்தை போல் தேம்பித் தேம்பி அழுதான்.

“எங்கேடா?” பாட்டி கோபத்துடன் கேட்டாள்.

“நம்ம வீட்டுக்குத்தான்..”

“நான் வரல்லை...” வெடுக்கென்று கூறினாள் பாட்டி.

“அம்மா” கமலாவுக்குத் தொண்டை அடைத்தது.

மனம் கலங்கி வெதும்பியபடி மீண்டும், “அம்மா, எங்களோடு வாணை...” என்றாள்.

“நான் இங்கதான் இருப்பேன். என்னை விட்டுட்டுப் போலீங்க தானே... உங்கட அம்மா, உங்கட பாட்டி செத்திட்டா நான் வரல்லை... இதுதான் என்ற வீடு. இங்கதான் என்ற சாவு...”

“ஏன் பாட்டியம்மா, உங்கட பிள்ளைகள் தானே கூப்பிடு கினம்?” என்று பாட்டியை அன்போடு தடவினார் செயலாளர்.

64 சு அனுசாவின் கரடி பொம்மை

“நீதான் என்ற பிள்ளை... எங்கே ராஜா தம்பி என்ற பேரன்... இவங்களா என்னை இத்தனை நாளாகப் பார்த்தாங்க? நீங்கதானே? நான் போகல்லை...”

“அம்மா, மன்னிச்சிடம்மா... அப்போது இருந்த நிலையில் யோசிக்கலை...”

கமலா அம்மாவைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதாள். கூட நின்றவர்களின் கண்களும் கலங்கின.

“பாட்டி, வாங்க பாட்டி... இன்னிக்கு இருக்கிற மாதிரி வளர்ந்தவனாக இருந்திருந்தா நான் உங்களைத் தோளில் தூக்கி வந்திருப்பேன்... அப்ப நான் சின்னப்பெடியன்..” என்று ரவி கெஞ்சினான்... மீண்டும், “வாங்க பாட்டி...” என அழைத்தான்.

“நான் வரல்லை... வரல்லை.. வரல்லை...” பாட்டி உறுதியாகக் கூறிவிட்டுப் படுத்தார்.

(முதியோர் - சிறுவர் தினப் போட்டியில்
முதற்பரிசு பெற்றது - 2004)

- மல்லிகை, 2004

புத்தெழுச்சி

தேயிலைக் கொழுந்தைத் தழுவி வரும் மாலை நேரக் கூதல் காற்று. கொழுந்து மடுவும் கலகலப்பாக இருந்தது. மடுவத்தின் மூலையில் போடப்பட்டிருந்த மேசையின் மேலே வரவுப் பதிவுப் புத்தகத்தை விரித்து வைத்துக்கொண்டு அன்று வேலைக்கு வந்தவர்களுக்குப் பெயர் போட்டுக் கொண்டிருந்தார் கண்டக்டர். அவரைச் சுற்றி நிற்கும் கங்காணிமார் சிலர் அன்று வேலை செய்தவர்களின் பெயர்களை அவரிடம் கூறிக் கொண்டிருந்தனர்.

அலுவலகத்திலிருந்து பெட்டிக்காரன் அப்போதுதான் மடுவத்தை வந்தடைந்தான். கடிதம் ஏதாவது தமக்கு வந்திருக்கிறதா என்று அறிவதற்கு வந்திருந்தவர்கள் கூட்டமாகக் கண்டக்டரைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். வரவைப் பதிந்து முடிந்த கண்டக்டர் பெட்டியைத் திறந்து அன்றைய தபாலில் வந்திருந்த கடிதங்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து விலாசத்தை வாசித்து உரியவர்களிடம் கொடுத்தார்.

66 சு அனுசாயாவின் கரடி பொம்மை

கொழுந்தெடுக்கும் பெண்களைக் கூட்டிக்கொண்டு முத்தையா கங்காணி அப்போதுதான் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். மலையுச்சியில் காலை முதல் வெயிலில் கொழுந்து எடுத்தவர்கள் இறக்கி வந்து நின்றிருந்தனர். அண்மையில்தான் வெண்ணிலா வுக்குப் பெயர் பதியும் வயது வந்தது. முதலில் அவள் மலையில் வேலை செய்யப் பதிய விரும்பவில்லை. க. பொ. த. பார்ட்சையில் அந்தத் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியிலிருந்து முதன்முதலாகச் சிறப்பாகச் சித்தியடைந்தவள் அவள்தான். எனினும் நகர்ப் பாடசாலைக்குச் சென்று மேற்படிப்பு படிக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டாமைக்கு அவளது குடும்ப வறுமையும் தந்தையின் அக்கறையீனமுமே காரணமாக இருந்தன.

சின்ன வயதிலிருந்தே வெண்ணிலா படிப்பில் வலு சுட்டி. அப்போதிருந்த யாழிப்பாணச் சட்டம்பியார் இதைப் பெற்றோரிடம் கூறியிருக்கிறார். படிப்பை மறித்து கொழும்பில் ஒரு வீட்டுக்கு வேலைக்காரச் சிறுமியாக அவளை அனுப்ப நினைத்த மாயாண்டிக்கு எவ்வளவோ சொல்லி அவளைத் தொடர்ந்து படிக்க வைத்த மாணிக்கம் வாத்தியாரை வெண்ணிலா அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்வாள். ஆடிக் கலவரத்தில் பஸ்லில் பயணம் செய்த அவரை இறக்கி நடு வீதியில் பெற்றோல் ஊற்றிக் கொளுத்திய. அந்தக் கலவர நினைவுகளின் கவடுகளை அவள் இன்னமும் மறக்கவில்லை.

அவர் இருந்திருந்தால் அவளை உயர் படிப்புப் படிக்க கல்லூரிக்கு அனுப்ப ஆலோசனை கூறியிருப்பார். அவளது உயர்தரக் கல்லித் தடைப்பட்டுப் போயிருந்தாலும் அவள் சாதாரண தரத்தில் பெற்ற பெறுபேறுகளினால் ஆசிரியத் தொழிலுக்கு விண்ணப்பிக்க முடிந்தது.

சின்ன வயதிலிருந்து அவளோடு ஒன்றாகப் படித்த முரளி கிருஷ்ணனும் சாதாரண தரத்தில் ஓரளவு திருப்தியான பெறுபேறுகளைப் பெற்றிருந்தமையினால் தோட்ட சுப்பவைசர் வேலைக்கு விண்ணப்பித்திருந்தான்.

ஆசிரிய வேலைக்கும் சுப்பவைசர் வேலைக்கும் விண்ணப் பித்திருந்தவர்களுக்கு நியமனக் கடிதங்கள் அனுப்பப்பட்டிருப்பதாகப் பத்திரிகையில் செய்தி வெளியாகியிருந்தமையினால் வெண்ணிலாவும் முரளியும் கடிதங்களை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். எனவேதான் தமது பெயர்கள் வாசிக்கப்படுகிறதா என ஆவலோடு பார்த்திருந்தனர்.

கடிதங்கள் வழங்கப்பட்டு முடிந்தபோது தனக்குக் கடிதம் வரவில்லை என்பதை அறிந்த வெண்ணிலாவின் கருமுகம் ஓடிக் கறுத்து இன்னும் இருண்டு போய்விட்டது. இதற்கிடையில் கொழுந்துகளை நிறுக்கத் தொடங்கவே, பெருமுச்சுடன் இவளும் கொழுந்து நிறுக்கும் வரிசையில் இணைந்து கொண்டாள். ஒரு மாதத்திற்கு முன்னர் சுப்பவைசர் வேலைக்கு விண்ணப்பித்தமை முரளியின் மனதில் நிழலாடியது.

“நம்ம தோட்டத்திற்குப் புதுசா சுப்பவைசர் வேலைக்கு ஆளுங்களை எடுக்கப் போறாங்களாம். அதற்கு விருப்பமுள்ள க. பொ. த. சாதாரண தர பரீட்சையில் பாசானவங்களை மனுப்போடச் சொல்லி மாவட்டக் காரியாலயத்திலிருந்து பெரிய துரைக்குக் கடிதம் வந்திருக்கு. அதைத் துரை நமக்கு அனுப்பியிருக்காரு” எனக் கூறிய கண்டக்டர் மீண்டும் முக்குக் கண்ணாடியை அணிந்து கொண்டார்.

“அப்பைங்களா? நம்ம தோட்டத்திற்கு வேலை பாக்க இனிமே ரொம்பப் பேரு வருவாங்க போலிருக்கே?” என மகிழ்ச்சியுடன் கூறிவிட்டுத் தலையாட்டினார் தலைவர்.

அப்போது கண்டக்டரின் அருகே வந்த முரளி, “ஜயா... நம்ம தோட்டத்திலேயும் படிச்ச பொடியங்கள் சில பேர் இருக்காங்க. அவங்களும் அப்பினிக்கேசன் போடலாமுங்களா?” எனக் கேட்டு விட்டு கண்டக்டரின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

“ஆமா முரளி... அரசாங்க வேலையென்றதால் படிச்சவங்க எல்லாரும்தான் மனுப்போடலாம்... நீ கூட போடலாம்...”

“என்னங்க ஐயா, அப்படிச் சொல்லுறீங்க? நம்ம தோட்டத்தில உள்ள பொடியங்க மனுப்போட்டா அரசாங்கத்தில வேலை கொடுப்பாங்களா?” என்று கேட்டுவிட்டு ஏனான்மாகச் சிரித்தார் தலைவர்.

“தோட்டத்தில உள்ள ஆளுங்களுக்குச் சலுகை செஞ்சு கொடுக்கனுமென்னு தானே அரசாங்கத்தில் சொல்லியிருக்கு... அதனால் கட்டாயம் தோட்டத்தில இருக்கிற படிச்ச பொடியங்களுக்கு வேலை போட்டுக் கொடுப்பாங்க...” என்று உறுதியான குரவில் கூறிவிட்டு கண்டக்டர் தனது வேலையில் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினார். அன்று ஏற்பட்ட நம்பிக்கை இன்று வரை வெறும் கனவாக, முரளி ஏமாற்றத்துடன் நின்றிருந்தான்.

இதற்கிடையில் கொழுந்து நிறுத்து முடிந்த பெண்கள் ஒவ்வொருவராக வந்து பேர் போடத் தொடங்கினார். முரளியின் கண்கள் மேசையருகே நின்றிருந்த வெண்ணிலாவையே ஏக்கத்துடன் பார்த்து நின்றது. அப்போது அவளது பார்வையும் முரளியின் பக்கம் திரும்பியது. அவன், அவளைப் பார்த்துப் புன்னகைக்கவே, அவள் நாணத்துடன் குளிந்து கொண்டாள். அவளது இதழ்களிலிருந்தும் ஒரு புன்னகை மலர்ந்தது.

பற்படும் நேரம் வந்ததும் முரளி அவளிடம் கண்களால் விடை பெற்றுக்கொண்டான். அவள் ஏக்கத்துடனும், ஒருவித இனம் புரியாத தவிப்புடனும் அவன் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளது நெஞ்சத்தின் ஆழத்திலிருந்து ஒரு பெருமூச்சு வெடித்தது.

மறுநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை ஆதவினால் தோட்டத்தில் விடுமுறை நாள். யாரும் வேலைக்குப் போகவில்லை. தொழிலாளர்கள் தத்தமது சொந்த வேலைகளைக் கவனிப்பதில் முனைந்திருந்தனர். பெண்களில் சிலர் தமது வீட்டைப் பெருக்குவதிலும், இன்னும் சிலர் பீவிக்குச் சென்று குளிப்பதிலும்

ஆடைகளைத் துவைப்பதிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். சில பொறுப்புள்ள ஆண்கள் தமது வீட்டு மரக்கறித் தோட்டங்களில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர்.

மேட்டு யைத்துத் தொங்கல் காம்பராவில் வெண்ணிலா அறை நிலத்தை சானியால் மெழுகிக் கொண்டிருந்தாள். அவளது தாய் மாரியாயி வீட்டுப் பாத்திரங்களை எடுத்துக்கொண்டு துலக்குவதற்காகப் பீவிக்குச் சென்று கொண்டிருந்தாள். இஸ்தோப்பு வாங்கிலில் அமர்ந்திருந்த ஏகாம்பரம் தான் வாசித்துக்கொண்டிருந்த பத்திரிகையை மடித்து வைத்துவிட்டு வெண்ணிலா வின் காம்பராவை நோக்கினான். சிறுக்கள் முற்றத்தில் ஓடிப் பிடித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

லயத்து வாசலுக்கு வந்த ஏகாம்பரம் உள்ளே எட்டிப் பார்த்தபடி, “வெண்ணிலா...” என்று மெதுவாக அழைத்தான். பார்வையை உயர்த்திய வெண்ணிலா கடுகடுப்பாக நோக்கியபடி, “என்ன?” என வெடுக்கென்று கேட்டாள்.

“ஏன் கோவிக்கிறே நிலா? எனக்கு உன்னில் எவ்வளவு பட்சம் தெரியுமா? கடதாசி கொடுத்தேன். ஏன் நீ பதில் தரல்ல...?”

“அதான் உனக்கு முன்னாலே கிழிச்சு வீசினேனே! எனக்கு உன்னைப் புடிக்கலை... இனிமேல் இப்படியெல்லாம் கேட்டுவராதே”

“அதான் ஏன் புடிக்கலை?”

“புடுக்கலைனா புடிக்கலைதான்...” அவள் சீற்றத்துடன் கூறியபடி எழுந்தாள்.

ஏகாம்பரத்திற்கு ஏக்கமாகப் போய்விட்டது. ஏமாற்றத்தோடு வெளியே வந்தான்.

இதுவரையும் மரக்கறித் தோட்டத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த வெண்ணிலா வின் அண்ணா இராமையா களைப்புடன் வந்து தோட்டத்திலிருந்து கொண்டுவந்த மரக்கறிகளை வைத்துவிட்டு நெற்றியிலே சிந்திக் கொண்டிருந்த

வியர்வையை ஒரு துவாயினால் எடுத்துத் துடைத்துக்கொண்டு, “சாயம் போடுறியா?” என்று வெண்ணிலாவிடம் கேட்டான்.

இதுவரை நேரமும் வீட்டை மெழுகிக் கொண்டிருந்த வெண்ணிலா எழுந்து வெளியே வந்து கைகளைக் கழுவிய பின் தேநீர் தயாரித்தாள்.

தேநீரோடு வந்தவளைப் பார்த்த இராமையா, “நிலா, நீ ரீச்சர் வேலைக்கு மனுப் போட்டியே. எம் பீமாரைப் போய் சந்தித்தால் தான் வேலை கிடைக்குமென்று கங்காணியார் சொன்னாரு. டெவன் தோட்டத்தில் சில பேருக்கு வேலை கிடைக்கிறுக்காம்...”

அவள் ஆவலோடு அண்ணனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். “நாளைக்கு அந்திக்கு எம்.பி. யின்ற காரியாலயத்திற்கு உன்னையும் கூட்டின்டு போகச் சொன்னாரு.”

வெண்ணிலாவுக்கு உள்ளம் எல்லாம் பூரித்தது.

மாலையில் அண்ணனோடு பாராளுமன்ற உறுப்பினரின் காரியாலயத்திற்குச் சென்றபோது அவர் அங்கு இருக்கவில்லை. காரியதரிசியும் சில கையாட்களும் தானிருந்தார்கள். வரவேற்பு மேசையிலிருந்த பெண் அவளது சார்றிதழ்களைக் கேட்டு வாங்கிப் பார்த்தாள்.

“இந்த ரிசல்ட்டுக்கு கட்டாயம் வேலை கிடைக்கும். புதன் கிழமை எம். பி. வருவார். இப்ப காரியதரிசியைப் பார்த்திட்டுப் போங்க... நீங்க இதில் உட்காருங்க...” என இராமையாவை நோக்கிச் சொன்னாள்.

காரியதரிசி தன் அறைக்கு வந்த வெண்ணிலாவை குறுகுறுவென்று நோக்கினான். -

“ஆழகாயும் வலு கெட்டிக்காரியமாக இருக்கிறியே... கெட்டித்தனமாக நடந்துக்கிட்டா நியமனம் கிடைக்கும்... உங்க தோட்ட பள்ளிக்கூடத்திலேயே வெற்றிடமிருக்கு.. புதன் கிழமை

சான்றிதழ் களைக் கொண்டுவா... பாதை தெரியும்தானே? அண்ணனை மினைக்கெடுத்தாது..."

வெண்ணிலாவுக்குப் புரிவது போலவுமிருந்தது, புரியாதது போலவும் இருந்தது. அவள் வீட்டுக்குத் திரும்பிய போது யத்து மகளிரை ஒன்றினைத்து கொழும்பிலிருந்து வந்திருந்த பெண்ணிய அமைப்பைச் சேர்ந்த சந்திரமுகி அம்மா கூட்டம் நடாத்திக் கொண்டிருந்தார். வெண்ணிலாவை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்கள்.

கனிவோடு அவளை நோக்கிய சந்திரமுகி, “கெட்டிக்காரி... இந்தக் கஷ்டமான சூழலிருந்தும் படிச்சு சிறப்பாக பாஸ் பண்ணியிருக்கியே மேலே படிச்சிருந்தா பட்டதாரியாகக் கூட வந்திருக்கலாம். சரி, பரவாயில்லை. உன்னைப் போன்ற படித்த பெண்கள்தான் தோட்டத்திலுள்ள பெண்களின் நிலையை உயர்த்தப் பாடுபடனும்.” என்றார்.

“என்னால் இயன்றதைச் செய்வேன்மா...” என்று நம்பிக்கை யோடு கூறினாள் வெண்ணிலா.

“கட்டாயம் செய்யனும். இன்று பெண்கள் எல்லா இடங்களிலும் முன்னேறி வருகிறாங்க. ஆனா மலைநாட்டில் இன்னமும் பெண்கள் அடிமையாகத்தான் இருக்கிறாங்க.”

“யாருடைய அடிமையாக அம்மா?” என்று புரியாமல் கேட்ட மாரியாயியைக் கனிவோடு நோக்கினாள் சந்திரமுகி.

“இன்று மலையகப் பெண்கள் தாங்கள் அடிமைப்பட்டிருப்பதையே தெரியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். பெண் ஆணைப் போலவே சகல உரிமைகளையும் பெறுவதற்கு உரிமையுள்ளவள்.

பெண்கள் சமூகத்தில் மாத்திரமின்றி, குடும்பத்திலும் அடிமைப்பட்டே இருக்கிறார்கள். சிறுபிள்ளையிலிருந்தே பெண்களுக்குப் பாரபட்சம் காட்டப்படுகின்றது. உணவு, சுகாதாரம், கல்வி அனைத்திலுமே பெண்கள் புறக்கணிக்கப்படுகிறார்கள்.

மணமான பின்பு கூட குடும்ப வேலைக்காரியாக, போகப் பொருளாகத்தான் ஆண்கள் பெண்களை நேராக்குகிறார்கள்.

பெண்ணுடைய அபிலாசைகளை யாரும் பொருட்டபடுத்துவதில்லை. இந்த அடிமை நிலையிலிருந்து நாம் விடுபடனும். எமது உரிமைகளை நிலைநிறுத்த நாம் போராடனும். போராடாமல் உரிமைகளைப் பெற முடியாது.

இப்போது முதற்கட்டமாகப் பெண்கள் விழிப்படையனும். தம்மைத்தாமே உணரனும். மகளிர் அமைப்பு ஒன்றை நீங்க உருவாக்குங்க. நான் மாசாமாசம் வருவேன். இப்போது உங்க மத்தியிலிருந்து ஒரு தலைவியைத் தெரிவு செய்யுங்க..."

வெண்ணிலாவையே எல்லோரும் தலைவியாகத் தெரிவு செய்தனர்.

"நான் சின்னப்பொண்ணுங்க" என்று தயங்கிய வெண்ணிலா வைத் தட்டிக் கொடுத்து உற்சாகப்படுத்தி சில ஆலோசனை களையும் அறிவுறுத்தல்களையும் கூறிவிட்டுச் சென்றாள் சந்திரமுகி.

அடுத்த புதன்கிழமை எம்.பி. யின் காரியாலயத்திற்குச் சென்ற வெண்ணிலா அங்கே சீதா என்று இன்னொரு பெண்ணும் வந்திருப்பதைக் கண்டு தெரியமுற்றாள்.

அன்றும் எம்.பி. வரவில்லை. காரியதுரிசி தான் நேர்காண வூக்கு அழைத்தான். சான்றிதழ்களை வெளியே எடுத்த வெண்ணிலாவைத் தடுத்தான்.

"அவசியமில்லை... நான் அன்று சொன்னது புரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். வெளியே தெரியவராது. மதியம் நீ வீடு திரும்பலாம். ஒத்துழைத்தால் அடுத்த வாரம் நியமனம் நிச்சயம்.." வெளிப்படையாகவே கேட்டான் காரியதுரிசி.

வெண்ணிலாவுக்குக் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. விருக்கென்று எழுந்து வெளியேறிய அவளது முகத்தில் எள்ளும்

கொள்ளும் வெடித்துக் கொண்டிருந்தது. வீட்டிற்குத் திரும்பிய வெண்ணிலா இது என்ன உலகம் என்று சலித்துக் கொண்டாள். மறுநாள் முரளியைச் சந்தித்தபோது அவன் ஆவலோடு எம்.பி.யிடம் சென்று வந்தது பற்றியும் ஆசிரிய நியமனம் பற்றியும் கேட்டதும் வெண்ணிலாவுக்கு அழுகை பொத்துக்கொண்டு வந்தது.

இரண்டு வாரங்களுக்குப் பின்னர் அவர்களது தோட்டப் பாடசாலைக்கு சீதா ஆசிரியையாக வந்திருந்தபோது வெண்ணிலா உடைந்து போனாள்.

அடுத்த வாரம் தோட்டத்து சுப்பவைசர் வேலைக்குச் சில சிங்கள இளைஞர்களும் வேறு தோட்டத்திலுள்ளவர்களும் நியமனம் பெற்று வந்தார்கள். முரளியும் இடிந்து போனான். அவன் தொடர்ந்தும் தோட்டக்கல்வியாக வேலை செய்தான். வெண்ணிலா தொடர்ந்தும் கொழுந்து பறிக்க தினமும் மலையேறிக் கொண்டிருந்தாள்.

மாதம் ஒன்று கழிந்தபோது சந்திரமுகி மீண்டும் வந்தார். வெண்ணிலா தனக்கு நடந்த அநீதி பற்றிக் கூறி கண் கலங்கினாள்.

“கவலைப்படாதே, இதற்காகத்தான் நாம் பெண்ணிய அமைப்புகளை உருவாக்கி வருகிறோம். நீதிக்காக நிச்சயம் போராடுவோம். அடுத்த வாரப் பத்திரிகையிலே நான் இதைப் பற்றி எழுதுகிறேன். அதோடு எம்.பி.யையும் சந்தித்து நியாயம் கேட்போம். பெரும்பாலும் எல்லா இடங்களிலும் இடைத்தர்க்களின் மோசடிதான் அதிகமாயிருக்கு” என்று அவளைத் தேற்றினாள் சந்திரமுகி.

அன்றைய பெண்ணிய அமைப்பின் கலந்துரையாடல்களின் போது பல விடயங்கள் ஆராயப்பட்டன. எல்லாப் பிள்ளைகளையும் பதினேராராம் வகுப்பு வரை படிக்க வைக்க வேண்டும் எனவும், கல்வி என்பது சிறுவர்களுக்கான உரிமை என்பதையும் சந்திரமுகி வலியுறுத்தினார். குறுகிய கால சுயலாபங்களைக் கருதி, பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்குப் போகவிடாமல் வீட்டில் மறிக்கக்

கூடாது எனவும், சிறு வயதில் வீட்டு வேலைக்காரர் சிறுமிகளாக அனுப்பக் கூடாது எனவும் வலியுறுத்தி, இதனால் பிள்ளைகளுடைய எதிர்காலம் பாழ்டைந்து விடும் எனவும் எடுத்துரைத்தார்.

இறுதியாகப் பெண்ணிய அமைப்பின் செயற்பாடுகள் பற்றிக் கலந்துரையாடிவிட்டு செய்யவேண்டிய சில விடயங்கள் பற்றி அறிவுறுத்திவிட்டு சந்திரமுகி விடைபெற்றார்.

வெண்ணிலாவின் மனதின் ஒரு மூலையில் நம்பிக்கை ஒளி பிறந்தது. மகளிர் மேம்பாட்டிற்காக உழைக்க வேண்டும் என்று மனதில் உறுதியெடுத்துக்கொண்டாள்.

கூட்டம் முடிந்து வெளியேறிய வெண்ணிலாவுக்காக வெளியே காத்திருந்தான் முரளி. அவளைக் கண்டதும் இவளது மனதில் தென்றலடித்தது. சிரித்தபடி அவளை எதிர்கொண்டான் முரளி.

“உனது நியமன விடயம் பற்றி சந்திரமுகி அம்மாவுடன் கதைப்பதாகச் சொன்னாயே? ஏதாவது நல்ல முடிவு கிடைக்குமா?” என்று கேட்டபடி அவளை ஆவலோடு நோக்கினான்.

“கிடைக்கலாம்... கிடைக்காமலும் போகலாம். ஒருவேளை கிடைக்காமல் போனாலும் எனக்குக் கவலையில்லை. பெண்ணிய மேம்பாட்டிற்காகச் செயற்படப்போகின்றேன். இதுவே என்னுடைய இலட்சியம்...” ஒருவித உறுதியுடன் கூறியவளைப் பெருமித்துடன் நோக்கினான் முரளி.

வெண்ணிலா நாணத்தோடு சிரித்தாள். நீங்களும் படித்த இளைஞர்கள் ஒன்று சேர்ந்து அமைப்பு ரீதியில் செயற்பட்டனாலும். உங்களுடைய பிரச்சனைகள் பற்றி நேரடியாக எம்.பி.யுடன் சந்திச்சுக்க் கதையுங்கள். எந்த வொரு பிரச்சினையையும் மேலிடத்திற்குக் கொண்டுபோனால்தான் தீர்வு வரும்.

அவள் சொல்வது நியாயம் என்று முரளிக்குப் பட்டது. ‘கடமையைச் செய். பலனை எதிர்பாராதே’ என்ற கீதையின் வாசகம்

நினைவுக்கு வந்தது. மலையின் ஏற்றத்தில் லொறி ஒன்று விரைந்து ஏறிக்கொண்டிருந்தது. சிறிது நேரம் அதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த முரளி தனது பார்வையை மீண்டும் வெண்ணிலாவின் பக்கம் திருப்பினான். முன்னரைப் போலல்லாமல் இப்போது அவள் அவனை தெரியமாக நோக்கவே, அவளிடம் கேட்க வந்தது அவன் தொண்டைக்குழிக்குள்ளேயே நின்றது.

“என்ன பலமாக யோசிக்கிறீங்க?” என்று கேட்டாள் வெண்ணிலா.

“இல்ல... நம்ம விசயம....” தயங்கியபடி கூறினான் முரளி.

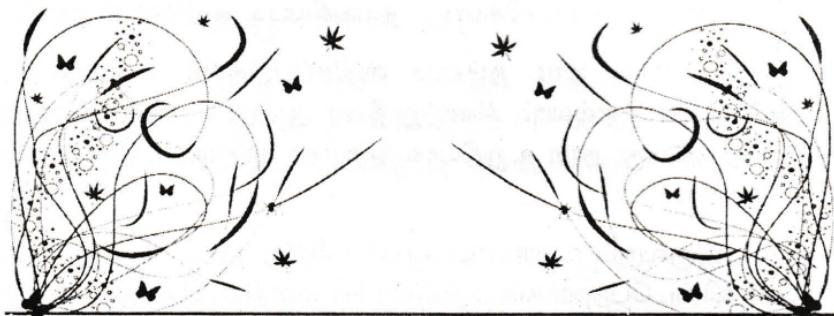
“முதல்ல நாம நம்மை ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்ளனும். அப்புறம்தான் எல்லாம். கிணற்று நீரை ஆற்று வெள்ளம் கொண்டு போய் விடாது. நாம உறுதியாக இருந்தா சரிதாங்க.” வெண்ணிலா சிரித்தாள்.

இருவரும் உரையாடியபடியே சிறிது தூரம் நடந்து சென்று பின் விடைபெற்றார்கள். புத்தெழுச்சி மனதில் பொங்க ஒரு புதிய நம்பிக்கை ஒளி நெஞ்சில் நிறைந்திருந்தது.

(நமது ஈழநாடு பத்தாம் ஆண்டு போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்றது.)

-ஸ்மநாடு, 2006

தூறல் நின்னு போச்சு

சில நாட்களாகவே மனதுக்குள் நிலைகொண்டிருந்த பவன அமுக்கம், இன்று சூறாவளியாய் வெளிக்கொண்டது. இத்தனை நாட்கள் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பொறுமையின் எல்லைக்கே வந்து விட்டாள் பிரேமினி.

“பிரிந்து போகத்தான்வேண்டும்”.

சம்பாத்தியத்தைக் கொடுத்து, சமைத்துப் போட்டு, சுகத்தைக் கொடுத்து அடிமையாக வாழ்வதுதான் இல்லறமா? பெண்ணுக்கும் மனம் என்று ஒன்றிருப்பதை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் பணம் ஒன்றுதான் குறி என்று நினைத்துச் செயற்படும் கோகுலனுடன் இனியும் சேர்ந்து வாழ்வதில் அர்த்தமில்லை என அவளுக்குத் தோன்றியது. குடும்ப கௌரவத்திற்காக, சமூகம் சேற்றை வாரி இறைக்கும் என்பதற்காகத் தினமும் நரகத்தில் இருந்துகொண்டு

விதியை நொந்து விருப்பமில்லாத வாழ்க்கையைத் தொடர வேண்டுமா?

நான்கு வருட தாம்பத்திய வாழ்வில் முதல் நான்கு மாதங்கள் போக, பிரேமினி மகிழ்ச்சியாக இருந்ததில்லை. வாழ்க்கை பற்றிய வண்ணக் கனவுகள் எல்லாம் மின்மினியாய் ஓளிர்ந்து பின்னர் மறைந்த வானவில் போல் ஓவ்வொன்றாய் சிதைய அவள் உடைந்து போனாள்.

திருமண வாழ்வின் மூலம் இமாலய உச்சத்தை எட்டிப் பிடிக்கும் எண்ணம், எண்ணெய் இல்லா விளக்குப் போல மெல்ல மெல்ல மங்கி ஓளியிழந்து ஏதோ ஒரு சூனிய இருளில் தனியே அஞ்ஞாதவாசம் செய்வது போல் கடந்த சில நாட்களாக உணர்ந்தாள்.

கோகுலனைச் சந்தித்துப் பழகிய நாட்களின் ஆரம்பத்தில் பருவ ஈர்ப்பு என்ற முகமூடியை உணராது, அவனோடு வாழ்ப்போவதில் கிடைக்கப்போகின்ற எதிர்கால சுபிட்சம் பல நிறக் கனவுகளாய் மனதில் வண்ணத்துப் பூச்சிகளாய் சிறகடிக்க எண்ணிக்கையில்லா சின்னச் சின்ன ஆசைகள் எல்லாம் இனி நிறைவேறும் என்ற உறுதியான நம்பிக்கையுடன் அவனது காதலுக்குப் பச்சைக்கொடி காட்டினாள்.

அவள் பொறுப்பு வைத்தியராகப் பதவி பெற்றுச் சென்ற மருத்துவமனையில் உதவி வைத்தியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த அவளிலும் பார்க்க ஐந்தே வயது அதிகமான கோகுலனின் அதிர்ந்து பேசாத அமைதியான சுபாவமும் மருத்துவத்துறையிலே அவனுக்கிருந்த துல்லியமான அறிவும் கொராசியும் அதனால் மக்கள் மத்தியிலும் பணிபுரியும் ஊழியர்கள் மத்தியிலும் அவனுக்கிருந்த புகழும் பெருமதிப்பும் அவன் மீது ஒருவித பிடிப்பை ஏற்படுத்திவிட்டது.

பெண்களைக் கண்டு சலனப்படாத அவனது போக்கும் பெண்களை மதிக்கும் பாங்கும் அவன்மீது ஏற்பட்ட பிடிப்பைத்

தூண்டிவிட அவனது பிம்பம் அவள் மனதில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கத் தொடங்கியது.

கடந்துபோன கால் நூற்றாண்டாய் பெற்றோருடன் வாழ்ந்த சிறை வாழ்க்கை தகர்ந்து ஒரு சுதந்திரப் பறவை போல அவனோடு வளனில் இணையாகச் சிறகடித்துப்பறப்பதாக பிரேமினி உணர்ந்தாள்.

அப்பாவின் கட்டுப்பாட்டிற்குள்ளும் அம்மாவின் பண்பாட்டுப் போலிகளின் தாக்கங்களின் தகர்த்தெறியப்பட வேண்டிய சிறை வைப்புக்குள்ளும் இருந்து இனி விடுதலை கிடைத்துவிடும் என்றும், பாரதி கண்ட புதுமைப்பெண் போல் சுதந்திர வாழ்வில் காலடி எடுத்து வைக்கப் போவதாகவும் சாதனைகள் படைக்கப் போவதாகவும் அவற்றிற்கெல்லாம் தூண்டுகோலாக இருக்கக்கூடிய ஒரு யுகப் புருசனைத் தரிசித்துவிட்டதாகவும் கோகுலனின் அறிமுகத்தில் உணர்ந்தாள்.

கனவுகளில் வாழ்ந்த மெளனச் சிறகடிப்புகளுடன், வெறும் எதிர்பார்ப்புகளுடன் மட்டுமே இமைகள் சோர்ந்து இதயம் ஏங்கிய காலங்களுக்கு இனி முடிவுகாலம் வந்துவிட்டதாகவும் தூரத்துப் பச்சைகளாய் காட்சியளித்த எதிர்கால விருட்சங்கள் எல்லாம் எட்டும் தூரத்திற்குள் வந்துவிட்டதாகவும் அவனது இதயக் கூட்டுக்குள்ளே தென்றல் வீசியது.

அவனது எதிர்பார்ப்புகளை நியாயப்படுத்தும் அவனது பெண்ணியக் கவிதைகளும் பெண் விடுதலைச் சிறுகதைகளும் ஆழமான பெண்ணாடிமை விலங்கொடிக்கும் கட்டுரைகளும் அவள் நினைப்பு நிதர்சனமானதுதான் எனக் கட்டியம் கூறி நின்றன.

முகமறியா ஒரு எழுத்தாளனாக மட்டும் அறிந்திருந்த கோகுலன், இதோ அவனோடு பணிபுரிகிறான் என்ற யதார்த்தம் ஏற்படுத்திய பெருமகிழ்வில் அவள் மெல்ல மெல்லத் தன் மனதில் அவனைக் குடியேற்றினாள்.

எப்போதாவது சில கவிதைகள் எழுதுகின்ற பிரேமினி, இனி தானும் சிறந்த படைப்பாளியாக உருவாகிட இவனது ஒத்துழைப்பும் ஊக்கியும் எதிர்காலத்தில் கிடைக்கும் என்ற எண்ணத்தில் தன்னைத் தாமரைச்செல்லியாகவும் கோகிலா மகேந்திரனாகவும் உணர்ந்தாள்.

அவள் அவனது மேலதிகாரி என்ற நிலைகளையும் தாண்டி ஒரு இனிய நட்பாக அவர்களது உறவு மாறியபோது அவளைப் போலவே அவனும் மிகவும் மகிழ்ந்தான். அந்த நட்பு காதலான போது அதை வெளிக்காட்டுவதில் இருவரும் தயங்கி நின்றனர்.

அவனது தகமையும் ஊதியமும் பதவியும் ஏன் குடும்ப அந்தஸ்தும் கூட அவளைவிட ஒருபடி குறைந்தவன் என்பதால் அவனுக்கிருந்த தயக்கத்தை பிரேமினி புரிந்துகொண்டாள். எனவே, மனதுக்கு மிகவும் பிடித்துப்போய்விட்ட அவனில் ஏற்பட்டுவிட்ட காதலை அவள்தான் முதலில் வார்த்தைகளில் வடித்தாள். அவன் சிறிது தயக்கத்துடனே சம்மதித்தான்.

அவனது மனதிலே இருந்த தாழ்வுச் சிக்கலை இவள் தனது ஆழமான அன்பு வெளிப்படுத்தலால் தகர்த்தெறிந்தாள்.

“பிரேமினி, நான் தகுதியில், அந்தஸ்தில், சாதியில் எதிலுமே உங்களுக்குப் பொருத்தமில்லாதவன்” என்று அவன் தயங்கித் தயங்கிக் கூறினான்.

“கோகுலன், ஏன் உங்களைப் பற்றிக் குறைவாக நினைக் கிறீர்கள்? நீங்களும் படித்தவர், பண்பானவர், செயல்திறன்மிக்கவர், எனக்குக் கோகுலன் என்ற இளைஞருளைப் பிடித்திருக்கிறது... அவனது எழுத்துகளைப் பிடித்திருக்கிறது. உங்களது எண்ணங்கள், குறிப்பாகப் பெண்கள் பற்றி நீங்கள் வைத்திருக்கின்ற சமூகச் சிந்தனைகள் எனக்கு மிகவும் பிடித்துள்ளது. இதற்கு மேல் உங்களிடம் வேறு என்ன தகுதியை ஒரு பெண் எதிர்பார்க்கப் போகிறாள்?

பொய்யான், போவி கெளரவங்களையும் சுயநல எண்ணங்களையும் விட மெய்யான தேவைகளான உரிமைகளும் புரிந்துணர்வும் உங்களிடம் இருக்கிறது. மனிதநேயம் மிக்க ஒரு மனித இதயத்தின் முன்னே மற்றவையாவும் தூசியே." என அவள் அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறியபோது ஒரு மெற்றிக்தொன் மகிழ்வில் அவனும் மிதந்தான்.

அப்படித் தொடங்கிய உறவுக்கு இப்படி ஒரு சிதைவு இவ்வளவு குறுகிய காலத்தில் வருமென அவள் கொஞ்சம் கூட எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. ஒரு மனிதனின் எழுத்துக்கும் வாழ்க்கைக்கும் இடையேயுள்ள இடைவெளி இவ்வளவு அகன்றதாக இருக்கின்ற யதார்த்தத்தைத் தரிசித்தபோது அவள் மெல்ல மெல்ல உடைந்து முற்றாக நொறுங்கிப் போனாள். செட்டை கழற்றிய பாம்பாக ஒரு சாதாரண ஆணாதிக்கக் கணவனாக அவனைக் கண்டபோது காதற்கால இளவேனிற் கனவுகள் மின்சாரம் இழந்த மின்குமிழ்களாகின.

அவளது உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்கவோ, நியாயங்களைச் செவிமடுக்கவோ தயாரில்லாத அவளை ஒரு சாதனமாக மட்டும் நோக்கும் அவனது போகப் பார்வையில் எனின்து சாம்பலானாள் பிரேமினி. விடியவின் தேடவில் ஆரம்பித்த அவளது இல்வாழ்வு, விடிவெள்ளியைத் தரையில் தேடிய கதையாய் அர்த்தமற்று அறுந்து குற்றுயிரானது. ஈன்றபொழுது முதல் விலங்கிடப்படாத சிறையிடப்பட்டதாய் நரகத்தினுள்ளே இருந்துவிட்ட இருளான கடந்த காலத்தைவிட நிகழ்காலத்தில் இன்னமும் காரிருள் சூழ்ந்தது.

பிரேமினியின் வீட்டில் இந்தக் காலல் விவகாரம் தெரிந்த நாட்களில் வீட்டில் உள்ள அனைவரும் ருத்திர தாண்டவொடி அவளுக்கு மறுப்புக் கொடி காட்டினார்கள்.

"உனது ஆழகுக்கும் படிப்புக்கும் பதவிக்கும் எத்தனையோ மாப்பிள்ளைகளை விலை கொடுத்தே வாங்கக்கூடிய நிலையில் அப்பா இருக்கும்போது இவனிலே எதைக் கண்டு மயங்கினாய்?"

என அம்மா பிடிவாதமாக மறுத்து நின்றபோதும், இறுதியில் இவளது அழுகையும் கண்ணீரும் வீம்பும்தான் அவர்களைத் தகர்த்தது. அவர்களைச் சமாதானப்படுத்திச் சம்மதம் வாங்கித் தந்தது.

இவ்வளவு பிடிவாதமாக நின்று தான் விரும்பிய வாழ்வைத் தேடிக் கொண்டவள், இன்று எந்த முகத்துடன் அவர்கள் முன் போய் நிற்பாள்?

சீதனம் வாங்காத காதல் திருமணம் என்ற வெறும் பெயர் மட்டும்தான். அவளது பெயரிலே வங்கி இருப்பாக இருப்பது போக அவள் ஒரே மகள் என்பதால் ஏனைய சொத்துகள் கூட அவளுக்குத்தான். திருமணச் செலவுகள் முதல் கொழும்பில் சொந்த வீடு, கார், முழுமையாகத் தளபாடம், மின்சாரம் மற்றும் உபகரணங்கள் வாங்கியதெல்லாம் அவளது பெற்றோரின் பொறுப்புதான்.

அவனும் கூட ஓரளவு வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்திருந்த போதும் அவளிடம் வரும்போது வெறும் கையோடுதான் வந்தான். அவனது வங்கி இருப்பு கூட திருமணத்திற்கு ஒரு வாரம் முன்னர்தான் காவியாகியிருந்தது. எனினும் அவள் எதையுமே எதிர்பார்க்கவில்லை. அவளிடமிருந்து எதிர்பார்த்ததெல்லாம் பூரணமான அன்பையும், புரிந்துணர்வையும், விட்டுக்கொடுப்பையும்தான்.

ஆனால் அவையேதும் இன்று இல்லை என்று தெரிய வருகின்றபோது விமானத் தாக்குதலுக்குள்ளான பென்ரகன் கட்டடமாய் அவள் கட்டிய கோட்டைகள் எல்லாம் இடிந்து சளிந்தன. ஆரம்பத் தேனிலவு எல்லாம் இனிப்பாய்தான் இருந்தது. எல்லாம் இன்பமயம் என்ற மாயை தகர்ந்துபோக ஓரிரு மாதங்கள்தான் தேவைப்பட்டது.

அடுத்த மாதம் வழக்கம் போல் சம்பளம் எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குள் வந்ததும், ‘சம்பளக் காசைத் தா’ என்று அவன் கறாராகக் கேட்டபோது அவனது சுயரூபம் நிதர்சனமாக ஆரம்பித்தது.

அவன் தனது சம்பளத்தையும் அவளிடமே கொண்டுவந்து தருவான் என்று எதிர்பார்த்த அவளுக்கு அவனது நேர் எதிரான செய்கை அதிர்ச்சியையும் ஏமாற்றத்தையும் அளித்தாலும் மறு பேச்சின்றி அவனிடம் சம்பளப் பணம் முழுவதையும் கொடுத்தாள். அவனோ, ‘என்ன, காசு குறைகிறதே?’ என்று கேட்டபோது அவமானத்தில் குன்றிப்போனாள். மறுத்தால் வீணாக முரண்பட நேரிடலாம் என்று அவன் கருதியதால் பொறுமையைக் கடைப் பிடித்தாள்.

அவன் தனது சிறுசிறு தேவைகளுக்குக் கூட அவனிடம் கேட்டுப் பெற வேண்டியிருந்தது. அதுகூடப் பரவாயில்லை. அதற்கெல்லாம் அவனுக்குக் காரணம் சொல்ல வேண்டியிருந்தது. அவன் எல்லாப் பணத்தையும் என்ன செய்கிறான் என்று அவனிடம் கூறுவதில்லை. அவனோடு வாழ ஆரம்பித்த பின்னர்தான் இந்த உலகமே சுயநலம் என்ற அச்சாணியில் சுழல்வதை பிரேமினி உணர்ந்தாள். சிறப்பாக வாழுவேண்டிய ஒரு இனிய இல்வாழ்வை கோருவனுடைய நடவடிக்கைகள் அதல்பாதாளத்திற்குத் தள்ளியது.

வாழ்நாள் முழுவதும் ஒரு பூப்போல உன்னைப் பூசிப்பேன் என்று அவனுடன் காதல் வசனம் பேசிய கோகுலன்தான் இப்போது அவனது அபிலாசைகளை எல்லாம் அரும்பிலேயே கிள்ளி எறிகிறான்.

குழந்தை ஒன்று கிடைத்துவிட்டால் அவன் திருந்தி பாசமுள்ள குடும்பத் தலைவனாகி விடுவான் என்ற அவனது எதிர்பார்ப்பும் பொய்த்துப் போயிற்று. அவனுக்கு மட்டுமல்ல, அவனது குழந்தைக்கும்கூட எதிர்காலம் கானல் நீரானது.

இத்தனைக்கும் வேடிக்கை என்ன என்றால், அவன் இன்னமும் கதைகள் எழுதிக்கொண்டிருப்பதுதான்! கதையில் வரும் வார்ப்புகளில் பெண்களைப் போற்றி, பெண்ணியம் சிறப்புற எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றான்.

அவள் தானும் எழுத வேண்டும் என நினைத்தபோதெல் லாம் அதை மழுங்கடிக்குமாப்போல, ‘எழுதி மினைக்கடுறதை விட்டுட்டு வீட்டு வேலைகளைக் கவனி, பிள்ளையைப் பார்...’ என்று பூச்சாண்டி காட்டினான். அவள் தினமும் நொடிந்து போய் உருகுவாள்.

வீட்டு வேலைகள் எதிலுமே அவளுக்கு உதவியாக இருப்பதில்லை. வெளிவேலைகள் கூட சொல்லி வற்புறுத்தினால் தான் வேண்டா வெறுப்பாகச் செய்வான். அவளும் வேலைக்குப் போய் வருவதால் வீட்டிலிருக்கும் வேளைகளில் வேலைகள் மலைபோல் குவிந்திருக்கும். அவனது உடுப்புகளைக் கூட அவள்தான் துவைக்க வேண்டும். வேலை செய்யும்போது குழந்தை அழுதால்கூட தேற்றமாட்டான். ஏதாவது எழுதிக்கொண்டு அல்லது ஏதாவது ஒரு புத்தகமே கதி என்று உட்கார்ந்திருப்பான். குடும்பப் பொறுப்பு துளிகூடக் கிடையாது.

இரவு படுக்கையில் மட்டும் அவள் நித்தம் வேண்டும். ஆரம்பத்தில் பரஸ்பர தேவை காரணமாக ரசித்தாள். பின்னர் தனது கடமை எனச் சகித்துக்கொண்டாள். அவனோ அவனது மனதுக்கு ஒத்தடம் ஏதும் கொடுக்காமல் அவனது உடலே குறியாக எப்போதும் அனுகும்போது அவளுக்குத் தாம்பத்திய வாழ்வில் கூட வெறுப்பு ஏற்பட்டது.

கடந்த சில நாட்களாகக் கோகுலன் எதற்கெடுத்தாலும் சிடுசிடுப்பான். சின்னச் சின்ன விடயங்களை எல்லாம் தூக்கிப் பிடிப்பான். அவள் ஏதாவது சொன்னால் கூட, ‘உனக்கு வாய்க் கொழுப்படி, ஆம்பினை என்ற மட்டு மரியாதை இல்லை. உனக்கு என்னிலை அன்பில்லையடி, நீ பெரிச் என்கிற எண்ணம்...’ என்று குதர்க்கமாகப் பேசுவான்.

அண்மையிலே பத்திரிகை ஒன்றின் சிறுகதைப் போட்டிக்கு அவள் தனது முதலாவது சிறுகதையை எழுதி அனுப்புவதற்கு முன்னதாக அவனிடம் காட்டி அபிப்பிராயம் கேட்டாள். அவனோ

அந்தக் கதையை ஒப்புக்குப் பார்ப்பது போல் பார்த்துவிட்டு, 'நிறைய திருத்தங்கள் செய்ய வேண்டும்' என்று கூறினான். எனினும் அவள் கேட்டும் அவன் இவற்றைத் திருத்திட முன்வரவில்லை. இது பிரேமினிக்கு அதிக ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்தது. எனினும் திருத்தி அனுப்பினாள்.

சிறுகதைப் போட்டியின் முடிவு வெளியானபோது அவள் சற்றும் எதிர்பாராதவாறு அவளது சிறுகதை முதற்பரிசைப் பெற்றிருந்தது. எல்லையில்லா மகிழ்ச்சியுடன் அதைப் பகிர்ந்து கொள்ள அவள் அவனிடம் வந்தபோது அவன் ஒரு வார்த்தை தானும் பாராட்டாதது அவளுக்கு மிகுந்த ஏமாற்றத்தை அளித்தது. அவனது ஒவ்வொரு கதையையும் விமர்சிக்கும் அவளுக்கு இது ஏமாற்றமளித்ததில் வியப்பில்லை.

அவனது முரண்பாடுகளுக்கெல்லாம் காரணம் தாழ்வுச் சிக்கல்தான் என்பது அவளுக்குப் புரிந்தமையினால் அவள் மிகவும் கவனத்துடன் செயற்பட்டாள். எனினும் பயனற்றுப் போகவே நொடிந்து போனாள் பிரேமினி.

மனதில் அமைதி, நிம்மதி தேவையென்றால் அது கணவனிடமிருந்துதான் கிடைக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதில் அர்த்தமில்லை என்று அவள் உணர்ந்ததால் தனக்குப் பிடித்த விடயங்களில் அக்கறை செலுத்தி அமைதியைத் தேட முயன்றாள். தனது பணியிலும் தாயக விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு உதவுவதிலும் சமூகப் பணிகளிலுமாகத் தன்னை ஈடுபடுத்தி ஆறுதல் காண முயன்றாள்.

அவள் ஒன்று நினைக்க அவன் வேறாக நினைத்தான். அவளது பணிகளில் கிடைத்த புகழ் அவனது மனதை உறுத்தியது.

மனமுடைந்த பிரேமினி அம்மாவிடம் சென்று தனது மனக்குறையைச் சொல்லி ஆறுதல் பெற முயன்றாள். அம்மாவோ, "நீயும் சில சமயங்களில் எதிர்த்துப் பேசுவதாகக் கூறுகிறாய். என்ன

இருந்தாலும் அவர் ஆண்... நாம்தான் பொறுத்துப் போக வேண்டும். முழுநேரமும் அன்பாய்ப் பழகு. அன்புக்கு அடிபணியாதவர் யாருமில்லை. காலப்போக்கில் உன்னை அவர் புரிந்து கொள்வார்." என ஆணாதிக்கச் சிந்தனையின்பாற்பட்டவராகப் பதிலளிக்கவே பிரேமினிக்கு ஏமாற்றமாகிப் போய்விட்டது.

எனினும் அம்மாவின் ஆலோசனையை எடுத்தெறியாமல் அவனது வதைகளையும் பொறுத்துக்கொண்டு அவனைப் புரியவைக்க முயன்றாள். ஆனால் அதிலும் தோல்வியே கண்டாள்.

குடும்ப விவகாரங்கள் வெளியாருக்குத் தெரியக்கூடாது என்பதால் நான்கு சுவர்களுக்குள் எதையும் பேசித் தீர்த்துக்கொள்ள முயன்று வரும் அவனது நினைப்பும் இன்று தகர்ந்தது. எல்லா வற்றையும் பொறுத்துக் கொண்டவள் இன்று புதிதாக அவள் மீது சந்தேகச் சேற்றை வாரி இறைத்தபோது துடிதுடித்துப்போனாள்.

ஆண்கள், பெண்களை அடக்கப் பாவிக்கின்ற இலகுவான வழியாக இதையே காலம் காலமாகத் தொடர்ந்து வருவதை இவள் அறிவாள். எனினும் இவளால் இதைத் தாங்க முடியவில்லை. இதனால் ஏற்பட்ட தர்க்கமே இன்று எரிமலையாக வெடித்ததற்கான காரணம்.

வாய்த்தர்க்கம் சண்டையாக கைப்பரிமாறவில் முடிந்தபோது அது அயல் பிளாற்றிலுள்ளவர்களுக்கும் தெரிந்துபோனது.

கோகுலன் வெளியே போய்விட்டான். வீங்கிய முகத்துடனும் அழுத கண்களுடனும் பகல்பொழுது நகர்ந்தது. மாலையில் இவளது தோழியும் அடுத்த வீட்டில் வசிப்பவருமான தாட்சாயினி வந்திருந்தாள். அவள் விசாரித்ததும் மனதிலிருந்தவை எல்லாம் வெடித்துக் கிளம்பியது. மன ஆறுதல் தேடி அனைத்தையும் கொட்டித் தீர்த்தாள் பிரேமினி.

தாட்சாயினி அன்போடு அவளை நோக்கினாள். "கவலைப்படாதே பிரேமினி, வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படிதாள்.

ஆணாதிக்கச் சிந்தனைகளை ஒரே நாளில் இவ்வுலகிலிருந்து அழித்தொழித்தல் அசாத்தியமானது. மெல்ல மெல்லத்தான் உலகம் மாறவேண்டும். அவர் கோபமாக இருக்கும்போது நீ தர்க்கம் செய்யாதே. எனினும் உனக்கும் கோபம் வரும் என்பதைச் செயலில் காட்டலாம். குட்டக் குட்டக் குனிதலும் தவறுதான். அவர் கோபம் தணிந்திருக்கும் வேளைகளில் வேண்டுமாயின் குரலை உயர்த்தி வாதிடலாம்." தாட்சாயினி சிரித்தாள்.

பிரேமினி அவள் சொல்வதையே செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தாட்சாயினிதான் தொடர்ந்தாள், "பெண்கள் அடங்கிப் போகும் மன் புழுவாகவோ, கடிக்கும் பாம்பாகவோ இருக்கக் கூடாது என அண்மையில் வாசித்தேன். அது உண்மையான கூற்று. நாமும் சமயத்தில் சீறிப்பாய்கின்ற பாம்பாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் கடித்துவிடக் கூடாது. கடித்துவிடும் என்ற பயம் இருந்தால் போதும். ஆண்களின் மூர்க்கத்தனம் படிப்படியாகக் கட்டுப்படும். கணவன் என்பவர் எமக்கு எதிரியல்ல. எமது சுக, துக்கங்களில் இணைந்து வாழ்வு முழுவதும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டியவர் அல்லவா?" தாட்சாயினி பக்குவமாக எடுத்துச் சொன்னாள்.

பிரேமினியின் மனதில் தெளிவு ஏற்படலாயிற்று. எனினும் உதடு பிரித்து எதுவும் பேசாமல் இருந்தாள்.

தாட்சாயினி தொடர்ந்து கூறினாள், "ஐப்பீட்டளவில் உனது கணவர் நல்லவர்தான். மோசமானவரல்ல. ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் மரபில் ஊறிய தன்மைதான் அவரது முரண்பாடுகளுக்குக் காரணம். சில ஆண்களைப் போல குடி, கூத்து எதுவும் அவரிடம் இல்லை. சந்தேகச் சேற்றை வாரி இறைத்ததும் உன் மீதுள்ள அளவுக் கதிகமான அன்பினால்தான். உண்மையிலேயே உன் மீது அவருக்குச் சந்தேகம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. வழிக்குக் கொண்டு வரக் கூடியவர் போலவே தெரிகிறது...."

சினேகிதியின் கூற்றில் அவள் மனம் லோகி ஏதோ புரிவது போவிருந்தது. முள்ளை முள்ளால் எடுப்போம். எனினும் விரைப்பு ஊசி போட்டு நோகாமல் எடுப்போம் என எண்ணிக்கொண்டாள்.

விடுதலை என்பது பிரிதல் அல்ல, புரிதல்தான் என்று பிரேமினிக்குப் புரிந்தது. அவள் புதிய நம்பிக்கையோடு கணவனை எதிர்கொள்ளத் தயாராக இருந்தாள்.

(லண்டன் பூபாளராகங்கள் சிறுக்கைதப் போட்டியில் ஆறுதல் பரிசு பெற்றது.)

- சங்குநாதம், 2005

மனதைத்

தொலைத்துவிட்டு...

விட்டுச்சோலிகளால் கடந்த மூன்று வாரங்களாகக் கிழக்கில் உள்ள சனாமி அகதி முகாமுக்குப் போக முடியவில்லை. இன்று எமது கழகச் செயலாளர் சந்திரமுகி அழைத்தபோது, எப்படியும் போகவேண்டும் என்று முடிவு செய்தேன்.

ஆரம்ப நிவாரணப் பணிகளுக்குப் பின்னர், தற்போது தீவரமாக, தொடர்ச்சியான உளவளத் துணையினைத் தெரிவு செய்யப்பட்ட சில பாதிப்புறவர்களுக்கு வழங்கி வருகிறோம்.

சனாமி முகாம் மனதில் தோன்றியபோது மேரி எனது நினைவுக்கு வந்தாள். பாவம், தனது கைக்குழந்தை உட்பட குடும்பத்தில் அனைவரையும் பறிகொடுத்த தூர்பாக்கியசாலி!

பலரை என் ஆற்றுப்படுத்தலால் தேற்றியபோதும் அவளை எனது உளவளத்துணை மதிநுட்பங்களைப் பயன்படுத்தியும் சிறிதும் தேற்ற முடியவில்லை.

நாளை காலை கொழும்பிலிருந்து புறப்பட வேண்டும். வீட்டில் நிறைய அலுவல்கள். எனக்காகக் காத்திருக்கின்றன. மூத்தவள் அகல்யாவுக்கு இவ்வாரம் 'சீமா' பரிட்சை. இளையவள்

அனுசுயா உயர்தரப் பரீட்சைக்காகப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். நான் அருகில் இல்லாவிட்டால் இருந்து படிக்காமல் படுத்து விடுவான். இவர் வைத்தியசாலையும், நோயாளர்களுமென ஒரே பிசியாக இருக்கிறார். எனினும் பயணத்தைத் தவிர்க்க முடிய வில்லை.

பொது விடயங்களில் இறங்கிவிட்டால் இப்படித்தான். வீட்டு வேலைகளைப் பார்க்க முடிவதில்லை. நல்லவேளை அம்மா என் கூடவே இருப்பதால் பெரிய ஆறுதல். விட்டுவிட்டு அடிக்கடி சமூகப் பணிகளுக்காகப் போய்வரலாம். மருத்துவரான என் கணவரும் எனது சமூகப்பணிகளுக்கு உற்சாகமமுட்டிக் கொண்டிருந்தமையும் எனது பணிகளுக்கு உத்வேகமளிக்கிறது.

கடந்த சில மாதங்களாக எமது பணி சனாமியால் பாதிக்கப் பட்டவர்களின் நலனுக்காக உழைப்பதாகவே இருந்தது.

நடந்ததோ பெரிய அனர்த்தம். அரை மணி நேரத்தில் ஆயிரக்கணக்கான உயிர்களைக் காவுகொண்டு, பலகோடி ரூபா பெறுமதியான சொத்துகளையும் ஏப்பம் விட்டுவிட்டு பழையபடி சாதுப்பிள்ளை போல் போய்றங்கி விட்டது கடல்.

மகளிர் லயன்ஸ் கழகத் தலைவி என்கிற முறையில், எனது பங்களிப்பையும் அனர்த்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்குச் செய்ய ஆரம்பித்த நாள் முதல் இன்றுவரை நாம் சந்தித்த அனுபவங்கள் ஏராளம்.

முதலில் செய்தி அறிந்ததும் உறுப்பினர்கள் ஒன்று கூடி ஆராய்ந்தோம். மாவட்டக் கிளைக் கூட்டத்தில் எமக்குக் கிழக்கு மாகாணக் கிராமங்கள் இரண்டு ஒதுக்கப்பட்டன. முதலில் பல்வேறு தனவந்தர்களை அனுகி பொருளுதவியும் பண உதவியும் பெற்று அனைத்தையும் ஒன்று திரட்டினோம்.

கணிசமான அளவு சேர்த்ததும் எமக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த பகுதிகளுக்கு அவற்றை லொறிகளில் ஏற்றிக்கொண்டு

விநியோகிக்க நடவடிக்கை மேற்கொண்டோம். அத்துடன் பாதிப்புக் குள் ளான வர்களுக்கு உளவளத்துணை வழங்கவும் எமது கழகத்தினால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

குறித்த திகதியில் பொருட்களை ஏற்றிக்கொண்டு கிழக்கு நோக்கிப் புறப்பட இருந்தவேளையில் சிலர் வந்து நிவாரணப் பொருட்களைத் தென்பகுதிக்குக் கொண்டு செல்லும்படி வலியுறுத்தினார்கள். தென்பகுதிக்கு எமது மாவட்டத்திலுள்ள பிற கழகங்கள் அவசர உதவிகளைச் செய்து வருவதாகவும் இவை கிழக்கு மாகாணத்துக்காக ஒதுக்கப்பட்டவை என்றும் எடுத்து உரைத்தோம். எனினும் அவர்கள் ஒரு லொறி பொருட்களையாவது தென்பகுதிக்கு அனுப்ப வேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்தினார்கள். நான் எவ்வளவோ வாதாடியும் அவர்கள் விடுவதாக இல்லை. இறுதியில் ஒரு லொறி பொருட்களை தெற்குக்கு அனுப்பவேண்டிய தாயிற்று.

கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்ட எமது லொறிகள் கிழக்கு நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தபோது மறிக்கப்பட்டன. ஓரிரு லொறிகளைத் தாம் சொல்லுமிடத்திற்குக் கொண்டுசென்று விநியோகிக்குமாறு நிர்ப்பந்தித்தார்கள். அந்தப் பகுதிகள் சுனாமியால் பாதிக்கப்படவில்லையே என்று வாதாடினேன். பொலிசாருடன் செல்போனில் தொடர்புகொண்டேன். அவர்கள் தமது மொழியில் தம்மிடையே உரையாடிவிட்டு மெல்ல நழுவினார்கள். போகும் போது இனத்துவேசமான வார்த்தைகளால் எம்மைத் திட்டிவிட்டுச் சென்றார்கள்.

நாம் சுனாமியால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளை அடைந்தபோது மீண்டும் தலையீடு. அங்கிருந்த சில இளைஞர்கள் தாம் சொல்லும்படிதான் விநியோகிக்கவேண்டும் என்றார்கள். சில இடங்களுக்கு அதிக நிவாரணம் கிடைத்துள்ளதாகவும் இன்னும் சில இடங்களைப் பொருட்கள் சென்றடையவில்லை எனவும் அங்கு எடுத்துச் செல்லும்படிக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அவர்களது

கோரிக்கையில் நியாயம் இருப்பதாகப்பட்டது எனவே அப்பகுதிக்கு நாம் கொண்டுவந்த பொருட்களை எடுத்துச்சென்றோம்.

சனாமி முகாம்களில் தங்கியிருந்த பாதிக்கப்பட்ட மக்களைப் பார்த்தபோது மனதில் இரத்தக் கண்ணீர் சுரந்தது. முகாம்கள் பாடசாலைகளிலும், தேவாலயங்களிலும், மகுதிகளிலும், கோயில்களிலும் அமைந்திருந்தன. அதிக மக்கள் தங்கியிருந்தமையினால் நெருக்கடி நிலவியது. மழையும் விட்டுவிட்டுப் பெய்து கொண்டிருந்தது.

பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் மிகவும் கஷ்டமான நிலையில் இருந்தார்கள். அவர்களது முகங்கள் கவலைகளினால் இருங்கு வாடிப்போயிருந்தன. வயதானவர்கள், குழந்தைகள் என இருபாலாரும் தமது எதிர்காலம் பற்றிய அவநம்பிக்கையுடனும். ஒருவித ஏக்கம் கலந்த பய உணர்வுடனும் இருந்தார்கள்.

காயப்பட்ட மற்றும் நோயினாலும் கடல் தாக்கத்தினாலும் பாதிக்கப்பட்டவர்களும், ஆரம்ப சிகிச்சைக்குப் பின்னர் அங்கேயே தங்க வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். தகுந்த இருப்பிட வசதிகள் இன்றி அவர்கள் சொல்லொணாத் துயரில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

நாங்கள் கொண்டுசென்ற நிவாரணப் பொருட்களை முண்டியடித்துக் கொண்டு வாங்கினார்கள். எனினும் ஒரு சிலர் எதிலும் ஆரவமின்றி ஏனோ தானோ என்றிருப்பதையும் அவதானித்தேன். உணவு மாத்திரமின்றி உடை, படுக்கை, குடிநீர், கழிப்பறை மற்றும் சுகாதார வசதிகள் அத்தியாவசியத் தேவைகளாக இருந்தன. சுற்றுப்புறக் கிணறுகள் யாவும் கடல்நீரால் சவராகி யிருந்ததால் தண்ணீர்ப் போத்தல்களை முண்டியடித்து வாங்கினார்கள்.

முகாம்களில் தொற்றுநோய்கள் பரவக்கூடிய அபாயச் சூழல் காணப்பட்டது. போதிய மருத்துவ வசதிகள் இருக்கவில்லை. மக்கள் மிகவும் நெருக்கமாகத் தங்கியிருந்தார்கள். மலசலக் கூடம் முறையாக இல்லாமையினால் அவர்கள் பெரும் சிரமங்களை

அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அத்துடன் நோய்கள் பரப்பும் ஈக்களும் பெருகிக் காணப்பட்டன.

பெண்களின் நிலை பற்றிச் சொல்லவே தேவையில்லை. குழந்தைகள் தாகத்தினாலும், பசியாலும் வீறிட்டுக் கத்திக் கொண்டிருந்தன. இன்னும் சில குழந்தைகள் மிகவும் சோர்வடைந்த நிலையில் இருந்தன.

கணவரை இழந்து துடிக்கும் மனைவியர், பெற்றோரை இழந்து தவிக்கும் குழந்தைகள், மனைவியரை இழந்து சோகமாய் உலாவும் கணவர்கள், பிள்ளைகளைக் கணப்பொழுதில் பறிநொடுத்துவிட்டு வாடும் பெற்றோர்கள், சகோதரர்களையும் உறவுகளையும் இழந்து தனிமரமாய்ப் போனவர்கள் என எங்கும் சோகமே நிலை கொண்டிருந்தது.

சில வாலிபர்களும் யுவதிகளும் தங்களாலான மனிதநேய உதவிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தனர். சில தனி நபர்களும், அமைப்புகளும் காட்டும் ஈடுபாடு மனதை ஈர்த்தன. மனிதாபிமானப் பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்த இளைஞர்களை அனுகி நிலைமைகளைக் கேட்டறிந்தேன். அரசு நிவாரணங்கள் குறிப்பிடத் தக்களவு ஏதும் இன்னும் கிடைக்கவில்லை எனவும், பொதுமக்களினதும், வலிந்துதவும் நிறுவனங்களினதும் உதவிகளால் தான் இங்குள்ளவர்கள் உயிர் பிழைத்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் உண்மை நிலையை எடுத்துக் கூறினர்.

எம்மோடு இங்கு வந்திருந்த சோமலதா, ஏற்கனவே கடந்த வாரம் தென்பகுதி சிங்களக் கடலோரக் கிராமங்களுக்குச் சென்று வந்தவர். அவர் கூறிய சில தகவல்கள் மனதை நெருடின. அங்கு அரசு உதவிகள் துரிதமாகவும் தாராளமாகவும் கிடைப்பதாகவும் இவ்வளவு மோசமான நிலை அங்குக் காணப்படவில்லை என்பதையும் கூறினார். தென்பகுதியில் காட்டும் அக்கறையில் சிறு பகுதி கூட வடக்குக் கிழக்குப் பகுதியில் காட்டவில்லை என்பது இனத் துவேசப் போக்கை எடுத்தியம்பியது.

விநியோகங்களை முடித்துக்கொண்டு கடற்கரைப் பிரதேசத் திற்குச் சென்று அனர்த்த அழிவுகளைப் பார்வையிட்டோம். கடற்கரைப் பகுதி சிதிலமடைந்து எச்சங்களால் நிறைந்து கோரமுகத்துடன் காட்சியளித்தது. எங்குமே இடிந்த கட்டடங்கள், சிதைந்த வாகனங்கள், அழிவுற்ற பொருள் பண்டங்கள் என கண் கொண்டு பார்க்க முடியாமலிருந்தது.

நாங்கள் நடந்து சென்றபோது அந்தப் பிரதேசமெங்கும் தூர்நாற்றம் வீசிக்கொண்டிருந்தது. இன்னும் மீட்கப்படாமல் சில உடல்கள் இருக்கலாம் என்பதை நாய்களும் காகங்களும், இவையான்களும் உறுதிப்படுத்தி நின்றன. மனது துடித்தது.

உளவளத்துணை வழங்க இது ஏற்ற தருணமல்ல என தோன்றியதால் சிறிது கால இடைவெளிவிட்டு மீண்டும் வருவோம் என நான் கூறிய கருத்துகளை என்னோடு வந்திருந்தவர்களும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். விநியோகத்தை முடித்துக்கொண்டு நாம் கொழும்புக்குத் திரும்பினோம். இரண்டு வார இடைவெளியின் பின் மீண்டும் சனாமி முகாம்களுக்குச் சென்றபோதும் நிலைமையில் அதிக முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. எனினும் மிக அவசரமாக ஆற்றுப்படுத்தப்பட வேண்டியவர்கள் அநேகர் இருந்தமையினால் எமது உளவளத்துணை வழங்கினோம்.

எமது ஆற்றுப்படுத்தவில் பலவேறுபட்ட பாதிப்புக்கு உள்ளானவர்களைச் சந்தித்து அவர்களது ஆழ்மனத் துயரங்களுக்கு இயன்றளவு மன ஆறுதலும், உற்சாகமும் அளிக்க முயன்றோம். அதன் தொடர் நடவடிக்கையாக நாளை காலையில் புறப்படுவதற்காகவே சந்திரமுகி தொடர்பு கொண்டிருந்தார்.

எப்படியும் போவது என்று முடிவு செய்தபடி கணவரிடம் கேட்டபோது அவர் மறுப்பின்றி அனுமதியளித்தார். அம்மாதான் விருப்பமில்லாமல் முனுமுனுத்தார். நான் போகப் போகிறேன் என்றதும் சின்னவள் அனுசயாவுக்குச் சந்தோசம். இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு நிம்மதி என்று நினைத்திருக்கக்கூடும். திட்டமிட்டாடி

காலையில் புறப்பட்டோம். சனாமியால் பாதிப்புக்கு உள்ளாகி மனப் பிரமையிலிருந்த மேரி எனது நினைவுக்கு வந்தாள். முதலில் அவளைச் சந்தித்த நாள் இப்பொழுதும் என் நினைவில் இருக்கிறது.

அன்று மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. கொட்டும் மழையையே வெறித்துப் பார்த்தபடி மனத்துயில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

அவளிடமிருந்த மெல்லிய அசைவுகளையே அவளை உயிருள்ள ஒருத்தியாக அடையாளம் காட்டியது. மழை சற்றுத் தனிந்த பின்னரும் சுவரில் சாய்ந்தபடி இலக்கு எதுவுமின்றி வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். பெண்மை, அழகு, கவர்ச்சி, நளினம் எனும் பாரம்பரியக் குணங்கள் எதுவுமின்றி தன்னையே உணராதவளாக மனமுடைந்து அதிக ரணப்பட்டுப்போன இதயத்துடன் இருந்தவளை என் பக்கம் ஈர்க்க முயன்றேன்.

உப்புக் காற்றின் தழுவலில் ஒருகணம் தன்னுடலைச் சிலிர்த்துக் கொண்டவள், எனது வரவை அதிகம் பொருட்டுத்திய தாகத் தெரியவில்லை. சரிந்து போயிருக்கும் அவள் வாழ்வைச் சரிக்கட்டி நிமிர்த்தி உலகோடு அவளை ஒன்றவைக்கும் என் பணியை ஆரம்பித்தேன். மாபெரும் சமுத்திரத்தில் மூழ்கிக் கொண்டு தன்னை முற்றாகத் தொலைத்திருப்பவளின் கைகளைப் பற்றி மூழ்கிப் போகாமல் கரை சேர்ப்பது எனது கடமை என்பதை உணர்ந்தேன்.

இனம் தெரியாத பயப்பிராந்தியாலும் தாங்க முடியாத இழப்புகளினாலும் இருந்ததை ஏற்கெனவே அறிந்திருந்தமையினால் மெல்ல, இத்மாகவே அவளை அனுகினேன். ‘மேரி’ என்று நான் அன்பாக அழைத்தபோதும் அவளில் எதுவித பிரதிபலிப்பும் ஏற்படவில்லை. செதுக்கிய சிலைபோல அமர்ந்திருந்தாள். இப்போது கண்களை மூடியபடி ஆழ்ந்த, சீரான சுவாசத்துடன் ஒருவித தளர்வு நிலையில் இருந்தாள்.

‘மேரி’ என்று மறுபடியும் அவளை அழைத்தேன். மெளனமே பதிலானது. சுனாமிப் பிரளையத்தால் இதயத்தில் ஏர்ஷுட்டி

இமுக்கப்பட்ட காயங்களின் இரத்தச் சுவடுகள் இன்னும் காயாத நிலையில் அவள் இருப்பது புரிந்தது.

வாழ்வின் எல்லா நேரமும் இனிமையாக இருப்பதில்லை. இதுவரை கணவன், குழந்தைகள் என இன்பமான சூழலில் தூயரம் தெரியாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது காலம் எனும் அரக்கன் இயற்கையாய் உக்கிரம் கொண்டு அவளது கைக்குழந்தை உட்பட அனைவரையும் ஒருசில நொடிகளில் பறித்தெடுத்தபோது பாவம் பெண்ணிவள் உடைந்து நொறுங்கிப் போய்விட்டாள். சரிந்துபோன இவள் வாழ்வை எப்படி இயல்பு நிலைக்குக் கொண்டுவரலாம் என்றும் எனக்குத் தெரிந்த உளவளத்துணை நுணுக்கங்களை என்றும் பயன்படுத்தலாம் என்றும் யோசித்தேன்.

தன்னை மட்டுமே நினைத்து, சூழலை மறந்து தனக்குள் நினைவுலைகளில் குளித்து, தனக்குள் பதுங்கி, இருண்டு, தனக்குள்ளேயே ஓளிர்ந்து, தன்னையே தனக்குள் காணும் முயற்சியில் ஆட்பட்டிருந்த அவளுக்கு என் வரவும் அழைப்பும் உணரப்பட முடியாமல் இருந்ததில் வியப்பில்லை.

அடுத்தடுத்து அவளைச் சந்தித்து ஆற்றுப்படுத்த முயல்கின்ற ஓவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அவளது உள் நெருக்கீடு சிறிதும் குறைவதாகத் தெரியாதமையினால் எனக்குள் ஏமாற்றமாய் இருந்தது.

இம்முறையாவது அவளை ஆற்றுப்படுத்தவில் வெற்றி காண வேண்டுமென நினைத்தேன்.

குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு முகாமை அடைந்தோம். முகாமில் இருந்தவர்களின் மனநிலையில் முன்னேற்றம் தெரிந்தமை மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. எனினும் மேரியில் மாற்றம் தெரியவில்லை. மேரியின் முகத்தில் வழுமை போல் சோகம் அப்பிக் கிடந்தது. அவள் எந்தவிதச் சலனமுமின்றி பிடிப்பற்றவளாக அமர்ந்திருந்தாள். அருகே அவளை நோக்கியபடி நானும் அமர்ந்தேன்.

“மேரி, காலையில் சாப்பிட்டாயா? என் குளிக்கவில்லை? உடுப்புகள் எல்லாம் எவ்வளவு ஊத்தையாக இருக்கிறது பார்த்தாயா?” ஆதரவோடு அவளை நோக்கியபடி அவளது விரல்களை வருடினேன்.

அவள் இப்போது என்னை நோக்கினாள். எனினும் பேச வில்லை. அவளது நாடி துடித்தது. மனதிலிருந்த துயர வலிகள் மேலெழுந்துவர வேதனை மிகுதியால் விமமி வெடிக்க ஆரம்பித்தாள்.

எனது பார்வையின் துளைப்பால் அவளது மனதில் ஆயிரம் முட்களின் கூரிய முனைகள் குத்தி வடுவும் வலியும் ஏற்படுவது போல உணர்ந்தாளோ என்னவோ?

அழுது வெடிப்பதனால் மனம் ஆறுதலடையும் என்று தோன்றியதால் அவள் ஆழ மட்டும் அழுது முடிக்கட்டும் என்று பொறுத்திருந்தேன். எனது வரவு மனதில் எரிந்து கொண்டிருக்கும் நினைவுத் துகள்களை மேற்கொண்டு வந்தபோதிலும் அவை கண்ணீரில் கரைய அவள் முகத்தில் ஒருவிதத் தெளிவு ஏற்படுவது போல உணர்ந்தேன்.

“மேரி...” இப்போது அவள் என் அழைப்புக்குச் செவிசாய்த் தாள். எனது கண்களை வெறுப்போடு உற்று நோக்கினாள். ஏற்கெனவே அவளது இழப்புகள் பற்றி எனது முன்னைய மனப்பகிர்வுகளின்போது அறிந்திருந்தமையினால் மீண்டும் அவை பற்றியோ, சுனாமி அனர்த்தங்கள் பற்றியோ பிரஸ்தாபிக்காது. “என்ன வேண்டும் மேரி?” என்று கனிவோடு கேட்டேன். எதுவுமே வேண்டாம் என்பது போல தலையசைத்தாள் மேரி.

இவள் இப்படித்தான். நிவாரணப் பொருட்கள் வழங்கும் போதுகூட முண்டியடிக்க மாட்டாள். யாராவது ஏதாவது கொண்டு வந்து கொடுத்தாலும் கூட இன்னும் பிரிக்கப்படாமலும் உபயோகிக் கப்படாமலும் இருந்தன. பசி வந்தால் மட்டும் ஏதாவது உண்பாள்.

ஒவ்வொரு தடவையும் நான் ஏதாவது பொருட்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து அவளை மகிழ்விக்க முயல்வேன். ஆனால் அவள் எதிலும் நாட்டம் கொள்ளமாட்டாள். இன்று கொண்டுவந்து கொடுத்த பார்சல் கூட அப்படியே இருந்தது. இவளை எப்படி இயல்புநிலைக்குக் கொண்டுவருவது? என்னாலான உளவளத்துணை நுட்பங்களை அவளிடம் பயன்படுத்தியாகி விட்டது. எனினும் அவளில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் ஏற்பட வில்லையே!

நான் அவளோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்தபோது ஒரு தொண்டர் நிறுவனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் குழந்தைகளுக்கு விளையாட்டுப் பொருட்களை வழங்கிக் கொண்டிருப்பதை மேரி நோக்கினாள். ஒருவித அசாதாரண பரபரப்புடன் விளையாட்டுப் பொருட்கள் வழங்குபவர்களை அவளது பார்வை முற்றுகை யிடுகிறது.

மேரிக்குக் குழந்தைகள் இல்லாததால் அவர்கள் மேரிக்கு எது வும் வழங்காமல் அவளைக் கடந்து சென்று கொண்டிருந்தார்கள். மேரி உடல் நடுங்க முகத்தில் தாங்கொணா ஏமாற்றத்துடன் அவர்கள் போகும் திசையைக் காட்டியபடி எழும்ப எத்தனித்தாள்.

“என்ன மேரி, உனக்கு என்ன வேண்டும்?” இத்மோரம் புன்னகை மலர்ந்தபடி அவளை நோக்கினேன்.

மேரியின் ஆழமான அவதானிப்பு எனக்குள் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தியது.

“பொம்மை வேண்டுமா?” என்றபடி அவளது கண்களைத் துருவியபடி நோக்கினேன். அவளது முகத்தில் புத்தொளி தோன் ரியது. ‘ஆம்’ என்பதுபோல தலை அசைத்தவாறு சுட்டுவிரலை அவர்கள் பக்கம் நீட்டியபடி இருந்தாள். “வாங்கித் தருகிறேன்” என்று கூறியபடி எழுந்து வாங்கிவந்து மேரியிடம் நீட்டினேன். பொம்மையை அவள் வாங்கவில்லை. அவள் முகம் சுருங்கியது. எனக்குள் ஏமாற்றம்.

“என்ன மேரி, வேண்டாமா?” என்றபடி அந்த முயல் பொம்மையை மீண்டும் நீட்டினேன். தலையை இருபுறமும் ஆட்டி மறுப்பைத் தெரிவிக்கவே, மறுபடியும் அவளை அனுதாபத்தோடு நோக்கியபடி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தேன். அவள் பார்வை இன்னமும் பொம்மை விநியோகிப்பவர்கள் பக்கமே தாவியபடி முகத்தில் ஆர்வமும் ஏமாற்றமும் மாறி மாறிப் பிரதிபலிப்பதாக உணர்ந்தேன். அவளை ஆற்றுப்படுத்தும் ஒரு பொறி அவர்களிடமிருப்பது தெரிந்தது. என்னவாக இருக்கும்!

மேரியை மறுபடி ஆழமாக நோக்கினேன். முகத்தில் ஏதோ ஒரு தவிப்புடனான எதிர்பார்ப்பு... “மேரி, நீ கதைக்க வேண்டும், மனம்விட்டுக் கதைத்தால்தான் உனது மனது ஆறும். எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு கதைக்கிறியோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு உனது மனது ஆறும். மனச்சுமை குறையும். இப்போது உனக்கு என்ன தேவை என்று சொல்லு மேரி!” என்றேன். மீண்டும் மெளனமே பதிலானாலும் பார்வையை என் பக்கம் திருப்பினாள்.

எனது வார்த்தைகள் அவளது உள்ளத்தில் ஒருவித நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். எனினும் தனது விருப்பை வார்த்தைகளில் வடிக்க முடியாத ஒருவித இறுக்கம். இப்போது எனது அருகிலே ஒரு குழந்தை தனக்குக் கிடைத்த பாவைப்பிள்ளை பொம்மையை அணைத்துபடி மகிழ்ச்சி பொங்க விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. மேரி அதைக் காட்டி ஏதோ என்னிடம் சொல்லிட நினைத்தும் முடியாதவளாகத் தவித்தாள். எனது உளவளத் துணை அனுபவம் மின்னலாய் மனதில் ஒரு பொறியை ஏற்படுத்தியது. எழுந்து மறுபடியும் பொம்மைகளை விநியோகித்துக் கொண்டிருந்தவர்களிடம் சென்று உரையாடி ஒரு பெரிய குழந்தை பொம்மையை வாங்கி வந்தேன். அதைக் கண்ட மேரியின் முகம் சூரியனைக் கண்ட தாமரை போல் மலர்ந்தது. பொம்மையை நான் அவளிடம் நீட்டியபோது மிக வேகமாக ஆர்வத்துடன் வாங்கி அதைத் தன் மார்போடு அணைத்துக் கொண்டாள். அவளது மனதில் தோன்றிய எல்லையில்லா மகிழ்வு

முகத்தில் புன்னகையாய் உருக்கொள்ள நிறைவோடு என்னை நோக்கினாள். கூடவே அவளது கண்களும் பெருக்கெடுத்து நின்றன. முகத்தில் தோன்றிய மலர்வு என்னை புளகாங்கிதமடைய வைத்தது. சொரிவது ஆனந்தக் கண்ணீர் என்பதும் புரிந்தது.

ஒரே சமயத்தில் குடும்பத்தவர்கள் அனைவரையும் பறி கொடுத்த அதிர்ச்சியில் இதுநாள்வரை அவள் மனம் பேதவித்துப் போயிருந்தாள். அதிலும் அவள் உயிரையே வைத்திருந்த கைக்குழந்தையை இழந்ததைத் தாங்கவே முடியவில்லை.

குழந்தையைக் கடல்நீர் பெருகி வந்தபோது தூக்கிக்கொண்டு ஓடிவந்தாள். அவளது வேகத்தைப்போல பல மடங்கு வேகத்தில் தொடந்து வந்த கடல் நீர் அவளைத் தடம்புரள வைத்து அடித்துச் சென்றபோது கையிலிருந்த தனது அன்புக் குழந்தையைத் தவறவிட்டாள். குழந்தையின் பிடியை விடாமல் இருந்திருந்தால் அது தப்பியிருக்குமே என்ற ஆதங்கம் அவளுக்குள். மறுநாள் அவளது கணவனினதும் முத்தப் பிள்ளையினதும் உடல்கள் மீட்கப்பட்டபோதும் குழந்தையின் உடல் இறுதிவரை கிடைக்கா மலே போய்விட்டது என்பதை அறிந்திருந்தேன்.

அவள் தன் கைக்குழந்தையை ஒரு கணமேனும் பிரிந்து போயிருந்ததில்லை. எனவே, குழந்தையின் இழப்பு அவளை மிகவும் பாதித்துவிட்டது. இப்போது இந்தப் பாவைப்பிள்ளையில் தனது குழந்தையைக் காண்கிறாள் மேரி என்பது எனக்குப் புரிந்தது. நிஜமான குழந்தையின் இழப்பை சிறு துளியாவது ஈடு செய்ய இந்தப் பாவைப்பிள்ளை நிழலாக உதவியிருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்டபோது என் முகத்திலே வெற்றிப் புன்னகை.

சற்று முன்னர் வரை மேரி இருந்த நிலைமைக்கும் தற்போது இருக்கும் நிலைமைக்கும் இடையே பாரிய முன்னேற்றம் உடனேயே புலப்பட்டது.

குழந்தையின் இழப்பைத் தாங்க முடியாமல் கடந்த சில மாதங்களாகத் தன்னையே இழந்து போயிருந்த நிலையில்

ஒன்றையும் வெளிப்படுத்தவோ, வார்த்தைகளில் வடிக்கவோ முடியாமல் தீவிரமான மன அழுத்தத்தின் தாக்கத்தினால் தான் மேரி இதுகாலம்வரை நடைப் பின்மாக இருந்தாள். இப்போது இந்தச் சிறிய பொம்மை அவள் புத்திர பாசத்திற்கு வடிகாலாகி அவளைத் தேற்ற ஆரம்பித்திருக்கிறது. இன்னும் சில நாட்களில் படிப்படியாக அவளது மன நெருக்கீடுகளைக் களைந்து அவளை ஆற்றுப் படுத்தி இயல்பு நிலைக்குக் கொண்டுவர முடியும் என்ற நம்பிக்கை என்னுள் எழுந்தது.

காலப்போக்கில் இது குழந்தை அல்ல, வெறும் பாவைப் பிள்ளைதான் என்பதை அவள் புரிந்து கொள்வாள். இன்னும் சில நாட்களில் இந்தப் பாவைப்பிள்ளையை அவள் தூக்கி ஏறிந்து விடவும் கூடும். எனினும் மனம் தெளிந்தவளாக மாறி நம்பிக்கையோடு உலக வாழ்வு நீரோட்டத்தில் கலந்து சகஜமாகி விடுவாள்.

“மேரி, நான் போயிட்டு வருகிறேன். அடுத்த முறை வரும்போது சந்திக்கிறேன்..” என்று கூறி விடைபெற்ற எனக்கு எழுந்து கையசைத்து விடை தந்தாள். அந்தப் பொம்மை இன்னும் அவளது அணைப்பிலேயே இருந்தது.

(தமிழ்நாடு - புதுவை முற்போக்கு
எழுத்தாளர் சங்க சிறுக்கைத்
போட்டியில் பாராட்டுப் பரிசு பெற்றது.)

- தினக்குரல், 2006

இத்தனை நாளாய்

எங்கிருந்தாள்?

மேட்டு வயத்துக் கருப்பையா வீட்டில் ஓப்பாரி கேட்காத நாளே இல்லை. எப்பவுமே இழவு வீடு போலத்தான். அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்களுக்கு எல்லாம் இது பழகிப் போய்விட்டது. ஒநாய் என்ற கதைதான். இனி யாரும் உண்மையிலே செத்தால் கூட எவரும் திரும்பிப் பார்க்க மாட்டார்கள் என்பது சர்வ நிச்சயம். மாரியாயி கருப்பையாவைக் கைப்பிடித்து வந்த நாளிலே இப்படி இல்லை. மோகம் முப்பது நாள் ஆசை அறுபது நாள் என்பது கழிய கருப்பையாவின் அடாவடித்தனங்கள் அரங்கேறின. ஆரம்பத்தில் எவ்வளவோ சகித்துக்கொண்டு எல்லாவற்றிற்கும் அவள் விட்டுக் கொடுத்துக்கொண்டு அவள் மனம் கோணாமல் நடந்து கொண்டாள். அவனை எப்படியும் திருத்தி வழிக்குக் கொண்டு வந்துவிடலாம் என அவள் கட்டிய கோட்டைகள் காலப்போக்கில் இடிந்து சரிந்தன.

காலைக் கடுங்குளிரில் எழுந்து சமையல் செய்து அவனுக்கான பணிவிடைகளையும் வயோதிப மாமியாளினது கடமைகளையும் முடித்துக்கொண்டு கொழுந்துக் கூடையைச்

சமந்தபடி மலை முகட்டுக்கு ஓடி ஏறத்தான் நேரம் சரியாக இருக்கும். கொஞ்சம் தாமதித்தால் கூட கங்காணி எரிந்து விழுவான். எனவே, இரவில் நேரத்திற்குப் படுத்து உறங்கினால்தான் மறுநாள் அதிகாலையில் எழுந்து வேலை செய்ய முடியும். பகல் முழுவதும் ரலையில் தேயிலைச் செடியுடன் உறவாடும் கருப்பையா, மாலையானதும் மதுபானத்துடன் உறவாடத் தொடங்கிவிடுவான்.

புளித்த கித்துள் கள்ளை மூக்குமுட்டக் குடித்துவிட்டு ஊர்வம்பு பேசிவிட்டு லயம் திரும்ப இரவு நெடுநேரம் கடந்துவிடும். வந்தவுடன் வாய்க்கு ருசியாக எல்லாம் இருக்க வேண்டும். அவனும் தன்னால் இயன்றவரை கணவன் மனதறிந்து சமைத்து வைப்பாள்.

சூரைக் கருவாட்டுக் குழம்பு என்றால் கருப்பையாவுக்கு அலாதிப் பிரியம். ஒரு கோப்பை சோறு கூடுதலாக உண்பான். உப்புப் போட்டு வெயிலில் காய வைத்ததனால் மறுகிப்போன கருவாட்டை நீரில் ஊறவைத்து பின் ஒவ்வொன்றாக எடுத்து துண்டாக வெட்டிக் குழம்பு வைத்திருந்தாள்.

“என்ன, கொழும்பாடி வெச்சிருக்கிறே? காரமும் கம்மி... புளியும் இல்லை... ஒங்கம்மா ஒனக்குச் சமையல் கத்துத் தந்த வட்சணம் இதுதானடி?” என்று சகட்டுமேனிக்கு விளாசும் அவனது சாட்டை வார்த்தைகள் மனதில் ஊசியாய் குத்த, மழையில் கழுவண்ட தேயிலைச் செடி போல பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் அவள் முகத்தின் எழில் மறைந்து கார்முகில் போல் இருள் படரும்.

“நீங்க உழைச்சித்தாற இலட்சணத்தில் மிளகாயும் வாங்கலாம். நல்ல புளியும் வாங்கலாம்.” தூளாய் எரிக்கும் அவனது சூடான எதிர் வார்த்தையில் அவன் மனதில் புளிப்பேறும்.

“வாயாடிக்காட்டுற... படிச்ச திமிருடி ஒனக்கு... வாய்க்கொழுப்பு மெத்திப்போச்சி. ஆம்பினை என்கிற மட்டுமரியாதை இல்லாம்... நாயே...” அவனது இழிவான வார்த்தைகள் அவனது உச்சம்

தலையைப் பிடித்து உலுக்குவது போல மூளையில் மின் பொறி பறக்கும். எனினும் முரண்பாட்டைத் தவிர்க்க தனது சீற்றத்தை அடக்கிக்கொண்டு இராமனுக்கடங்கிய சீதையாப் மெளனம் காப்பாள். ஆனாலும் அவன் சீண்டிக்கொண்டே இருப்பான்.

ஆனாதிக்கச் சமுதாயத்தில் பெண்கள் அடிமைப்பட்டிருப்பதை அன்மைக்காலமாகத்தான் மாரியாயி புரிந்து கொண்டிருக்கிறாள். எனினும் பரம்பரைப் பரம்பரையாக வந்த பண்பாட்டுப் போலிகளின் தாக்கங்கள் முழுமையாக விடைபெறாததனால் அவள் கல்லாளாலும் கணவன் புல்லாளாலும் புருசன் என அடங்கிப் போவாள். “இன்னும் கொழும்பு” அவனது வார்த்தைகள் தடுமாறி ஒலிக்கும்.

“கொழும்பு முடிஞ்சிடுச்சிங்க...”

“எல்லாத்தையும் நீயே திண்டிட்டியாடி?”

கணவனுக்கு உணவு பரிமாறிவிட்டு பசியோடு காத்திருக்கும் அவள் மனது தவிக்கும். ஒருவாறு கணவனைச் சமாதானப்படுத்தி படுக்க வைத்துவிட்டு மீதியிருப்பதைத் தானும் கொட்டிக்கொண்டு அவள் பாத்திரங்களைக் கழுவி முடிய முன்னமே “வாடி என் ராசாத்தி... வந்து படுறி...” என்று கோபமும் செல்லமும் அதிகாரமும் கலந்த மோகத்துடன் அவன் அவளை அழைக்கின்றபோது அவளால் ரசிக்க முடிவதில்லை.

கூடவே ஓற்றை அறை லய வீட்டில் அருகில் மாமியாரும் படுத்திருக்க இவன் அடிக்கும் கூத்தில் மாரியாயி மனம் சலித்தாள்.

அவளைப் பற்றி ஏதாவது அக்கறையான விசாரிப்போ, மனம் விட்ட உரையாடல்களோ இன்றி கருப்பையா அழைக்கையில் அவள் பலிக்கடாவாகத் தன்னை உணர்வாள். எனினும் பொறுமையைக் கடைப்பிடித்தபடி அவனுக்கு வெற்றிலை மடித்துக்கொடுத்து அவனருகே அமர்ந்து, “இந்த முறை இன்னும் முழுகவிங்க” என்று தன் மனதிலிருந்த குதூகலத்தைக் கூறினாள்.

“ஏன்டி முழுகல... சீயக்காய் அரப்பு இல்லையா? சம்பு வாங்கி முழுகடி”

புரிந்தா, புரியாமலா பதிலளிக்கிறான் என்று தெரியாத தவிப்பில் மீண்டும் பாதி நாணமும் பாதி மகிழ்ச்சியாகவும் “அதில்லிங்க... மாத சுகயீனம் வரப் பிந்தித்துங்க... நீங்க அப்பாவாகப் போறீங்க” என்றாள்.

அவன் மகிழ்ந்து அவளை அரவனைப்பான் என்ற அவள் எதிர்பார்ப்பு சிதறிப்போக, “என்னடி புதுக்கதை சொல்லுமே? யாரடி அப்பன்? சின்னத்துரையா கிளாக்கரா?” அவனது கேள்வி நாராசமாக ஓலிக்க மனதுக்குள் இடிஇடித்தது.

சொல்லி மாளாத தகிப்பும் தவிப்பும் உணவுக் குரல் வளையை நெரிக்க அவன் முகத்தில் காறி உமிழு வேண்டும் போன்ற வெறுப்புடன் ஓர் அற்பப்பதரைப் பார்ப்பது போல அவனை நோக்கினாள். இவனெல்லாம் ஒரு மனிசனா? மனதில் எழுந்த கேள்வி எரிமலையாய் நரம்புகளைச் சுண்டி இழுக்க ‘அடப்பாவி’ என்று ஆற்றாமையினால் கிணந்து உரைத்தாள்.

“எனக்கொரு மகன் பிறப்பான். அவன் யாரைப் போலவோ இருப்பான்” பாடல் ஓங்காரமாய் ஓலிக்க கருப்பையா பாயில் உழன்று கொண்டிருந்தான்.

மாரியாயிக்குப் பிடிங்கித் தின்னும் ஆத்திரம். சட்டென்று தலையை நிமிர்த்தினாள். இயல்பு மாறி முகத்தில் புயவின் கோரம்.

“அடப்பாவி மகனே, நீ இதுவும் சொல்லுவே இன்னமும் சொல்லுவே. பண்டிக்கு தூக்கத்திலையும் மலம் தின்கிற நினைப்புத் தான்” அசிங்கத்தைப் பார்க்கும் அருவருப்பான முகச்சழிப்போடு நெடுமூச்செறிந்தாள்.

அவனது வார்த்தைகளின் கடுமையினையோ அவை அவளின் ஏற்படுத்தி இருக்கும் தாக்கத்தினையோ உணராதவனாக

போதையோடு அவளைப் படுக்கைக்கு இழுத்தான். ஒரு காமுகனுக்கு முந்தானை விரிக்கும் விபச்சாரி போல் கூட அவளால் கணவனின் அணைப்பில் சங்கமிக்க மனம் இடம் தரவில்லை.

“உன் பிள்ளையில்லை. அப்பறமேன் என்னைக் கூப்பிடுறே?”

“என்னடி உழரே? நானாடி சொன்னேன்? உன் வயித்தில் என் பிள்ளைதானடி வளரும்?” இப்படிக் கூறுகையில் கூட அவளது நெஞ்சத்து எரிமலை தணிந்தபாடில்லை. தன் இச்சையைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக நாக்கைப் புரட்டி இவன் இதுவும் சொல்லுவான் இன்னும் சொல்லுவான் என்பது அவனோடு இத்தனை நாள் வாழ்ந்த மாரியாயிக்குத் தெரியாதா என்ன?”

கருப்பையா நல்ல மன நிலையில் இருக்கிற போது எப்போதாவது கையில் பணமும் இன்றி கடனுக்கும் கிடைக்காமல் வாங்கித்தரவும் யாருமின்றி குடிக்காமல் வீடு வருகின்ற நாட்களில் ஒரு இனிய காதலியை அரவணைப்பது போல அவனோடு அன்பைச் சொரிவான். இப்படியான ஆனந்தமான வேளைகளில் கொஞ்சம் வார்த்தைகளினால் அவளை வருடியபடி, “எப்போ எனக்கொரு பிள்ளை பெத்துத் தரப்போறே?” என்பான்.

மாரியாயியும் குதூகலத்துடன் ‘உங்களுக்கு ஆண் பிள்ளை வேணுமா? பென் பிள்ளை வேணுமா?’ என்று பதில் கேள்வி தொடுப்பாள்.

“உன்னைப்போல அழகா குணமா ஒரு பொம்பிள்பிள்ளை முதலில் பெத்துக்கொடு...” என்பான்.

“ஐயோ வேண்டாங்க. பெண்ணாய் பிறந்து நான் படுகின்ற கஷ்டம் போதும்... எனக்கு ஆண் பிள்ளை தான் வேணும்...”

“அப்படின்னா இரண்டையும் பெத்துக்கோ...”

“ஐயோ, ஆசையப் பாருங்க.. இரண்டு ஒரேயடியாப் பெற்றா எப்படி வளர்க்கிறதாம்?”

இப்படியான குதூகலம் தினமும் தொடர்வதில்லை. அடிக்கடி அளவுக்கு அதிகமாகக் குடித்துவிட்டு வந்து வாய்ச் சண்டையில் ஆரம்பித்து. இறுதியில் அவளைக் கதறக் கதற அடித்துத் துன்பறுத்துவான். எதுவிதக் காரணமும் இல்லாத அவனது வசைவுகளினாலும் அடியுதைகளினாலும் அவள் உடலெங்கும் உட்காயங்கள் வலியேற்படுத்தி மறுநாள் எழும்பவே முடியாமல் ரணமேற்படுத்தும். மாரியாயி கணவனால் தாக்கப்படுகின்ற பல சமயங்களில் மாமிக்கிழவி தான் தள்ளாத வயதிலும் எழுந்தோடி வந்து மேலும் அடி விழாதபடி தடுத்து நிற்பாள்.

“இதென்னடா வேல? உன்னை நம்பி வந்த பெண்ணைச் சீரும் சிறப்புமாக வச்சுக் காப்பாத்தாட்டியும் பரவாயில்லை. அடியுதை என்று போட்டு வாட்டுறியோ? சரியாக நீ ஒங்கப்பன் மாதிரித்தான்....”

தனது இளமைக்காலச் சித்திரவதைகளின் நினைவுகளில் கிழவி தோய்ந்து அழுதபடி விசம்பிக் கொண்டிருக்கும் மருமக ஞக்கு ஆறுதல் சொல்வாள். தொடரும் வரலாற்றிற்கு ஒரு முடிவே இல்லையா? என்று எண்ணாமல் தலைவிதியை நொந்து கொண்டு ஒத்தடம் கொடுப்பாள். மாரியாயிக்கு மாமியின் ஆறுதல் வார்த்தை கள் பாலை வார்த்தாலும் கருத்தில் மாமியாரிடம் இருந்து வேறு பட்டே நிற்பாள். அண்மைக் காலமாகத் தோட்டப்பறங்களில் மகளிர் அமைப்புகள் நடாத்தும் கருத்தரங்குகளில் கலந்துகொண்டு வருவதால் பெண் விடுதலை பற்றிய சிந்தனைகள் மனதில் பதிந்திருந்தன.

காவியப் பெண்களின் நிஜக் கதைகளும் மனதை ஆக்கிரமித்து இருந்தன. இதனால் மாரியாயியின் மனதில் புதிய சிந்தனைத் தெளிவுகள் ஏற்பட்டிருந்தது. பெண் என்பவள் முதலில் தான் இவ்வாணாதிக்கச் சமுதாயத்தில் அடிமைப்பட்டு இருக்கிறாள் என்பதை உணர வேண்டும் என்பதையும் அவள் ஆனுக்கு நிகரான சுகல சுதந்திரங்களையும் அனுபவிக்க வேண்டியவள் என்பதையும் உணர்ந்திருந்தாள். அவள் ஆற்றாமையினாலும் அவமானத்தினாலும் தற்கொலை செய்துவிடலாமா? என்று கூட

யோசிப்பதுண்டு. ஆனாலும் அவள் மனதில் மலர்களாய் தூவப்பட்டு வரும் பெண்ணியச் சிந்தனைகள் தற்கொலை கோழைத்தனமான செயல் என்பதை முன்னிறுத்தும்.

சிலருக்கு வாழ்க்கையில் போராட்டம் ஏற்படுவதுண்டு. இன்னும் சிலருக்குப் போராட்டமே வாழ்க்கை என்றாகிவிடுகிறது. இதில் மாரியாயி இரண்டாவது ரகம். கொழுந்தெடுத்து மலை இறங்குகிற வேளையில் அந்தக் கண்ணிப்பருவத்தில் அவள் கண்கள் விட்ட தூதினைத் தரிசித்து காதல் என்னும் தேரினிலே பவனி வந்தபோது எதிர்காலம் இப்படியெல்லாம் அமைந்துவிடப் போகிறது என்று அவள் துளிகூட எண்ணிப் பார்த்ததில்லை. நிழல்களைத் தோற்கடித்த நிஜங்களின் கொடுரங்களில் தோய்ந்து அமிழ்ந்து எழுகின்ற இன்றைய நாளாந்த வாழ்வில் இனி விடிவெள்ளி தோன்றும் என்ற நம்பிக்கை அவள் மனதில் தகர்ந்துபோய் விட்டிருந்தது.

எதற்கெடுத்தாலும் வசைவு எதற்கொடுத்தாலும் அடியுதை இப்படி ஒரு வாழ்க்கை தேவைதானா? மனதில் பிரளயம். இறுகிய மனதுடன் மனதை அடக்கியபடி சற்று நேரம் மௌனம் இருந்தாள் மாரியாயி. அவன் இன்னும் உறங்கவில்லை. மாமிக்கிழவியும் இருமி இருமி விழித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“வாடி என் கப்பக்கெழங்கே...” மீண்டும் கழுதையின் சங்கீத மாய் ஓலிக்கும் அவன் விசரங்கள்.

அவள் அசையவில்லை.

“வாடி...”

“நான் வரல்ல...”

“உங்களுக்கு உடம்புதானே வேணும்... நான் எதுக்கு? விரும்பினா எங்காவது தேவடியாகிட்ட போங்க.”

“அதுக்குப் பணம் வேணுமடி... வச்சிருக்கையா?”

இப்போது மாரியாயிக்குக் கோபம் உச்சத்திற்கு ஏறியது.

சற்று வெறி தணிந்திருந்த கருப்பையா மெல்ல எழுந்து அவளை எட்டிப் பிடித்தாள். பலமான ஆணின் முரட்டுக் கரங் களில் பருந்தின் காலில் சிக்கிய கோழிக்குஞ்சாய் அவள் தவித்தாள்.

கட்டிய கணவனானாலும் பலாத்கார வல்லுறவுக்கு அவள் மனம் இடம் தர மறுக்கவே தன்பலம் கொண்ட மட்டும் அவளைத் தள்ளி வீழ்த்திவிட்டு எழுந்தாள்.

கருப்பையாவிற்குக் கணப்பொழுதில் இடியே விழுந்த கிறுகிறுப்பு. நம்ப முடியாத திகைப்படனும் அதனால் ஏற்பட்ட ஆத்திரத்துடனும் வெறிமுறிந்து போய் ஆக்ரோசமாக எழுந்து வந்து அவளைத் தாக்கி மிதித்து, துச்சாதனனின் பாணியில் இறங்கி னான். தூடிதூடித்துப் போனாலும் கூட மீண்டும் ஆத்திரத்துடன் எழுந்த மாரியாயி, அடுப்பிலிருந்த எரிகொள்ளிக்கட்டையைத் தூக்கியபடி, “நெருங்காதே” என்றாள்.

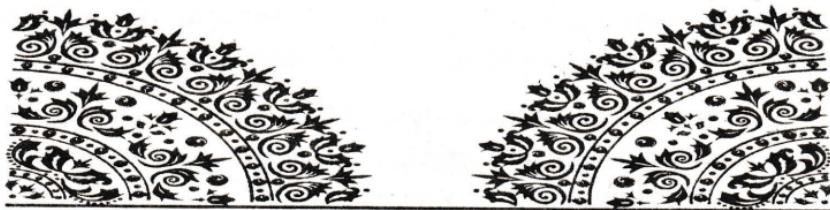
மதுரையை எரித்த கண்ணகி போல் காட்சியளித்த அவளை நெருங்கிட முடியாத கருப்பையா வெலவெலத்துப் போனான். குற்ற உணர்வுடன் பாண்டிய மன்னன் சிம்மாசனத்திலிருந்து வீழ்ந்தது போல் செய்வதறியாது பிரமித்து பலாத்காரத்தைக் கைவிட்டு அவளிடமிருந்து ஒதுங்கினான்.

வீறு கொண்டெழுந்த பெண்ணின் முன்னே அவன் பணிந்து போவதைத் தவிர மாற்றுவழி இருக்கவில்லை.

(‘தமிழலை’ சிறுகதைப் போட்டியில்
இரண்டாம் பரிசு பெற்றது.)

- தமிழலை, 2004

இழப்பும் அழைப்பும்

நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்னர் இன்றுதான் திரேசா வீட்டைவிட்டு வெளியே வருகிறாள். கடந்த சில மாதங்களாக வீட்டின் நான்கு சுவர்களுக்குள் அவள் வாழ்வு இருண்டு போயிருந்தது. எந்தப் பெண்ணின் வாழ்விலும் இப்படியான கொடுமை ஏற்படக்கூடாது தான். ஆனால் எமது யுத்த பூமியில் எத்தனை பெண்கள் இவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இன்று பெரிய வெள்ளி. தேவமைந்தன் கிறிஸ்துவையே சிலுவையில் அறைந்த உலகம், அவளைத் தண்டித்ததில் என்ன வியப்பு இருக்கிறது? திரேசா செய்த தவறுதான் என்ன? இந்த மண்ணில் அவள் பெண்ணாகப் பிறந்ததுதான் அவள் செய்த பாவம். அந்தக் கொடிய நாளை நினைக்கும்போது இப்பொழுதும் கூட திரேசாவின் நெஞ்சை அடைக்கிறது. அவளது கிராமம் சுற்றிவளைக்கப்பட்ட ஒரு இரவில் நடந்த அனர்த்தத்தில் ஒரு பெண் எதை இழக்கக்கூடாதோ அதை இழந்துவிட்டாள் அவள். பருந்தின் காலில் சிக்கிய கோழிக்குஞ்ச போல் இருவர் அவளைக் குதறிவிட்டார்கள்.

எல்லாம் முடிந்த பின்னர் திரும்பி வந்த அம்மாவிடம் விசித்து விசித்து அழுதபடி அவள் நடந்ததைக் கூற, பெருங்குரல் எடுத்து அம்மா குழநி அழி, நடந்த அவலம் ஊருக்கெல்லாம் தெரிந்து விட்டது. அனுதாப அலைகள், பத்திரிகைச் செய்திகள், பெண்ணிய அமைப்புகளின் கண்டனங்கள்...

இவை எல்லாமே அவருக்கு நடந்துவிட்ட அவலத்தைப் பகிரங்கப்படுத்த உதவினவே தவிர அவருக்கு எவ்வித நன்மையும் கிடைக்கவில்லை. அவளது சுபிட்சமான எதிர்காலக் கனவுகள் எல்லாம் சிறைத்தந்துபோக அவள் தற்கொலை முயற்சியில் இறங்கினாள். அதுவும் கைகூடவில்லை. காப்பாற்றப்பட்டாள்.

மாதங்கள் ஓடிக்கலைந்தாலும் திரேசாவின் மனது அமைதி அடையவில்லை. உடலில் ஏற்பட்ட களங்கம் ஒரு பெண்ணின் மனதை எவ்வளவு தூரம் பாதித்துவிடுகிறது!

சில நாட்கள் சித்தப்பிரமை பிடித்தவள் போவிருந்த திரேசா இப்போதுதான் மெல்ல மெல்லத் தேறிக்கொண்டு வருகிறாள். இன்று அம்மாவின் வற்புறுத்தவின் பேரிலும் இந்த நாளில் தேவாலயம் சென்றால் மனதுக்கு அமைதி கிடைக்கும் என்பதாலும் தோழி பிரியாவுடன் ஆலயத்துக்கு வந்திருக்கிறாள்.

தேவாலய வாசல் கேற்றிடியில் திரும்பி நடந்தபோதுதான் பழக்கமான ஒரு பெண் குரல், “திரேசா” என்று அன்பாக அழைக்கவே நிமிஸ்ந்து பார்த்தாள்.

“ஏய், திரேசா, எப்படி இருக்கே?” அன்போடு அழைத்தபடி யூவியா அருகே ஓடிவந்து அவளது கைகளைப் பற்றிக்கொண்டாள். திரேசாவின் மனது நெகிழ்ந்து கண்கள் பனித்தன.

“ஏய், நீ இன்னமும் அதையே நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறாயா? அதை ஒரு கெட்ட கனவாக மறந்திடு.”

யூவியாவுடனான சினேகிதம் பாலர் வகுப்பில் தொடங்கியது. அது பல்கலைக்கழகம் வரை தொடர்ந்து வந்தது. இப்போது அவள் யாழ். பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து அறுவடையான விஞ்ஞானப் பட்டதாரி. மெதடிஸ்ற் கல்லூரி உருவாகிய ஒரே ஆண்டில் பல்கலைக்கழகம் புகுந்த இரு விஞ்ஞானத்துறை மாணவிகளில் ஒருத்தி.

திரேசாவின் மனதிலும் மகிழ்ச்சிப் பிரவாகம் எட்டிப் பார்த்தது. உடனேயே தனது நிலை பற்றிய துயரமும் பாதியில் நின்றுவிட்ட பல்கலைக்கழகப் படிப்பின் ஏக்கமும் முனைப்புப் பெற்று முகத்தை இருள்குழ வைத்தன.

ஆலய வாசலில் அவளைக் கண்ட கல்லூரித் தோழி யூவியா அவளது பல்கலைக்கழக நினைவுகளைக் கிளரிவிட்டாள்.

ஓ... அந்த இனிய நாட்கள் துள்ளித் திரியும் முயல் குட்டி களாக.. பாடித்திரிந்த பறவைகளாக... காலத்தால் ஆழியாத அந்தப் பசுமை நிறைந்த நினைவுகளில் ஒருகனம் மூழ்கிச் சிலிர்த்தாள் திரேசா. அன்றன் கிறிஸ்தோபர், ஜெயந்தன் போன் தோழர்கள். தர்மா, சந்திரா, இந்து போன்ற தோழிகள். தினமும் அலுப்படிக்கும் இரசாயனப் பேராசிரியர்... எல்லாவற்றையும் கனவாக்கிவிட்ட நாச யுத்தம்.

சிறிது நேரம் இருவரிடையேயும் ஒரு மௌன இறுக்கம். இருவரும் நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்னர் சந்தித்தால் பேச வார்த்தைகள் வரவில்லை.

இருவரும் ஒன்றாகவே எப்போதும் திரிவார்கள். இரட்டைக் கழல் துப்பாக்கி போல் திரியும் அவர்களைத் தனியே காண்பது அழுர்வம். அன்றன், கிறிஸ்தோபர், ஜெயந்தன் முதலான சக மாணவர்கள் அவர்களோடு தனியே கதைத்து தமது மனதைத் திறந்துகாட்ட நினைத்தும், அதற்கு வாய்ப்பில்லாமல் தவித்தனர். எத்தனையோ பேருடைய காதல் சொல்ல முடியாமல் மனதில் மடிந்துபோவது காலம் காலமாக வரும் தொடர்க்கதைத்தானே!

தமது எதிர்கால அபிலாசைகள், இலட்சியங்கள், கனவுகள் அனைத்தையும் தோழியர் பரிமாறிக் கொண்டார்கள்.

“நான் காதவித்துத்தான் கலியாணம் செய்வேன்... நீ?” என்று கேட்டாள் யூவியா.

“இந்த ஒரு விசயத்தில் நானும் உன்னைப்போல தான். கலியாணம் என்பது வெறும் வியாபாரமாகிப் போக்கது. அது ஆன், பெண் இருவருக்குமே தேவையான ஒன்று. ஆனால் ஆணுக்குப் பெண் விலை கொடுத்து வாங்க வேண்டி இருக்கடி” திரேசா யதார்த்தமாகக் கூறினாள்.

“நான் கடைசிவரை சீதனம் கொடுக்க மாட்டேன்...”

“வயசு ஏற ஏற உன் எண்ணம் மாறலாம்.”

“இல்லாவிட்டாலும் ஒரு சாமான்யனாவது பிறந்திருப்பான் தானே!” திரேசா சிரித்தாள்.

“அப்படியானால் நீ ஒரு சாதாரணமான உன்னிலும் தகுதி குறைந்த ஒருத்தனைக் கட்டச் சம்மதமா?”

“ஒரு பெண் தனது அறிவுக்கும் படிப்புக்கும் பதவிக்கும் மேலான ஒருவனை எதிர்பார்ப்பதில் தவறில்லை. ஆனால் அது கட்டாயமல்ல, வாழ்வின் வெற்றி என்பது புற விடயங்களில் மட்டுமில்லை... எமது மனதில்தான் தங்கியிருக்கு.”

“யூவியா அவளைப் பெருமித்ததோடு பார்த்தாள்.

“அப்படியானால் கம்பசில் நீ யாரையும் பார்க்கப் போவதில்லையாடி”

“யார் அப்படி சொன்னது? இங்கேயும் என் இலட்சியத்திற்குப் பொருந்திவாற் ஒருவன் கிடைத்தால் யார் வேண்டாம் என்று? ஆனால் இந்த மூன்சியை அப்படி ஒருவனுக்கும் பிடிச்க வேண்டுமே?” திரேசா சிரித்தாள்.

“அன்றைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்?” யூவியா கேட்டதும் திரேசா திகைப்போடு அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். உள்ளத்தில் உள்ளதை எவ்வளவு துல்லியமாகக் கண்டுபிடித்திருக்கிறாள் என்று வியந்தாள்.

“நல்ல மாதிரி தெரியது... ஏன் உனக்குப் பிடிச்சிருக்காடி?”

“சீ... போடி” யூவியாவும் நாண்த்தோடு கண்ணத்தில் குழிவிழச் சிரித்தாள்.

இனிதே தொடர்ந்த பல்கலைக்கழக வாழ்வில் திரேசாவுக்கும் அன்றனக்குமிடையே காதல் மலர்ந்தது, தினமும் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்க வேண்டும் என்ற தவிப்பு முதலில் காதலை உணர்த்தியது. எப்போது பேசுவோம், எப்போது சந்திப்போம், என்று மனது ஏங்கியது. இப்படியே இருவருக்குமிடையே காதல் வேறுஞ்றியதை இருவரும் புரிந்துகொண்டு கண்களால் காதலைப் பரிமாறினார். பின்னர் இவர்களது காதல் பரிமாறப்பட்டது. இதன் பின் இருவருக்கும் பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் ஒருநாள் நீர் வார்ப்பு நிறைவேறி இவர்களது காதல் பகிரங்கமாக்கப்பட்டது. அன்றனுடன் காதல் வானில் மிதந்த நாட்கள் திரேசாவின் வாழ்வின் இனிமையான காலங்கள் எனலாம். அவனது அன்புக்காக, காதலுக்காக அவள் ஏங்கித் தவிக்கும்போதும், அன்பு மழையைப் பொழியும்போதும் திரேசா உருகிப்போவாள்.

“திரேசா, நீ இல்லாத வாழ்வை இனிமேல் என்னால் நினைத் துக்கூடப் பார்க்கமுடியாது. பெற்றோர் மறுத்தால் என்னை நிராகரித்து விடுவாயா?”

“இதே கேள்வியை நானும் கேட்கலாமில்லையா?” திரேசா சிரித்தாள்.

அன்றன் ஆவலோடு அவளைப் பார்த்தான். “திரேசா உன்னை முதன் முதலாகச் சந்தித்தபோதே நீ என் இதயத்துள் நுழைந்து விட்டாய். நீயே என் மனைவி என்று முடிவு செய்து விட்டேன். எந்த எதிர்ப்பு வந்தாலும் என் தேவதையான உன்னை மறந்து வாழ என்னால் முடியாது.” இப்படி தினந்தோறும் அன்பான காதல் வார்த்தைகளால் குளிப்பாட்டியவன் தான் அன்றன்.

ஆனால், அவளது வாழ்வில் ஏற்பட்ட எதிர்பாராத அந்தச் சம்பவத்தைக் கேள்விப்பட்ட பின்னர் அன்றன் அவள் பக்கம் திரும்பிக்கூட பார்க்கவில்லை. இதுதான் உலகம் என்பது அவளுக்குப் புரிய ஆரம்பித்தது. பிரியாவும் யூவியாவும் அவளது மனதிற்கு எவ்வளவோ ஒத்தடம் கொடுத்தார்கள். திரேசா ஓரளவு தேறி வந்தாலும் அன்றனின் நினைவுகளை மனதிலிருந்து எடுத்தெறிய முடியவில்லை. அவன் ஒரு தடவை ஒப்புக்காவது வந்து பார்க்காதது அவளுக்குப் பெரிய ஏமாற்றமளித்தது.

அவளுக்காக யூவியா அன்றனே எவ்வளவோ வாதாடினாள். ஆனால் அன்றனோ நிராகரித்து விட்டான். இதை திரேசாவினால் மட்டுமல்ல, யூவியாவாலும் கூடத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

நீண்ட நாட்கள் அவள் திரேசாவிடம் வரவில்லை. இன்று எதிர்பாராத சந்திப்பால் தோழியர் பலதையும் பரிமாறிக் கொண்டார்கள்.

இவர்கள் உரையாடிக் கொண்டிருந்தபோதே பெரிய வெள்ளி ஆராதனைகள் ஆரம்பமாகவே அவர்கள் ஆலயத்துள் சென்றனர். ஆராதனையின்போது பைபிளிலிருந்து ஒரு பகுதியை வாசித்துக் காட்டினார் அருட்தந்தை.

“விபச்சாரியைச் சூழ நின்று சிலர் கல்லால் அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வழியே வந்த இயேசு உங்களில் யார்

ஒருவர் பரிசுத்தமானவரோ அவர் மட்டும் கல்லை எறியுங்கள் என்றார். சிறிது அமைதி. பின்னர் ஒவ்வொருவராகக் கல்லைப் போட்டுவிட்டு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றனர்."

அருட்டந்தை பிரசங்கம் செய்யச் செய்ய திரேசா உருகி அழுதாள்.

'ஒரு விபசாரியையே இறைவன் மன்னிக்கிறார். நான் ஒழுக்கம் கெட்டவளில்லை. பாலியல் வல்லுறவினால் பாதிக்கப் பட்டவள். எனக்கு ஏன் இந்தத் தண்டனை கர்த்தரே?' திரேசா மனதுருகிப் பிரார்த்தித்தாள்.

பிரார்த்தனை முடிந்து அவர்கள் தேவாலயத்திலிருந்து வெளியே வந்து கொண்டிருந்தபோது, "திரேசா..." என்று யாரோ மெதுவாக, இதமாக அழைப்பது கேட்டது. நிமிர்ந்து பார்த்தாள் திரேசா.

எதிரே கிறிஸ்தோபர். பல்கலைக்கழகத்தில் அவரோடு படித்தவன். அவள் அதிகம் கணக்கெடுக்காத ஒரு சக மாணவன். அந்த நாட்களில் அவனுக்குத் திரேசாவில் விருப்பம் இருந்ததை திரேசாவும் அறிவாள். எனினும் அன்றனின் மயக்கத்தில் இவனது உள்ளம் புரியவில்லை.

"உங்களுக்கு நடந்த அவலத்தைப் பற்றி அறிந்தேன்." என்று அனுதாபத்தோடு அவளை நோக்கி ஆறுதல் வார்த்தைகளைச் சொரிந்தான்.

திரேசாவின் கண்கள் கலங்கின.

"நான் உங்களுக்கு நடந்தவற்றை ஞாபகப்படுத்திக் கவலையடைய வைத்து விட்டேனா?" என கிறிஸ்தோபர் கேட்டதும் அவள் அவசரமாக 'இல்லை' என்பது போல் தலையசைத்தாள்.

"நானும் அன்றனிடம் எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்னேன். அவள் கேட்பதாயில்லை. யூவியா கூட பல தடவைகள் அவனோடு உங்களுக்காக வாதாடி இருக்கிறாள். அவன் அசையவில்லை..."

திரேசா மெளனத்தைக் கலைத்தாள். “எல்லாம் யூலியா சொன்னாள். இப்போது எனக்கு அன்றனைப் பிடிக்கவில்லை. வெறுக்கிறேன். இது எட்டாப் பழம் புளிக்கும் என்பது போன்ற அபிப்பிராயமல்ல... அவரது மனது காதல் பற்றிய எனது கணிப்பு. நான் இப்போது அதற்காகக் கவலைப்படவில்லை.”

“மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. ஆனாலும் நீங்கள் உங்களது வாழ்வு சூனியமாகி விட்டது என்றோ, இருண்டு போய் விட்டது என்றோ நினைக்கக்கூடாது” என்ற கிறிஸ்தோபரைப் புதிரோடு பார்த்தாள் திரேசா.

“நீங்கள் வாழ வேண்டியவர். நான் ஒன்று கேட்டால் கோபிப்பீர்களா?”

திரேசா அதிர்ந்து அவனை நிமிர்ந்து நோக்கினாள்.

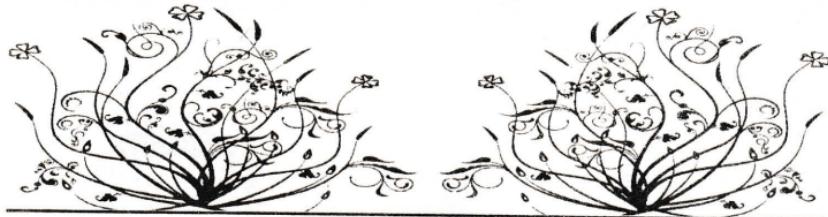
“உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லை என்றால் இந்த ஈஸ்டர் நாளில் உங்கள் சம்மதத்திற்காக இறைஞ்சுகிறேன்” என்று கூறிய கிறிஸ்தோபரின் வார்த்தையில் அவள் ஒருகணம் கலக்கமடைந்தாள்.

திரேசாவின் மனதில் தென்றல் வீசியது. புரிந்துணர்வு மிக்க, மனித நேயமிக்க ஒருவனைக் கண்ட மகிழ்வு. தன்னை அர்ப்பணித்து உலகுக்கு ஒளியேற்றிய இயேசு மைந்தனின் வடிவாக ஒருவர் மறுபடி பிறந்து வந்ததாக அவனை நோக்கினாள்.

(‘கத்தோலிக்க மஞ்சரி’ சிறுக்கைப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்றது.)

தினக்குரல், 2007

யாரிடம் நோவேன்?

அக்கினித் திரவத்தை அள்ளி அள்ளி யாரோ ஊற்றுவது போல உடல் கொதித்தது. உடல் கட்டுப்பாட்டை இழந்து நடுங்கத் தொடங்கியது. இழுத்துப் போர்க்க வேண்டும்போல், அந்தக் கடும் காய்ச்சலிலும் உடல் குளிர்ந்து விரைத்தது. தலையிலே நூறு கிலோ பார்த்தை வைத்து அழுத்துவது போல் மிகவும் சிரமப்பட்டான் சிவகுமார்.

தேநீரைக் கொண்டுவந்த சியாமளா, “எழும்புங்கோ... மத்தியானக் குளிசையும் போடயில்லை” என்று பரிவோடு கூறினாள்.

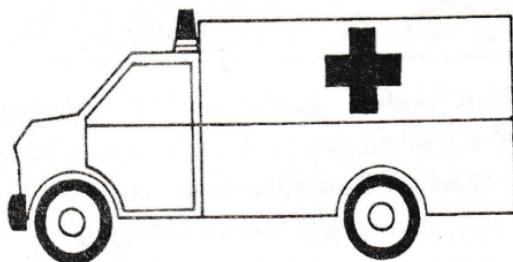
படுக்கையிலிருந்து எழும்ப எத்தனித்தான். முடியவில்லை. யாரோ அவனைப் பாயோடு ஒட்டிவிட்டதாக உணர்ந்தான். கண்களை விழித்து மனைவியை நோக்கியபோது ஒருவர் இருவராகத் தெரிந்தது.

சியாமளாவின் கண்களில் நீர் கோத்து விட்டது. கணவனின் நெற்றியில் கை வைத்தான். கையே கொப்புளித்துவிடும் போலிருந்தது.

“காய்ச்சல் விடேல்லையே அத்தான்?” அன்புடன் கணவனிடம் கேட்டாள். அவனது பதிலை எதிர்பாராமலே பழைய சேலையொன்றை எடுத்துப் போர்த்தினாள்.

“கை காலெல்லாம் குத்தி முறிக்கிதப்பா...” அவனது குரல் ஈனஸ்வரத்தில் ஓலித்தது.

“மருந்தைக் குடியுங்கோ...” என்றபடி அவன் எழுந்திருக்க உதவினாள் சியாமளா. கைவசமிருந்த கடைசி இரண்டு பன்டோலையும் கொடுத்துவிட்டு அவனுக்குப் புளிக்கஞ்சி காய்ச்ச அடுப்படிக்குச் சென்றாள்.

சிறிது நேரம் கழித்து அவள் திரும்பி வந்தபோது குலப்பன் அடிப்பது அடங்கிப் போயிருந்தது. “அத்தான்...” என்ற அவனது அழைப்பில் அவன் கண்களைத் திறக்க முயன்றான். முடியவில்லை. அவன் பதில் சொல்வான் என்று அவள் சிறிது நேரம் பார்த்திருந்தாள்.

சிவகுமார் பதிலேதும் சொல்லாமல் துவண்டு போயிருந்தான். கையும் காலும் போட்டது போட்டபடியே இருந்தது. அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில் நேற்று எடுத்த மருந்துக்குத் துளிகூட குணம் தெரியவில்லை. தனிப்பட்ட வைத்தியரை நாட கையிலும் காசிருக்க வில்லை.

இடப்பெயர்வின் பின்னர் எவ்வளவு கஷ்டப்பட வேண்டியுள்ளது என நினைத்துக் கொண்டாள் சியாமளா. முன்பு கரணவாயில் சொந்த வீட்டில் இருந்தபோது இவ்வளவு கஷ்டமில்லை. பொருளாதாரத் தடைகளினால் சில கஷ்டங்களைச் சந்தித்தாலும் கூடிவாழ வழியிருந்தது.

தோட்ட மண்ணைக் கொத்தி, பயிர் வைத்து வியர்வை சிந்தினால் நல்ல பலன் கிடைக்கும். தோட்ட வரும்படி ஒரு புறமிருக்க வீட்டு வளவில் கிடைக்கும் வரும்படியும் அடுப்பை மூன்று நேரமும் புகைய வைத்தது. ஆனால் இங்கு...?

சிவகுமார் தினக் கூலியாக ஏதாவது உழைத்து வந்தால் தானுண்டு. இல்லாதுவிட்டால் அடுப்பு, பூளையின் வதிவிடமாகி விடும். அதிலும் இப்போது சில நாட்களாக சிவகுமாருக்கு அடிக்கடி காய்ச்சல் வர ஆரம்பித்த பின்னர், சியாமளாவும் அடிக்கடி கூலி வேலைக்குப் போக வேண்டி ஏற்பட்டது. அவர்களால் முடிந்தாலும், குழந்தைகளால் பசி கிடப்பதென்பது லேசான காரியமா என்ன?

சிவகுமார் துவண்டு போய்ப் படுத்திருக்கையில் சியாமளாவிற்குக் கையும் ஓடவில்லை, காலும் ஓடவில்லை.

“வாட்டிலை நிப்பமே அத்தான்?” என்று பரிவோடு அவனை நோக்கினாள். அவனும் சம்மதித்து தலையசைத்தான்.

இப்போது ஆஸ்பத்திரிக்கு எப்படிப் போவது? நேற்று நன்பன் சூரி சைக்கினில் ஏற்றிக்கொண்டு சென்று வந்தான். இன்று சைக்கினில் இருந்து பயணம் பண்ணக்கூடிய நிலையில் அவனில்லை. சூரியும் கஸ்ரப்பட்டவன்தான். எனினும் நன்பனுக்காக அவன் பதறித் தூடிக்கையில் அவள் மனது உணர்ச்சி வெள்ளத் தில் சிலிர்த்தது.

ஓருவாறு சிவகுமாரை வைத்தியசாலையில் சேர்த்தாயிற்று, வெளி நோயாளர் பகுதியில் இருந்த மருத்துவர் அவனைப் பரிசோதித்தார்.

“மூளைக் காய்ச்சல் போல இருக்கு” என்று கூறியபடி சில பரிசோதனைகளுக்கும் எழுதி, மருந்துகளும் எழுதி வாட்டுக்கு அனுப்பினார்.

பெருந்திரளான நோயாளர்களைப் பார்க்கும் அவரைப் பார்க்க மனதில் பெருமிதம் ஏற்பட்டது.

வாட்டுக்கு வந்ததும் சிவகுமாருக்குக் கட்டில் கிடைக்க வில்லை. தாதிமார் தமது இருக்கையில் அமர்ந்துகொண்டே விசாரித்தனர். ஓரமான ஒரு பாயில் அவனைப் படுக்கச் சொல்லிவிட்டு ஒரு தாதி அவனருகே வந்து அன்பாக உரையாடிக் காய்ச்சல் பார்த்தாள். நூற்றிமுன்று என்று துண்டில் பதிந்துவிட்டு இரண்டு பன்டோல் வில்லைக்களைக் கொடுத்தாள்.

வாட் பார்க்கும் மருத்துவர் இன்னமும் வரவில்லை. சிவகுமாருக்கு வேறு மருந்து ஏதும் கொடுக்கப்படவில்லை. வெளிநோயாளர் பகுதியிலிருந்து மருத்துவர் கன மருந்துகள் எழுதியது போல சியாமளாவுக்குத் தென்பட்டது.

“வேற மருந்தில்லையே அம்மா?” என்று தாதியிடம் கேட்டான்.

“பெரிய டொக்டர் வந்து பார்க்கவேணும். பிறகுதான் மற்ற மருந்துகள், குளுக்கோஸ் எல்லாம் ஏற்றலாம்.” என்றாள்.

“ஏனம்மா?”

“இப்ப மருந்தெல்லாம் தட்டுப்பாடெல்லை... பெரிய டொக்டர் பார்த்த பிறகுதான் ஏற்றலாம்...?”

“டொக்டர் எப்ப வருவார்?”

“வருவார்... நேரம் சொல்லேலாது?”

சியாமளாவுக்கு அந்தரமாக இருந்தது. சிவகுமாரின் அருகில் சென்றாள்.

“டொக்டர் வந்த பிறகுதான் குளுக்கோஸ் ஏத்துவினமாம்...”

“பாவம் டொக்டர்மாருக்கும் கடும் வேலை... இங்கயிருந்து படிக்கப் போன பொடியளே இங்க சேவை செய்ய வருகுது களில்லை...”

“ம்... தலை மண்டை பிய்க்கற மாதிரி இருக்கப்பா. நாக்கும் வரானது... குடிக்க எதும் தாரும்...”

அவள், அவனுக்குத் தேநீர் போட்டுக் கொடுத்துக் குடிக்க வைத்தாள்.

“ஆம்பிளை வாட்டிலை பொம்பிளை நிற்கக் கூடாதம்மா... கெதியிலை போங்கோ” அற்றெண்டன் அவளை விரட்டினான்.

“டொக்டர் வரப் போறார்...” அவன் விரட்டினாலும் டொக்டர் வரப்போறார் என்ற சேதி அவளுக்கு இனித்தது. சியாமளா வெளியே சென்று நீண்ட நேரத்தின் பின்தான் மருத்துவர் வாட்டுக்குப் போனார். சிறிது நேரத்தின் பின்னர் வாட்டிலிருந்து திரும்பிய சூரியிடம் எதுவும் கேட்காமல் ஆவலாக அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் சியாமளா.

“கட்டில்ல விட்டிருக்கினம். சேலென் ஏற்றியிருக்கு. மூளை மலேரியா என்று தான் பெரிய டொக்டரும் சொல்லுகிறார். இரத்தம் எடுத்துச் சோதிக்க அனுப்பியிருக்கு...”

மதியம் பார்வையாளரை அனுமதிக்கும் நேரத்தில் சியாமளா வாட்டுக்கு விரைந்தாள். சேலென் இன்னும் ஏறிக்கொண்டிருந்தது. சிவகுமார் கண்களை மூடியபடி படுத்திருந்தான். இவ்வாது வரவு/ ஏற்படுத்திய சலசலப்பில் அவன் விழிக்கவில்லை.

“இஞ்சாருங்கொ...” கணவனுக்கு அருகே நின்று குனிந்து கூப்பிட்டாள். சிவகுமார் இமைகளை வெட்டினான். சிரமத்துடன் கண்களைத் திறந்து பார்த்தபோது சியாமளாவின் இனிய முகம் இரண்டாகத் தோன்றியது. கடும் சுரத்திலும் கூட அவனது இதழோரம் புன்னகை அரும்ப முகம் மலர்ந்தது.

“எப்படி இருக்குங்கோ?”

“எனக்கொண்டும் இல்லை... பயப்படாதையும்...” கதைக்கும் போது மூச்சு வாங்கியது.

“இளநீர் வெட்டிக்கொண்டு போத்தில்லை விட்டுக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். கொஞ்சம் குடியுங்கோ...”

“இப்ப வேண்டாம் வீட்டில பிள்ளையள் தனியவே?”

“பவளம் அக்காவோட விட்டுட்டு வந்தனான்...”

“.....”

“நீங்கள் இப்படிக் கிடக்க நான் விட்டுட்டுப் போகட்டே? முதல்ல ஏதாவது குடிங்கோ... மாக் கரைச்சுத் தாறன்.”

“வேண்டாம்... பிரட்டிக்கொண்டு வருகுதப்பா...”

“ஓரு முரடென்றாலும்” என்றபடி இளநீரைப் பருக்கினாள் சியாமளா. அது நெஞ்சைப் பிளந்துகொண்டு போவதாகப்பட்டது.

“நீ சாப்பிட்டனியே? பட்டினி கிடக்காத பிள்ளைத்தாச்சி வயிறு..” தனது வருத்தத்திற்கு மத்தியிலும் அவன் அன்போடு கேட்கையில் அவளது மனது விம்முகிறது.

“பார்க்கிற நேரம் முடியப்போகுது. நீர் வெளிக்கிடும்” அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே காவலாளி, “பார்க்க வந்தவை எல்லாம் போங்கோ...” என்று பெருங்குரலெடுத்தபடி வந்தான். இதற்கிடையில் தாதி அவளை அழைத்து ஓரு மருந்துச் சிட்டையக் கொடுத்து, “இந்த மருந்தை வாங்கிவாரும். ஏத்தனும்” என்றாள்.

“என்ன விலை வரும் அம்மா?” சியாமளா கேட்கவே, “பன்டோலே பத்து ரூபா விற்கிறது... விலை இருக்கட்டும். மருந்து கிடைத்தால் அது பெரிய காரியம்.” என்றாள்.

வன்னிப் பகுதிக்கு மருந்துகளையும் பொருட்களையும் தடை செய்து மக்களை வதைக்கும் அரசின் மீது சீற்றம் ஏற்பட்டது.

இதற்கிடையில் வியர்க்க விறுவிறுக்க வந்த சூரி, “கணங்கிப் போச்சு... மனிசி பாயாசம் காச்சித் தந்தவா... இப்ப எப்படி இருக்கு?” என்று அன்போடு கேட்டான்.

“காய்ச்சல் இறங்குதில்லை. வெளியில் மருந்து வாங்கத் தந்தவை...” என்றபடி சியாமளா அவனிடம் நீட்டினாள். மருந்துத் துண்டை வாங்கிக்கொண்டு தனியார் பாமசிக்கு விரைந்தான் சூரி. இதற்கிடையில் காவலாளி, “என்னக்கா, சொல்லுறது கேட்க வில்லையே?” என்றபடி வந்தான்.

“நீங்க போங்கோ பிள்ளை. நான் அவரைப் பார்க்கிறேன்.” என்றான் அற்றிறெண்டன்.

அந்த ஆறுதல் வார்த்தைகள் தந்த தெம்புடன் நன்றிப் பெருக்கோடு அவனை நோக்கியபடி சியாமளா வெளியேறினாள்.

மருந்து வாங்கச் சென்ற சூரி வெறுங்கையோடு ஏமாற்றத் துடன் திரும்பினான். “ஓரு கடையிலும் மருந்தில்லையாம். அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பாட்டிலும் தனியாரையாவது கொண்டுவர விடலாமே? திட்டமிட்டு எங்களைக் கொல்லுறாங்கள்.” சூரி சீற்றத்துடன் கூறினான். சியாமளா விக்கித்துப் போனாள்.

“கடவுளே, எனக்கு எதுவும் வேண்டாம். அவர் தப்பிப் பிழைச்சால் அது போதும்...” என மனமுருக இறைவனை வேண்டி னாள். தவிக்கும் மனதோடு வீட்டிற்குச் சென்று பிள்ளைகளுக்கு உணவு செய்து கொடுத்துவிட்டு மறுபடியும் வைத்தியசாலைக்கு விரைந்தாள்.

“மருந்து ஓரிடமும் கிடைக்காததால் வவுனியாவுக்குத்தான் அனுப்ப வேணுமாம்..” சூரி ஆதங்கத்தோடு கூறினான்.

“அம்புலன்ஸ் எப்ப போகும்?”

“இன்றைக்குக் காலமை போட்டுது. நாளைக்குத்தான் திரும்பி வரும். நாளையின்டைக்குத்தான் போகேலும்...”

“அதுவரைக்கும் மருந்தில்லாமல்...?” அவள் விசித்து விசித்து அழித்தும்பித்தாள். சூரி அவளைத் தேற்றினான்.

“முதல்ல பாஸ் எடுக்க வேணும். பின்னே வேணும். ஜசி வேணும்.”

“பின்னைக்கு எங்கபோறது?” சியாமளா தவித்தாள்.

“நான் ஒழுங்கு செய்யுறன். நோயாளியை மட்டும்தான் அம்புலன் சில் ஏத்துவினம். நானும் நீங்களும் பாஸ் எடுத்துக்கொண்டு பஸ்ஸில் போவம்...” நட்புக்காகச் சூரி செய்யும் உதவிகள் புல்லரிக்க வைத்தன.

மறுநாள் பாஸ், பின்னே என்று அவைந்து திரிந்து களைத்துப் போனார்கள். மாலையில் வந்து பார்த்தபோது சிவகுமார் நினைவிழந்து போயிருந்தான்.

“இஞ்சாருங்கோ... ஒருக்காக் கண்ணே முழிச்சுப் பாருங்கோ... உங்கட சியாமளா வந்திருக்கிறன். கதையுங்கோ...” அவன் அசையவில்லை. முச்செடுப்பது மட்டும் நெஞ்சில் தெரிந்தது. குளுக்கோஸ் ஏறிக் கொண்டிருந்தது. அற்றெண்டன் ஆறுமுகம் அருகே வந்து ஆறுதல் சொன்னான்.

“பயப்படாதையுங்கோ... கடவுள் கைவிடமாட்டார். நாளைக்கு வவுனியா போனால் சுகமாயிடும்...”

சியாமளா சிவகுமாரின் தலைமயிரைக் கோதியபடி அழுது கொண்டிருப்பதைப் பார்க்க சூரிக்கும் அழுகை வந்தது.

‘கடவுளே, எங்களுக்கு ஏன் இந்தச் சோதனை... இந்த வேதனைகளுக்கு முடிவே இல்லையா?’ என்று ஏங்கினாள்.

மறுநாள் காலையிலும் அவனுக்குச் சுயநினைவு தோன்றவில்லை. அம்புலன்சில் ஏற்றுவதற்கான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. தாதியர், ஊழியர் அனைவரும் பம்பரமாகச் செயற்பட்டனர். அம்புலன்ஸ் நிறைந்த நோயாளர்கள். சிவகுமார்

நடுவே படுத்திருந்தான். சியாமளா எட்டிப் பார்த்தாள். இப்பொழுதும் அவனிடம் அசைவில்லை. அம்புலன்ஸ் புறப்பட்டது. சிறிது நேரத்தில் பஸ் வரவே சூரியும், சியாமளாவும் ஏறிக் கொண்டார்கள். பஸ் பொயின்றை அடைந்தபோது அங்கே பெரும் சனத்திரள் காத்திருப்பதைக் கண்ட சியாமளா விக்கித்துப் போனாள்.

“இன்றைக்குப் போன மாதிரித்தான்.”

அவர்கள் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கியபோது, “இன்று பாதை மூடியிருக்கு... இராணுவம் போக விடவில்லை” என்ற தகவல் காதுக்கு எட்டவே அவர்கள் பதறினார்கள்.

“அப்ப அம்புலன்ஸ்?” சுற்றுமுற்றும் நோட்டம் விட்டான் சூரி. ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பல வாகனங்கள் அணிவகுத்து நின்றன. அங்கே அவர்களது அம்புலன்ஸ் வண்டியும் நின்றது. சூரியும் சியாமளாவும் அங்கு விரைந்து சென்றார்கள்.

“அம்புலன்ஸையும் விடாங்களோ?”

“ஒரு வாகனமும் போக மூடியாதாம்...”

“ஏன்...?”

“ஆருக்குத் தெரியும்...”

சியாமளாவிடமிருந்த அற்ப சொற்ப நம்பிக்கையும் போய்விட்டது. அவள் தூடிதூடித்தபடி அம்புலன்ஸ் நோக்கினாள். நடமாடக் கூடிய நோயாளர்கள் இறங்கி வெளியே நின்றார்கள். சிவகுமார் இன்னமும் சுயநினைவின்றி மூச்சிழுத்துக் கொண்டிருந்தான். சியாமளா ஏறி உள்ளே சென்று அவனது தலையைத் தனது மடியிலே வைத்துக்கொண்டு அழுதாள்.

அவனது தேகம் மறுபடியும் அனலாய்க் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. ஏறிக் கொண்டிருந்த குளுக்கோலாம் முடிந்துவிட்டது. வைத்தியசாலை ஊழியர்கள் எவரும் இல்லாத போதிலும் கிளீனர் வந்து குளுக்கோஸைக் கழற்றினார்.

“மூன்று நாளைக்குப் போக்குவரத்து இல்லையாம்.” தகவல் அறிந்துவந்த சாரதி கூறவே சியாமளா பெருங்குரலெடுத்து ஆழ ஆரம்பித்தாள்.

எல்லோரையும் ஏற்றிக்கொண்டு திரும்பிய அம்புலன்ஸில் சாரதி, சியாமளாவையும் அனுமதித்தான்.

அம்புலன்ஸில் பயணிக்கும்போது அவளது மடியிலேயே சிவகுமாரின் ஆவி பிரிந்ததையறியாத சியாமளா இன்னமும் கடவுளை வேண்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

(புலோலியூர் சதாசிவம் ஞாபகார்த்த
சிறுக்கதைப் போட்டியில்
பாராட்டுப் பரிசு பெற்றது.)

- ஞானம்

சாதித் தீ!

மேற்கு அடிவானத்தை கதிரவன் பொன் நிறமாக்கிக்கொண்டு அழிழ்ந்து கொண்டிருந்தபோதே கிழக்குப் புறத்தில் மெலிதாகச் சந்திரனின் தடம் தெரிந்தது.

'கிக்கிக்' என்று குரல் கொடுத்தபடியே முற்றத்தில் உறவாடிக் கொண்டிருந்தன சிட்டுக்குருவிகள். இந்தக் குருவிகளுக்கு இருக்கின்ற சுதந்திரம் மனிதர்களுக்கு இல்லையே என்று நினைத்துக் கொண்டான் ரவீந்திரன்.

அக்கா செய்தது எந்தவிதத்திலும் தவறாக அவனது வாலிப் உள்ளத்திற்குத் தெரியவில்லை. முற்றத்து மணவில் எதையோ கீறிக் கீறி அழித்தபடி அமர்ந்திருந்த அவனது மனம் முழுவதும் வசந்தி அக்காவைச் சுற்றியே வந்து கொண்டிருந்தது. வசந்தி அக்காவுக்கு முப்பது வயது வரை கலியானம் செய்து வைக்காமல் இருந்தது யார் தவறு?

காலையிலிருந்து வீட்டில் யாரும் எதுவும் சாப்பிடவில்லை. அம்மா அடுப்பு மூட்டாததால் அவனுக்கும் வயிறு காய்ந்து கொண்டிருந்தது. கொஞ்சனேரம் சிங்கம் போல் கர்ச்சித்துவிட்டு

அப்பா ஒரு மூலையில் போய் முடங்கிவிட்டார். அம்மா ஆற்றாமையால் உள்ளத்தில் தோன்றியதை எல்லாம் ஓப்பாரியாக்கி அழுது புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள். பாசப் பெருக்கினாலும், ஆற்றாமையினாலும் அதிர்ச்சியினாலும் அவ்வப்போது அழுது வடிவதும் ஓய்ந்து போவதுமாக இருந்த அவளைப் பார்க்க ரவீந்திரனுக்கு மனது வலித்தது. வசந்தி, கந்தசாமியோடு ஓடிப் போனதை நியாயப்படுத்தி அவன் கதைத்தாலும் யாரும் ஏற்கப் போவதில்லை.

சற்று நேரத்திற்கு முன்னர் வந்த கனகம்மா மாமி, எரியும் நெருப்பில் எண்ணெய் ஊற்றியதுபோல், அவர்களது வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சிவிட்டுப் போயிருந்தாள்.

“இப்படி நடக்குமென்டு எனக்கு எப்பவோ தெரியும். சாதி குறைஞ்சவனைச் சினேகிதன் எண்டு வீட்டிலை அண்டிப் பழகினது உன்ற மோனோட் பிழை!”

ஓங்காரமாக ஓலித்த கனகம்மா மாமியின் வார்த்தைகள் காற்றில் கலந்து வந்து ரவீந்திரனின் செவிப்பறையில் மோதியபோது ரவீந்திரனுக்கு என்னும் கொள்ளும் வெடித்தது.

இதே மாமிதான் அவரது மகன் குகனுக்கு வசந்தியைக் கேட்டுப் போனபோது தட்டிக் கழித்துவிட்டு, சீதனத்திற்காக

வெளியூரில் பெண் எடுத்தவர் என்ற நினைப்பு மனதில் தோன்றவே காறி உமிழுந்தான்.

“நாளைக்கு உன்ற மற்ற குமருகளை எப்படி கரை சேர்க்கப் போறாய்...? இனி எங்கட ஆக்கள் உன்ற வீட்டிலை சம்பந்தம் வைப்பினமோ?”

அம்மா ஆற்றாமையோடு நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

கோபத்தை மனதில் அடக்கிக்கொண்டு ரவீந்திரன் எரித்து விடுவதுபோல் மாமியை நோக்கினான்.

“இஞ்ச இருக்கிறபோதும் அவளை வாழ விடேல்ல. போனவளை எண்டாலும் நல்லா வாழ விடுங்களன் மாமி...” அவனது குரல் காரமாக ஓலித்தது.

மாமி சடாரென்று, “நான் வாறன் சரகு...” என்று அம்மாவிடம் கூறிவிட்டு விருட்டென்று புறப்பட்டாள்.

துயரத்தைச் சிரிப்பில் மறைத்துக்கொண்டு அம்மா தலையசைத்து விடைகொடுத்தாள்.

வானத்தில் நிலா மெல்ல மெல்ல எழுந்து வந்து உலகுக்கு ஓளியூட்டியது.

ரவீந்திரன் இன்னமும் முற்றத்து வேப்பமரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருந்தான். வசந்தி கந்தசாமியைக் கைப்பிடித்ததில் அவனுக்கு மாறுபாடு இல்லாவிட்டாலும் இதனால் இப்படியொரு இக்கட்டும், பெற்றோர்க்குத் தலைகுனிவும் ஏற்பட்டுவிட்டதே என அவனது மனது கனத்தது.

அவளும்தான் வேறு என்ன செய்வாள்? தனது விருப்பத்தை வீட்டில் தெரிவித்திருந்தால் ஒரு பூகம்பமே வெடித்திருக்கும். மாற்று வழி இல்லாததால்தான் அவள் ஓடியிருக்கிறாள்.

‘கிரீச்’ என்று படலை திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான் ரவீந்திரன். அவனது மாமா, சித்தப்பா, குஞ்சியப்பு,

குமாரன்னை, கலிமச்சான் என்று கூட்டமாக வந்தார்கள். நல்லதற்கோ கெட்டதற்கோ எட்டிப் பார்க்காத சின்ன மாமா கூட வந்திருந்தார்.

திண்ணையில் இருந்த சரசு, “இஞ்சாருங்கோ... என்ற அண்ணா, உங்கட தம்பி எல்லாரும் வந்திருக்கினம். எழும்புங்கோ...” என்று ஆறுமுகத்தை எழுப்பினாள்.

எழுந்த ஆறுமுகம், திண்ணையிலிருந்து இறங்கி முற்றத்துக்கு வர, சரசவும் பின்னால் வந்தாள்.

அம்மாவும் அப்பாவும் வருவதைக் கண்ட ரவீந்திரனும் எழுந்து கொண்டான். மாமாவின் அட்டகாசமான குரல் அவனை ஒருகனம் சினம் கொள்ள வைத்தது.

“ஓடினதுதான் ஓடினாள், எங்கட பொடியன் ஒருவன் எண்டாலும் பரவாயில்லை. வீடு வாசலுக்கு அண்ட முடியாத சாதிக்காரனோட ஓடி இருக்கிறாள்...” என்று தனது கெளரவமே சிதைந்துவிட்டதாகக் குதித்தார்.

கள்ளிறக்கும் சின்னானுடைய மனைவியுடன் இரகசியத் தொடர்பு வைத்திருக்கும் மாமா இப்போது சாதி பற்றிக் கதைக்கும்போது ரவீந்திரனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“நாங்கள் இனி தலைநிமிர்ந்து ஊருக்குள்ள நடக்க முடியாது... நாக்கைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சாகலாம் போல கிடக்குது” என்றார் சித்தப்பா.

“சாகவேண்டியதுதானே!” என்று முனைமுனைத்தான் ரவீந்திரன். எவ்வளவோ பணம் வைத்திருந்தும் அக்காவின் கலியாணத்தை நடத்திட சல்லிக்காசு கூட உதவி செய்ய முன்வராத சித்தப்பாதான் இப்போ வெட்டி முழங்குகிறார்.

“அயலட்டையில் இருந்துகொண்டு என்ன பார்த்துக் கொண்டிருந்தனீங்கள் எண்டு இனசனம் எங்களைத்தான் கேட்கப் போகுது...”

“சரி, போனதுதான் போனாள், எங்காவது கண்காணாத இடத்துக்குப் போயிருக்கலாமே? பக்கத்திலேயே இருக்கிறாள். என்ன திமிர் இந்த மீன் பிடிகாரனுக்கு?” மூன்று நேரமும் மீனில்லாமல் சோறு இறங்காத குஞ்சியப்பு கூறினார்.

இதுவரை மெளனமாக இருந்த ஆறுமுகம் வாயைத் திறந்தார்.

“செத்துப்போனவளைப் பற்றி இனி என்ன கதை? ராத்திரியே என்ற மகள் செத்துப்போயிட்டாள். நான் அவளைத் தலைமுழு கிட்டன்.”

அப்பா சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ரவீந்திரனுக்குச் சுடச்சுட நாலு வார்த்தை கூற மனம் உன்னியது. எனினும் மரியாதையின் நிமித்தம் மெளனம் காத்தான்.

“நல்ல கதை சொல்லுறியள். தலைமுழுகிட்டன் என்டு பேசாமல் விட்டால் நாளைக்கு எங்களை ஒருத்தரும் மதிக்காங்கள். எங்கட குமருகளில் எல்லோரும் கைவைக்கப் பாப்பாங்கள். நாலு தட்டுத்தட்டி வைக்காட்டில் சரிவராது.”

“அவளை இழுத்துக்கொண்டு வர வேணும்... வெளிக் கிடுங்கோ.. இரண்டிலை ஒண்டு பாத்திடுவெம்... சரசு உந்த வெத்தி வைத் தட்டைக் கொண்டா...”

“என்ன அன்னை... இனியும் இந்த வீட்டிலை வாய் வைக்கப் போறியளே? வெத்திலையும் வேண்டாம்... தன் னியும் வேண்டாம்...” தினமும் சின்னான் வீட்டில் பொரிச்ச மீனும் கள்ளும் அடிக்கும் சித்தப்பாதான் கூறினார்.

இதுவரை பேசாமலிருந்த ரவீந்திரனின் மனதில் கலகம் தொட்டது.

“மாமா, சித்தப்பா... வேண்டாம். அவள் எங்கை எண்டாலும் நல்லாக வாழ்டும். சண்டை வேண்டாம்.”

“போடா செம்மறி, உன்னால் தான் எல்லா வினையும் வந்தது. சினேகிதன் எண்டு வீட்டிலை அண்டப் போய், நீ சின்னப்பெடியன். உனக்கு ஓண்டும் விளங்காது. முளையிலேயே கிள்ளவேணும்” என்றார் மாமா.

ரவீந்திரனை யாரும் ஒரு பொருட்டாக நினைக்கவில்லை. தமக்குள்ளே பல ஆலோசனைகளை நடாத்தி இறுதியில் எல்லோரும் ஏகபோக முடிவுக்கு வந்தனர்.

நிலவு நடுவானத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபோது அவர்கள் எழுந்து கந்தசாமியின் குடிசையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். ரவீந்திரன் செய்வதறியாது தவித்தான்.

சினத்துடன் புறப்பட்ட அவர்கள் கந்தசாமியின் குடிசைக்குத் தீவைத்தனர். மெல்ல மெல்ல மூன்று பக்கென்று பத்திக்கொண்டு தீச்சுவாலையை அவனது குடிசையை இரையாக்கிக் கொண்டிருந்தபோது பதைத்து எழுந்த கந்தசாமியும் வசந்தியும் குடிசையிலிருந்த ஏனையோரும் தமது உடைமைகள் அனைத்தை யும் விட்டுவிட்டு உயிரைக் காத்திட வெளியே பாய்ந்து வந்தார்கள்.

தீயின் நாக்கு குடிசைமீது சீறிப் பரவிக் கொண்டிருந்த அதே வேளையில் வெளியே வந்த அவர்களைத் தடி, பொல்லுக்கொண்டு தாக்கினர். கந்தசாமியைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து நின்ற அவர்கள் மாறி மாறி அவனைத் தாக்கவே அவன் நிலைகுலைந்து போனான்.

“இவனை அடிச்சக் கொல்ல வேணும்” வெறிபிடித்த கத்தலுடன் கந்தசாமி மீது சரமாரியாக அடிகள் வீழ்ந்தன.

“ஜௌ... ஜௌ...” என்று அலறியபடி கந்தசாமியின் மீது போர்வையாய்ப் படர்ந்த வசந்தியின் மீதும் ஓரிரு அடிகள் வீழ்ந்தன.

துடிதுடித்துப் போய் ஓடிவந்த ரவீந்திரன் புலியாய்ப் பாய்ந்தான். அவனது கையிலும் ஒரு கெவர் பூவரம் தடி! ஒரு சுழற்றில் எல்லோரும் ஒதுங்கினர்.

“இன்னும் ஒரு அடி அக்காவிலையோ, கந்தசாமியிலையோ விழுந்தால் கொலை விழும்...”

யாருக்கும் அவனிடம் நெருங்கத் தைரியம் வரவில்லை. இதற்கிடையில் கூடி விட்ட கந்தசாமியின் உறவினர்களும் துணைக்கு வந்தனர். இதைக் கண்டதும் அவர்கள் தயக்கத்துடன் அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றார்கள்.

தீ பரவிய குடிசையை அணைக்கக் கூடி நின்றவர்கள் எடுத்த முயற்சி சித்திக்கவில்லை. தனது கண் முன்னாலே எரிந்து சாம்பலாகும் தனது வீட்டையும் உடைமைகளையும் கண்டு தூடிதூடித்தான் கந்தசாமி.

ரவீந்திரன் அவனருகே வந்தான்.

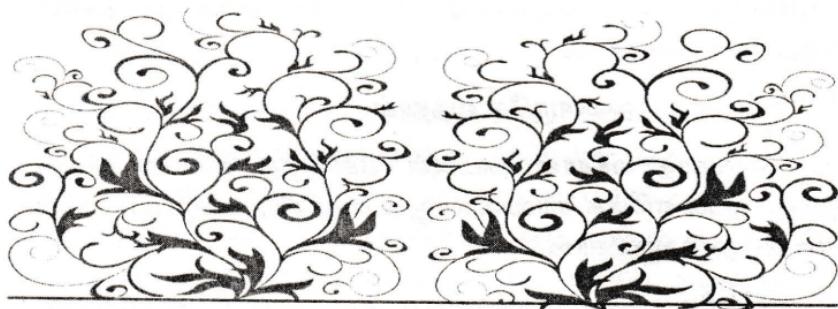
“கலங்காத மச்சான். கடவுள் கொடுத்த கையும் காலும் இருக்கு. இப்ப எரிஞ்சு சாம்பலானது உனது வீடு மட்டுமல்ல. சாதி என்னும் அரக்களும்தான்.”

ரவீந்திரன் அவனை ஆரத் தழுவினான். வசந்தியின் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர்.

(பேராதனை பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்க சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசு பெற்றது - 2006.)

- ஜீவந்தி, 2010

மனிதநேயம்

வெளிநாட்டிலிருந்து திரும்பிய எட்வேட், சிதிலமடைந்து போயிருந்த தனது ஊரைப் பார்த்ததும் நொடிந்து போயிருந்தான். நாச யுத்தத்தின் கொடுமையால் ஊரில் பல இழப்புகள் ஏற்பட்டிருந்ததை மனைவின் கடிதம் மூலமும் தொலைபேசி உரையாடவின் மூலமும் ஏற்கெனவே அறிந்திருந்தான். எனினும் நேரில் வந்து பார்த்தபோதுதான் அவற்றின் தாக்கத்தை அதன் நிஜ பரிமாணங்களை அவனால் உணர முடிந்தது. தேவாலயச் சேதம் அவனை மிகவும் வாட்டியது.

அந்த ஊரில் முஸ்லிம்களும் இந்துக்களும்தான் பெரும்பான் மையாக வாழ்கிறார்கள். கிறிஸ்தவர்கள் மிகக் குறைந்த அளவிலேயே வாழ்கின்றனர். எனினும் அவர்கள் எல்லோரும் மொழியால் ஒன்றுபட்டவர்கள்.

எட்வேட் பிறந்தது, வளர்ந்தது, வாழ்ந்தது எல்லாம் இந்த ஊரில்தான். 1977ம் ஆண்டு இனக்கலவரத்தில் அவன் பெற்றோர் வெட்டிக் கொலை செய்யப்பட்ட பின் அநாதைச் சிறுவனாகிவிட்ட அவனை வளர்த்து உருவாக்கியது எல்லாம் அருட்தந்தை சகாயம் அடிகளார்தான். தாயாகவும் தந்தையாகவும் இருந்து அவனைப் படிப்பித்து உரிய வயதில் திருமணம் செய்து வைத்ததும் அவர்தான்.

சில வருடங்கள் வெளிநாட்டில் அவன் குடியிருந்தபோது அவனது ஊர் சுற்றி வளைக்கப்பட்டு சல்லடை போடப்பட்டது. இராணுவ நடவடிக்கைக்கு முகம் கொடுக்க முடியாத மக்கள் மகுதிகளிலும் கோயில்களிலும் தேவாலயங்களிலும் தஞ்சம் அடைந்தார்கள். அந்த வெளையில்தான் மக்கள் தஞ்சடைந்த தேவாலயத்தின் மீது விமானம் குண்டு வீசியது. அப்போது தேவாலய முகப்புக் கோபுரம் சேதமடைந்தது. தேவனின் அருளால் மக்கள் தப்பிவிட்டார்கள். அன்று சிதைவடைந்த தேவாலயம் இன்னமும் கட்டி எழுப்பப்படவில்லை.

எட்வேட் ஊர் திரும்பியதும் சகாயம் அடிகளாரைச் சந்திக்கப் போன போது அவர், “சிதைவுற்ற ஆலயத் திருப்பணிகளில் முக்கால் பங்கை நிறைவேற்றி விட்டேன். நீ அனுப்பிய பணம் பெரிதும் பயன்பட்டது. மிகுதி வேலையையும் செய்திட வேண்டும். நான் இன்னமும் அதிக காலம் வாழுப்போவதில்லை. கர்த்தர் என்னை அழைப்பதற்கு முன்னர் நான் இந்தத் திருப்பணியை நிறைவேற்ற வேண்டும். எமது மக்களும் இந்த ஊரில் சிறுபான்மையினர். கொடிய யுத்தத்தால் இருந்தவற்றையும் இழுந்த விட்டார்கள். கடல் வலயத்தடை காரணமாகத் தொழில் வாய்ப்பையும் இழுந்து போயிருக்கிறார்கள். அடுத்த நேர உணவுக்கே அவர்கள் தாளம் போடும்போது திருப்பணிக்கு இனியும் அவர்களிடம் எதையும் எதிர்பார்க்க முடியாது...” என்று கூறினார்.

அவரது ஏக்கதிலுள்ள நியாயம் எட்வேட்டிற்குப் புரிந்தது. “பாதர்... என்னிடம் கொஞ்சம் பணம் இருக்கிறது... இன்னும்

கொஞ்சம், உணரில் வசதியாக இருப்பவர்களிடம் கேட்போம்" என்று சொல்ல ஆரம்பித்த எட்வேட்டை சகாயம் அடிகளார் இலை மறித்தார்.

"வேண்டாம் எட்வேட். நீ ஏற்கனவே நிறைய உதவி செய்து விட்டாய். அது மட்டுமல்ல, உனக்கு ஒரு சொந்த வீடு இல்லாமல் வாடகை வீட்டில் இருக்கிறாய். உனது மனைவி ஜென்பருக்கும் நிறைய எதிர்பார்ப்புகள் இருக்கும்."

"இல்லை பாதர்... இறைவனுக்கு ஒரு இல்லம் இருந்தால் அது எல்லோருக்கும் இருக்கிற மாதிரி.... இந்த யுத்த காலத்தில் எத்தனையோ பிரம்மாண்டமான வீடுகள் எல்லாம் தாக்குதல் களினால் கற்குவியல்களாகி விட்டன. இனியும் அப்படி நடக்காது என்பதற்கு என்ன நிச்சயம்? அப்படியான வேளைகளில் எமக்குத் தஞ்சமளிக்கப் போவது தேவாலயம் தானே!"

எட்வேட்டின் எடுத்துரைப்பில் சகாயம் அடிகளார் உற்சாகமடைந்தார். "சரி எட்வேட்... உன் விருப்பப்படியே செய்..." என்ற ஆசீர்வதித்தார்.

சகாயம் அடிகளிடமிருந்து விடைபெற்றுச் சென்ற எட்வேட் அடுத்த நாளே செயலில் இறங்கினான். வேலை மதிப்பீட்டைக் கணக்கிட்டபோது அவனிடமுள்ள பணம் மிகச் சொற்ப வேலைக்கே போதுமானது என்று புரிந்தது. எனினும் சகாயம் அடிகளாரின் விருப்பப்படி கிறிஸ்மஸ் பண்டிகைக்கு முன்னதாகவே கட்டட வேலைகளைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டும் என்று முனைப்புடன் முயன்றான். முதல் கட்டமாகக் கடைகள் வைத்திருக்கும் கிறிஸ்தவர்களை அணுகினான். அவர்கள் ஏற்கனவே உதவி செய்திருந்தபோதும் மறுபடியும் தம்மால் இயன்ற வரை உதவினார்கள். எனினும் பற்றாக்குறைதான்.

இருக்கும் பணத்துடன் ஒருவித வைராக்கியத்துடன் வேலை களை ஆரம்பித்தான் எட்வேட். முக்கால் பங்கு வேலைகள்

நிறைவேறியபோது பணம் தீர்ந்து விட்டது. என்ன செய்வதென்று புரியாமல் எட்வேட் கலங்கினான். எங்காவது கடன்பட்டாவது வேலையை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிய எட்வேட்டுடன் பீற்றர், மத்தியாஸ், எட்மன் போன்ற இளைஞர்களும் இணைந்து கொண்டார்கள்.

ஊரிலே கடன் பெறுவது என்றாலும் மிகவும் சிரமம். வசதி படைத்தவர்கள் வெகு சிலரே இருந்தனர். அல்லாஜ் ஹாசிம் உமர், சண்முகம் முதலாளி முதலான பிற மதத்தவர்கள்தான் இந்த ஊரில் வசதிப்படைத்தவர்கள்.

“உமரிடமும் சண்முகத்திடமும் கடன் கேட்டுப் பார்ப்போம்” என்று எட்வேட் தனது அபிப்பிராயத்தை நண்பர்களிடம் கூறிய போது அவர்கள் ஆர்வம் குன்றியவர்கள் போல் பதிலளித்தார்கள்.

“ஏற்கனவே பலரும் அவர்களிடம் கடன்பட்டிருக்கிறோம். இனியும் படமுடியாது. கேட்டாலும் தருவார்கள் என்று நாம் நம்பவில்லை.”

“முயற்சி திருவினையாகலாம்... எதற்கும் ஒருமுறை கேட்டுப் பார்ப்போமே...” என்ற எட்வேட்டின் கூற்றை அரைகுறை மனதுடன் ஏற்றுக்கொண்டு நண்பர்கள் உடன்பட்டார்கள்.

உமர் முதலாளியிடம் அவர்கள் சென்றபோது அவர் அன்போடு அவர்களை வரவேற்று உரையாடினார். “தேவாலயம் கட்டுறீங்க போல...” அவராகவே கேட்டபோது இவர்களது தயக்கம் விடைபெற்றது.

“ஆமாம் முதலாளி... நத்தார் பண்டிகைக்கு முன்னர் கட்டி முடிக்க யோசித்தோம். ஆனா நிதிப் பற்றாக்குறை...” என்று இவர்கள் சொல்லி முடிப்பதற்கு முன்னதாகவே உமர் குறுக்கிட்டார்.

“எவ்வளவு பற்றாக்குறை? சொல்லுங்கள் நான் தருகிறேன்.”

“நன்றி முதலாளி. இரண்டு இலட்சம் ரூபா இருந்தால் வேலையைப் பூர்த்தி செய்திடலாம். இந்த உதவியை நீங்க செய்தா

சீக்கிரமே திரும்பத் தர முயற்சிப்போம்...” எட்வேட் தயங்கியபடி கூறினான்.

“என்ன தம்பி பேசுறீங்க? இறைப்பணிக்குக் கடன் கொடுப்பதா? இது மகாபாவம். நான் அண்பளிப்பாகக் கொடுத்தா வாங்க மாட்டங்களா?” என்று உமர் முதலாளி கூறியதும் எட்வேட்டுக்குப் புல்லரித்தது.

அவர்கள் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும்போதே உமர் முதலாளியைச் சந்திக்க சண்முகம் முதலாளியும் வந்தார். “என்ன விசேசம் எட்வேட் தம்பி... எல்லோரும் ஓன்றாக வந்திருக்கிறீங்க?” என்று கேட்ட சண்முகம் முதலாளியிடம் எல்லா விபரமும் கூறி னார்கள்.

“அடடே, நல்ல விசயமாச்சே... ஊர் மக்கள் எல்லாம் அகதிகளாக தேவாலயத்தில் தஞ்சமடைந்தபோது, சகாரயம் பாதர் எவ்வளவு உதவிகளைச் செய்தார்! அவர் இன், மத பேதமின்றி பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்குச் செய்த மனிதாபிமான உதவிகளையாரும் மறக்கமுடியாது. அது மட்டுமல்லாமல், இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக்குள்ளாகி மக்கள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது இராணுவப் பொறுப்பதிகாரியைச் சந்தித்து உரையாடி அவர் செய்த பணிகளால்தான் இப்ப இங்கே நாங்க நிம்மதியாக இருக்கிறோம். பாதர் ஒரு சொல்லு சொல்லியிருந்தால் எவ்வளவோ உதவி செய்திருப்போம். இப்போ உங்களுக்கு எவ்வளவு தேவை?” சண்முகம் முதலாளி அவர்களை நோக்கினார்.

எட்வேட் புல்லரித்துப் போனான். “முதலாளி இன, மத பேதமின்றிச் செய்யுற உதவிக்கு நாங்க என்ன கைம்மாறு செய்யப் போரோம்...?”

“தம்பி, மதம் என்கிறது மனிதனை மனிதநேயம் மிக்கவனாக வாழ வைக்கின்றதுக்குத்தான். இடையில் வந்த மத வெறியர்கள் தான் மதம் பிடிச்சு மதங்களுக்கிடையில் பிரிவினையை ஏற்படுத்தி

யிட்டாங்க. இறைவன் ஒருவன் தான். ஜேச, ஈசன், அல்லா எப்படி அழைத்தாலும் அது அந்த இறைவனைத்தான் குறிக்கும்..." என்றார் உமர்.

எட்வேட்டும் நண்பர்களும் மகிழ்வோடு விடை பெற்றனர். இனி இந்த கிறிஸ்மஸ் அவர்களுக்கு இனிக்கும்.

(அரச ஊழியர்களுக்கான சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசு பெற்றது.)

- நவமணி, 2007

எதிர்கொள்ளல்

செல்வி பரபரப்பாய் இயங்கிக் கொண்டிருந்தாள். முற்றம் கூட்டியாயிற்று. உள்ளீடு கூட்டித் துப்புரவாக்கியாயிற்று. இனி சமையல் கட்டில் உதவி செய்வாள். சுறுசுறுப்பாகக் காலையிலிருந்து வேலை செய்யும் அவளைப் பார்க்க வியப்பாகவும் பாவமாகவும் இருக்கும். நானும் இவளது வயதில் சுறுசுறுப்புதான். அப்போது எங்கட வீட்டில் வேலைக்காரப் பிள்ளை இல்லை. வேலைக்காரியை வைத்திருக்கக் கூடிய வசதிகளுமில்லை.

எங்கட வீட்டில் செல்வி வேலைக்காரப் பிள்ளை எண்டு வரயில்லை. யுத்தத்திலை தேப்பனை பறிகொடுத்திட்டாள். ஐஞ்சு சகோதரியள். தாயும் நித்திய வருத்தக்காரி. அம்மா பாவம் எண்டுதான் புகவிடம் கொடுத்தவ.

“கஸ்டப்பட்ட பிள்ளை ஏதோ காச்சிறதிலை கொஞ்சங் கிள்ளிக் கொடுப்பம். இப்போதையிலை என்னாலையும் முந்தி

மாதிரி வேலை வெட்டி செய்யேலாது. நீயும் வேலைக்குப் போயிருவாய் பிள்ளை... வீட்டிலை எனக்கும் ஒத்தாசையாயிருக்கும்" என்னு அம்மா சொன்னவ. மற்றும் படி வேலைக்கு ஆள் வைச்சிருக்கிறதிலை எனக்குத் துளியும் விருப்பமில்லை.

காலமை எழும்பின நேரத்திலையிருந்தே தலை வலிச்சக்கொண்டிருக்கு. மனம் வலிச்சால் தலையும் வலிக்குமோ?

"வாசுகி, ஏன் இன்டைக்கு வேலைக்குப் போகயில்லையோ?" நேரம் தாமதமாகிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்ட அம்மா கேட்கிறா.

"இல்லையம்மா. போகத்தான் வேணும்." என்று பதிலளித்து விட்டு தூரிதமாக இயங்கிறன்.

குகன் இன்னமும் குறட்டை விட்டு நித்திரை கொள்ளுறான். இரா இரவாய் சினேகிதர்மாரினர் வீடுகளிலை கும்மாளமளிச்சிட்டு சாமத்திலைதான் வந்து படுப்பான். கொஞ்சமும் வீட்டுப் பொறுப்பில்லை. அம்மா எழுப்பி ஏதோ சொல்லுறா. அவன் பேசிப்போட்டு மற்ற பக்கமாய் படுக்கிறான். ஏந்தான் இப்படி ஒரு தம்பி வந்து பிறந்தானோ என்னு எனக்கு எரிச்சலாய்க் கிடக்கு.

தூரிதமாக வெளிக்கிடுறன். இந்த பஸ்ஸை விட்டால் நேரம் பிந்தியிடும்... மனம் நிம்மதியின்றி தவித்துக் கொண்டிருக்கு. இனி கலியாணக் கனவை மறக்க வேண்டியதுதான்... எத்தனை முறைதான் ஒருத்திக்குக் கலியாணம் பேசுறது..? சீதனம் காணாது, நிறம் குறைவு, வயச கூடியிட்டுது... இப்படி பல காரணங்கள் சொல்லிக் குழம்பிப் போகும். நேற்றும் உப்பிடித்தான்.

வேகமாக வெளிக்கிட்டு பஸ்தரிப்பு நிலையத்துக்கு ஓடுறன். வழக்கம் போல பஸ்ஸில் ஒரே சன்னெந்ருக்கடிதான். ஒரு மாதிரி ஏறி நெரிப்பட்டு, நசிப்பட்டு உள்ளே ஏறிட்டன். பஸ் பயணம் எண்டுறது இப்பெல்லாம் வதையாப் போச்சு... யுத்தம் வெடிச்ச பிறகு எதிலைதான் நிம்மதி? அதுவும் பொம்பளையின்ற பாடு பெரும்பாடு, மத்தளம் மாதிரி...

மெலியாரை வலியார் வதைத்தால், வலியாரைக் கடவுள் வதைப்பார் எண்டு சொல்லிவினம். எனக்கெண்டால் உதிலை நம்பிக்கை இல்லை. எங்கட நாட்டிலை நடக்கிற அட்டிழியங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு கடவுளும் கண்ணே மூடிக்கொண்டிருக்கிறாரோ எண்டு யோசிப்பன். ஜீவகாருண்ணியத்தை, அகிம்சையை உலகிற்குப் போதிச்ச புத்தபிரான்ர சிலையள் சந்திக்குச் சந்தி மலிஞ்ச போய்க் கிடக்கு. ஆனாலும் எங்கட நாட்டில இம்சைக்குக் குறைவேயில்லை. தேவாலயத்திற்கு மேலாலை குண்டு போட்டு அகதிச் சனத்தை அழிக்கிறாங்கள், மகுதியிலை கொலை நடக்குது. புதுவரிச நாளிலை சாமி கும்பிட வந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினரை கோயிலுக்குள்ளை சுட்டுக் கொல்லுறாங்க. கடவுளோ கண்ணே மூடிக் கொண்டிருக்கிறார். முடிவேயில்லாமல் நாட்டிலை வன்முறை தொடருது செய்யறவங்கள் பிடிப்பாமல் தப்புறாங்கள்... கடவுளாலும் தண்டிக்க முடியேல்ல.

இன, மத, வர்க்க, சாதிய வேறுபாடு ஒருபுறம் இருக்கட்டும். மெலியாரை வலியார் தாக்குற மாதிரித்தான் எல்லாச் சமூகத்திலயும் ஆம்பிளையள், பொம்பிளையளை நசிக்கினம். வீட்டுக்கு வீடு, வீதிக்கு வீதி பொம்பினையஞ்சுக்கு எதிரான வன்முறை அதிகரிச்சபடியே இருக்கு... எனக்கு இதுகளைத் தாங்க முடியேல்லை.

முதல் கவிதை எண்ட பெயரிலை ஏதோ கிறுக்கினது, சினேகிதமாருக்குக் காட்டினான். காதலும் இயற்கையும் இடம்பிடிச்ச என்ற கவிதையளிலை பொம்பிளையள் படுகிற கஷ்டத்தை எழுத ஆரம்பிச்சன். பிறகு ஞானத்திற்கும் மல்லிகைக்கும் என்ற கவிதையளை அனுப்பிப் பார்த்தன்... என்ன ஆச்சரியம்.. அறிமுக எழுத்தாளர் பகுதியிலை என்ற கவிதை பிரசுரமாகியிருந்தது. சாப்பிடவே பசி எடுக்காதளவு சந்தோசம்... அண்டைக்குப் பிடிச்ச பேனை இண்டைக்கும் ஓயேல்ல. கவிதை மட்டுமல்லாமல் கதையள் பெண்ணியக் கட்டுரையள் எண்டு எழுத ஆரம்பிச்சன், என்ற எழுத்துக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்தது.

தினசரிகளினர் வாரப் பதிப்பிலை எல்லாம் பத்தி எழுத்து வரவேற்றபைப் பெற்றது. ஓய்வில்லாமல் ஆணாதிக்கத்திற்கு எதிராக எழுதினன். யுகமாயினி, உயிர்மையிலகூட எழுதுறன்.

கிட்டடியில் எங்கட மாமா ஓருத்தரினர் வீட்டிலை வேலைக்கு நின்ட பிள்ளையான்று பிள்ளைத் தாய்ச்சியாய்ப் போச்சு. பிறகு மூடி மறைச்சு வயிறு கழுவக் கொண்டுபோய் இரத்தப் பெருக்கு ஏற்பட்டு அருந்தப்பிலை தப்பிப் பிழைச்சது. எனக்கு மனம் கொதிச்சது. வேலைக்காரப் பிள்ளையள் படுகிற கஸ்டங்களையும் அவர்களுக்கு எதிரான வன்முறைகள் பற்றியும் எழுதினேன். அதோட் சொந்தக்காரருக்கு என்னோட கோபம். நான் எழுதுற்றிலை சொந்தக்காரருக்கோ, அயல்ட்டைக்கோ கொஞ்சமும் விருப்பமில்லை. ஆம்பிளையளைப் பற்றிக் கண்டபடி தாறுமாறாக எழுதுறேனாம். வயது வட்டுக்குள்ள போயும் இன்னும் கலியாணமாகாமல் இருக்கிற எனக்கு உதவி ஏதும் செய்து வைக்க மனசில்லை... அடக்கி ஓடுக்க மட்டும் வந்திடுவினம்.. ம...

இப்பெல்லாம் பொம்பளையள் அனுபவிக்கிற கஸ்டங்கள் அவர்களுக்கு எதிராக இழைக்கப்படும் அநீதிகளை எல்லாம் எழுதிக்கொண்டு வாறன். பொம்பிளையள் விழித்தெழு வேணும். ஆணாதிக்கத்தை முறியடித்து பால் சமத்துவத்திற்காகவும் போராட வேணும் எண்டதையெல்லாம் மனதிலை பதியற மாதிரி எழுதுவன்.

நடுவிலான் குகன், இப்ப வீட்டிலை இருக்கிற என்ற ஒரே தம்பி, ஆள் வலு குழப்படி... இவன் கூடத் திரிகிற பொடியள் எல்லாம் பொறுப்பு தெரியாததுகள். வெளிநாடுகளிலை கஸ்டப்பட்டு உழைச்ச சகோதரங்கள் அனுப்புறதை சுதி பண்ணுற கூட்டம். ஆளுக்கொரு மோட்டார் சைக்கிளில். இவனும் பின்னால தொத்திக்கொண்டு சுத்துறான். அம்மாவுக்கும் இவனால்தான் பெரும் கவலை. ஒரு தம்பி நாட்டை மீட்கப் போயிட்டான். இவன் கெடுக்க வெளிக்கிட்டிருக்கிறான். இவனுக்கு எப்பப்பார்த்தாலும் என்ற எழுத்துகளைப் பற்றிக் கிண்டல்... பொம்பிளையள் பொம்பிளையள்

மாதிரி இருக்க வேண்டுமாம். அடக்க ஒடுக்கமாய் இல்லாமல் சேவல் கொக்கரிக்கிற மாதிரி கொக்கரிக்கக் கூடாதாம்.

ம்... இவனைச் சொல்லிக் குற்றமில்லை. ஆம்பிளையளினர் அக்கிரமங்களை அடக்குமுறையளை எல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டு பொம்பிளையாள் தியாகிகளாக வாழுவேணுமென்டு பாரம்பரியமாய் எழுதாத சட்டம் இருக்கு. மதம், பண்பாடு, கலாச்சாரம் எல்லாமே பொம்பிளையஞக்கு எதிராகத்தான் இருக்கு. மெல்லினம் எப்பவும் குதறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கு. இயற்கை யிலேயே பொம்பிளையள் உடல்வலு குறைஞ்சவைதான். ஆனால் மனவலிமையிலை குறைஞ்சவையில்லை. இந்த மனவலிமையும் சாதுரியமும் இருந்திட்டால் எவ்வளவோ சாதிக்கலாம். அதைப் பெண்கள் வளர்த்துக்கொள்ள வேணுமென்டதைப் பற்றி எழுத்துக் களிலை வலியுறுத்திறனான்.

“அக்கா, நீ உப்புடியே ஆம்பிளையளை எதிர்த்து எழுதிக் கொண்டிரு. இக்கணம் ஒருத்தரும் உன்னைக் கட்டமாட்டாங்கள். முகத்துக்கு நேரே சொல்லிச் சிரிப்பான். ஏதோ அமைதியாய் இருக்கிற பொம்பிளையளை எல்லாம் கட்டுறதுக்கு ஆம்பிளையள் தயாராக இருக்கிற மாதிரி இவன் சொல்லுற்றோது எனக்குச் சிரிப்பு வரும்.

“போடா, என்னை ஒருத்தரும் கலியாணம் கட்ட வேண்டாம். நான் இப்படியே இருந்திட்டுப் போறன். எனக்கு இப்ப என்ன குறை?” வீம்பாக அவனுக்குப் பதிலளிக்கும்போதும் மனது கணக்கும்.

“அக்கா, நீ சொல்லுறது நரியும் திராட்சைப் பழமும் கதை மாதிரிக் கிடக்கு. எட்டாதவை எல்லாம் சீச்சி... இந்தப் பழம் புளிக்கும் என்டுதான் சொல்லுறவை.” மனதைக் குத்திக் கிழிக்கும் அவனுடைய வார்த்தைகளில் தூடிதூடிச்சுப் போவன்.

மந்திகை ஆசுபத்திரியடியிலை பஸ் நிக்குது. கொஞ்சப்பேர் இறங்கியினம் அதைவிடக் கூடுதலாக ஏறுகினம். மீண்டும் நெரிசல்

அதிகரிப்பு. இனி பயணம் பண்ணின மாதிரித்தான்... மனம் சலித்துக்கொண்டது.

எல்லா ஆம்பிளையரும் கெட்டவை எண்டில்லை. சில ஆம்பிளையள் எவ்வளவு கண்ணியமானவையள்.

பஸ் வெளிக்கிடுது. பஸ்ஸோட சேர்ந்து மனதும் பயணிக்கும்.

காலமை அம்மா சொன்னது இப்பவும் மனதை அரிச்கக் கொண்டிருக்குது. “பிள்ளை, நீ இனி கட்டுரை பேப்பரிலை எழுதுறதை நிப்பாட்டு. நீயே உனக்குத் தெரியாமல் உன்ற தலையில மண்ணை அள்ளிக் கொட்டுறாப்... கலியாணம் பேசாத இடமில்லை. ஓரிடமும் இன்னும் கைகூடி வரவில்லை. குறிப்பு பொருந்தி வந்த வாத்தியார் மாப்பிள்ளை பகுதியும் வேண்டாமென்டிட்டினம். அதோட நீ ஆம்பிளையளை மதிக்காமல் பத்திரிகையிலை எழுதிறியாம்... தங்கச்சிக்கும் வயது ஏறிக் கொண்டு வருகுது... உன்ற அலுவலை முடிச்சால்தானே அவளைப் பற்றியும் யோசிக்கலாம். அம்மாவின் ஆதங்கம் எனக்குப் புரிகின்றது. நானும் ஒன்றும் சந்நியாசியில்லை... ஒவ்வொரு தடவையும் ஏமாற்றத்தில் குன்றிப் போவேன்.

அம்மா இப்ப கவலைப்படுகிறா... இரண்டு மூன்று வருஷத்துக்கு முன்னால் வலிய வந்த மாப்பிள்ளையை அம்மாவும் மாமா குஞ்சியப்பும் தட்டிக் கழிச்சவை. ரவி நல்ல உத்தியோகத்திலை இருந்தவர். சீதனமும் கேட்கயில்லை. சாதி எங்களை விடக் குறைவென்டு வேண்டாம் எண்டவை. கிளார்க்காக இருந்த ரவி இப்ப பிரதேச செயலாளராகிவிட்டார்... ம்... பொசிப்பில்லாமல் போச்சு.”

பஸ் குலுக்கவில் நினைவுகள் அறுகிறது. நெருக்கத்திலை நிற்கிற ஆளின்ற மூச்சக் காற்று என்ற தோளிலை படுகின்றது. சாடையாய் கடைக் கண்ணால் பார்க்கிறன். கேடுகெட்ட ஆம்பிளைதான். எனினும் சின்னப்பொடியன். எப்படா பஸ்

குலுக்கும், இவளிலை சாயலாமெண்ட மாதிரி நிற்கிறான். கொஞ்சம் விலத்தி முன்னுக்குப் போகலாமெண்டால் இடமில்லை. அவன் பின்னால் தள்ளி நிக்கலாம். அக்கா, தங்கச்சியோட பிறக்காத எனிய நாய். நல்லாய் சுடச் சுடக் குடுக்க வேணும் என்டு மனம் உந்துது. காலமை அம்மா சொன்னது வாய்க்குப் பூட்டுப் போடுது.

அக்கா, தங்கச்சியோட பிறந்ததுகள் எண்டாப் போல திறமே? என்ற தம்பி குகன் ஒருத்தன் போதும்... பிறகேன் மற்றவைகளைப் பற்றி?

நெல்லியடியிலையும் சனம் பஸ்ஸிலை ஏறுது. இதுதான் தருணம் எண்டு அந்தப் பொடிப் பிள்ளை எனக்கு நேரே பின்னால் வந்து நிக்குது. நான் நினைக்க மாதிரியே பஸ் குலுக்கவிலை என்ற பின்னாலை முட்டுறதும் விலகுறதுமாய்... ஒரு மாதிரி விலத்தியபடி சாடையாய் அவனைப் பார்க்கிறன். ஏதோ எனக்கும் இது விருப்பம் எண்ட மாதிரி பல்லை இளிக்கிறான். பெண்டுகள் எல்லாம் இவையளினர் உரசலுக்காகத் தவமிருக்கினம் எண்ட மாதிரி.

ம்... அவங்கள் இப்படி நினைக்கிறதுக்கும் எங்கட சில பெட்டையளும்தான் காரணம். வெளிநாட்டிலை இருந்து சகோதரங்கள் குளிர் பனி எண்டும் பார்க்காமல் அடிச்சு உழைச்சு அனுப்புற காசிலை அவங்கள் படுற கஷ்டம் புரியாமல் கண்ட கண்ட உடுப்பையெல்லாம் போட்டுக்கொண்டு பொடியங்களோட சுத்திச் சுதி பண்ணுகினம். ஆம்பிளையளைத் திருத்த முதல்ல இப்படிப்பட்ட பெட்டையளைத் திருத்தவேணும்.

கொஞ்சம் விலத்திறன். அங்காலை கமலாக்காவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு நிக்கிறா. என்னைக் கண்டவுடனை சிரிக்கிறா. 'ஏதாவது கேள்விப்பட்டனீரோ?' எண்டு கேட்டுவிட்டு சொல்லுகிறா. 'நீர்வேவிப் பக்கம் ஒரு பிள்ளையைச் சுற்றி வளைப்பிலை சிதைச்சுப் போட்டாங்களாம். அந்தப் பிள்ளை தூக்குப் போட்டுக்கொண்டு செத்துப் போச்சாம்... இவங்கட அட்டேழியங்களுக்கு முடிவேயில்லை.' கமலாக்காவின்

வார்த்தைகளில் மனம் கொதிக்கிறது. கமலாக்காதான் தொடர்ந்து சொல்லுறா. என்ற கையிலை உவன் தரவெனி தூவக்கொண்டும் இல்லாமல் சிக்கவேணும். கண்ட துண்டமாய் வெட்டிப் போடுவன். 'ஓ...' கமலாக்கா ஆவேசமாய்க் கூறியபோது அவவை எல்லாரும் பார்க்கினம்.

அடுத்த தரிப்பிலை கமலாக்கா இறங்கிறா... பிறகும் நெரிசல். பழையபடி அந்தத் தேவாங்கு எனக்குப் பின்னாலயே வருகுது. இன்டைக்கு என்னைக் கசக்கிப் பிழியுறது எண்டுதான் நிக்கிறான். எனிய மூதேவி... சிலதுகள் சாடைமாடையாய் எதிர்ப்பைக் காட்டினால் விலத்தியிடுங்கள். சிலதுகள் சூடு சுரணை இல்லை. இவனும் இப்படிப்பட்ட சனியன்தான். ஆளினர் உடுப்பையும் ஸ்டைலையும் பார்த்தால் வலு டிப்பெடாப். இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமோ எண்ட மாதிரிக் கிடக்கு. இந்த நாளையிலை வெளித் தோற்றுத்தைக் கொண்டு ஒருத்தரையும் மட்டுக்கட்டடேலாது. நான் மறுபடியும் சீற் நெரிசலுக்கால விலத்தி நிற்கிறன்.

இவங்கள் எல்லாப் பெண்டுகளும் இப்படித்தானென்டு நினைக்கிறாங்கள் போல இருக்கு. இப்ப நாள் விலத்தி நிற்காட்டி என்னையும் தப்பானவளாய் நினைச்சுப் போடுவாங்கள்... அவனிருக்கட்டும், பார்க்கிற சனம் என்ன நினைக்கும்? பக்கத்திலை சுபாசினி இருந்தாலும் கதைச்சபடி அப்படியிப்படி கொஞ்சம் விலத்தி நிற்கலாம்... அவன் எங்கயோ பின்னுக்கு நிற்கிறாள். பார்வையைச் சமூற்றுறன். அவ்ளோடையும் ஒருத்தன் நசிச்சுக் கொண்டு நிற்கிறான். ஆரது? பிரேமனோ? ஓம்... அவன்தான்.. விடுகாவி... அவன் பஸ்லிலை வாறதே பெட்டைகளோட உரசத்தான். எத்தனை நாள் என்னிலையும் உரசப் பார்த்தவன்... ஒருமுறை ஒரு மனிசியோட உரசப் போய் நல்லாய் வாங்கிக் கட்டினவன். அவனும் விட்டானே 'பஸ் நிறைய மாட்டுப்பட்டி போல சனம் அடைஞ்சிருக்கு. முட்டாமல் நசங்காமல் வரவேணு மெண்டால் காரிலை பயணம் செய்யுங்கோ.' மனிசிக்கு வாயடைச்சுப் போச்சு.

ஒரு நாள் நானும் சுபாசினியும் ரோட்டலை வரையுக்க சயிக்கின்னை வந்து பின்னால் தட்டிப் போட்டுப் போனவன். நல்ல செவ்வையாக் குடுத்தனான். அதுக்குப் பிறகு என்னிலை பயம்... 'எனிய நாய்' எண்டு சுபாசினியும் இவளைத் திட்டினவள். இப்ப என்னடாவெண்டால் வலு சந்தோசமாய் நசிப்பட்டுக்கொண்டு வாறாள். இன்டைக்கு அலுவலகத்திற்குப் போனவுடனே அவளுக்கு நல்லாப் பேச்சுக் குடுக்க வேணும்.

பஸ் குடியிருப்புகளைத் தாண்டி வல்லை வெளிக்கு வருகுது. இனி வலு வேகமாக ஓடும்... ஐன்னலுக்கால காற்று இதமாக வீசி உடலைத் தழுவது... அட... இந்தச் சளியன் திரும்பவும் உரசது... திரும்பி முறைச்சுப் பார்க்கிறன். விளங்காத மாதிரி வேற பக்கமாய்ப் பார்த்தபடி விலத்தி நிற்கிறான். நான் கொஞ்சம் அங்காலை காலை எடுத்து வைச்சு அரக்கி நிற்கப் பார்க்கிறன். வலு கஸ்டமாயிருக்கு... இப்ப பிறகு இன்னொரு அரைக்கிழமூடு. அதுவும் உரசல் விளையாட்டு விளையாடுது. எனிய மூதேசியன். இவனுக்கு என்ற வயசிலை ஒரு பிள்ளை இருக்கும். வீட்டிலை மனிசிமார் இருக்க இவையளுக்கு இளக்கள் தேவைப்படுது. பொம்பளையெண்டா வெறும் உடம்பு எண்டு மட்டும் நினைக்கிறாங்கள். உணர்ச்சியுள்ள கீவெனெண்ட எண்ணமில்லை. இல்லாட்டில் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிக் குளிர்காயப் பார்க்கிறார்களோ? எத்தினை பொம்பினை யெண்டாலும் சில ஆம்பினையளுக்கு அடங்காது. பெண்டுகளினை எங்காவது ஒரு சிலதுகள் உப்பிடி இருக்கலாம். ஆனால் ஆம்பினையள் வலு மோசம்.

சிலோசினியக்கா அன்டைக்கு பஸ்ஸிலை வந்த ஒருத்தனோட வலு ஓட்டிக்கொண்டு வந்தவ. நான் இதைப்பற்றி சுபாசினியிட்டை கதைச்சனான். அவள் சொல்லுறாள், 'பாவம் அவவுக்கும் முப்பத்தி ஐந்து வயசாச்சு. சீதனமில்லாததால கலியாணம் காட்சி இல்லாமலிருக்கிறா' எண்டு விதண்டாவாதம் பேசுறாள். இப்ப என்னடாவெண்டால் இவளும் பிறேமனோட வலு குசாலாக ஓட்டிக்கொண்டு வாறாள். அமர் பிடிச்சு அலையதுகள்.

வல்லைச் சந்தியிலை பதுங்கு குழி அமைச்சு காவலரணிலை ஆயி நிக்குது. அங்காலை சோதனை சாவடி. இதிலை எல்லாரையும் இறக்கி செக் பண்ணிப் போட்டுத்தான் விடுவாங்கள்.

பஸ் நின்டவுடனை சனமெல்லாம் இறங்குது அப்பாடா வெண்டு ஆறுதலாயிருக்கு. இனி இவங்கடை கொச்சையான பச்சை கின்டல்களுக்கும் காது கொடுக்காமல் போகவேணும். இவங்களைப் பார்க்கிறபோது மனது படப்படவெண்டு அடிக்கும். கையிலை காவுற துவக்குகள் எப்ப வெடிக்குமோ எண்டு மனது பயப்படும். சுற்றி வளைப்பிலை எளியதுகள் செய்யற அக்கிரமங் களை நினைச்சால் பயமும் கோபமும்தான் வரும். போன வரிசம் எங்கட பகுதியைச் சுத்தி வளைச்சுத் தேடுதல் நடத்தினபோது பொடியங்களையெல்லாம் பிடிச்சிக்கொண்டு போய் முகமுடி அணிந்த தலையாட்டிக்கு முன்னாலை விட்டு அவன் தலையாட்டினவங்களை எல்லாம் பிடிச்சோண்டு போனவங்கள் ஒரு பாவமும் அறியாத பெரிய தம்பியையும் பிடிச்சிக்கொண்டு போட்டாங்கள். பிறகு பிடிக்கேல்லை எண்டிட்டாங்கள். அம்மா முகாம் முகாமாய் அலைஞ்சுதுதான் மிச்சம். தம்பி உயிரோட சிறையிலை இருக்கிறானோ, இல்லையேயாண்டும் தெரியாது. அப்பாவின் பிரிவுக்குப் பிறகு இப்ப எங்கட குடும்பத்திலை விழுந்த பேரிடி இது. அம்மா அழுதமுதே வருத்தக்காரியாயிட்டா. பிறகு கொஞ்ச நாளையிலை சின்னவன் காணாமல் போயிட்டான். அவன் இயக்கத்தில் சேர்ந்ததோட அம்மா இன்னும் நொடிஞ்சி போனா. எண்டாலும் காலப்போக்கில் கவலையுக்குள்ளையும் அவனைப் பற்றி பெருமை. வீட்டோட இருந்து தண்டச்சோறு திண்டு கொண்டிருக்கிற குகளைப் பற்றித்தான் கவலை. வர வர குகன் சரியான மோசம். எப்பப் பார்த்தாலும் ஏதாவது வம்பை விலைக்கு வாங்கினபடி. அம்மாவும் நானும் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்துக் களைச்சுப் போனோம். திருந்திற் பாட்டைக் காணம். இந்த பஸ்ஸிலை உரசற எளியதுகள் போலத்தான் இவனும். இவனுக்கு ஒரு கலியாணத்தைக் கட்டி வைச்சால் திருந்திடுவான் எண்டு

அம்மா சொல்லுவா. இவனை நம்பி ஆர் பொம்பிள்ளை கொடுப்பினம்? வேலை வெட்டி இல்லாமல் ஊர் சுத்துற காவாலிக்குக் கல்யாணம் ஒரு கேடோ? வருமானம் இல்லாமல் வாழேலுமோ?

போன மாதம் என்ற சிநேகித்திமார் இரண்டு பிள்ளைகள் படம் பார்க்கப் போயிருக்குதுகள். ஒரு பொடிப்பிள்ளை பக்கத்தில் வந்திருந்து கொண்டு சேட்டை விட்டவனாம். பிறகு ஆரெண்டு பார்த்தால் என்ற தம்பி குகள்தானாம். நாக்கைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சாகலாம் போல இருந்தது.

செக்கிங் முடிஞ்சு எல்லாரும் பஸ்ஸிலை ஏறுகினம்.

வல்லலையில் பயணம் செய்யுறபோது முந்தி இரவிலை முனியருக்குப் பயப்படுவினம் இரவு பகல் எண்டில்லாமல் இப்ப துவக்கு முனியள். இந்த நாளையிலே முனியருக்குப் பயந்தோ என்னயோ முனியப்பர் கோயில் எண்டு ஒரு கல்லை வைச்ச சனம் கும்பிட்டது. இப்ப பெருத்துக் கோயிலாக எழும்பிவிட்டது. வாற போற பஸ்ஸெல்லாம் நிப்பாட்டி உண்டியலுக்குக் காச போட்டுட்டு போயினம். கொண்டக்டர் காச போட்டதும் பஸ் மறுபடி வேகம் கொள்ளு அச்சுவேலி, ஆவரங்கால் புத்தார், நீர்வேலி எண்டு பஸ் போகுது. நீர்வேலியிலே சில பேர் நோட்டீஸ் குடிக்கினம். முகாமுக்குப் பக்கத்திலை பாவியல் வல்லுறவுக்கு உள்ளானதாலை தற்கொலை செய்த இளம் பெண்ணுக்குக் கண்ணீர் அஞ்சலி நோட்டீஸம், இராணுவத்தைக் கண்டிச்ச நோட்டீஸம் வழங்கியீனம். எனக்கு இரத்தம் கொதிக்குது.

பொம்பிள்ளைகள் எண்டவுடனை அவங்களுக்குக் கிள்ளுக் கீரை. ஒரு உயிர் எவ்வளவு அற்பமாய் போச்சு. இதுக்கெல்லாம் முடிவு காணுறது எப்போது? நோட்டீஸ் குடுக்கிற பொடியளைப் பார்க்க பெருமையாயிருக்கு. இவங்களைப் போல துடிப்புள்ள, இளப்பற்றுள்ள பொடியள்தான் ஏதும் சாதிக்க வேண்டும். ஆனாலும் காட்டிக்கொடுக்கிற கூட்டம் இருக்கிறபோது இவர்களுக்கும் துவக்குச் சூடு விழலாம்.

பொம்பிள்ளைகளுக்கு ஏதும் அவலமாய் நடந்ததைக் கேள்விப்பட்டால் என்னால் தாங்க முடியுறேல்ல. எவ்வளவு கற்பனையோட உறங்கப் போயிருப்பாள். வெறும் உடல் இச்சைக் குப் பலியாகி இன்றைக்குத் தற்கொலை செய்திட்டாள். உண்மையிலேயே இவள் தற்கொலை செய்திருக்கத் தேவையில்லை. இதை ஒரு விபத்தாக நினைச்சு வாழுற மனப்பக்குவம் வேணும். மனப்பக்குவம் இருந்தாலும் இந்தச் சமூகம் விட்டுவைக்கப் போகுதே? கற்பு எண்டது உடல் சார்ந்த விடயம் மட்டுமல்லவே!

குகனை எப்படியும் திருத்த வேண்டும். அப்பாவும் பெரியதம்பியும் இருந்திருந்தால் கட்டுப்பாடாயிருந்திருப்பான். இப்ப இவனுக்குப் பயமில்லை. உழைக்காட்டிலும் பரவாயில்லை. வீட்டு வேலையளிலை ஒத்தாசையென்டாலும் செய்யலாமே? காலமை அம்மா சங்கக்கடைக்குப் போய் நிவாரணம் எடுத்து வரும்படி இவளைக் கேட்டவ. மாட்டன் என்டிட்டான்.

பலவேறு எண்ணங்களுடன் பயணிக்கிறேன். பஸ் யாழ் நகரை அடைந்தவுடன் இறங்கி விரைந்து அலுவலகத்துக்குச் செல்கிறன். மனிசரின்ற போக்குவரத்துக் கஷ்டம் தெரியாமல் சிவப்புக்கோடு அடிச்சிடுவார் மேலதிகாரி. ஆனால் கெளசல்யா வந்து சேரும் வரை கோட்டிக்க மாட்டார். நெளிஞ்சி பல்லிலிச்சாத்தான் எதுவும் நடக்கும். எனக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வருகுது. தேநீர் இடைவேளையின்போது சுபாவினிக்குப் பேச்சுக் கொடுக்கிறேன். அவள் அசடு வழியச் சிரிக்கிறாள்.

“இல்ல நாங்க நினைக்கிற மாதிரி பிறேமன் தப்பான ஆளில்லை. அவருக்கு என்னிலை விருப்பமாமடி” இவளின்ற முகம் பூரிக்கிறதைப் பார்க்க எனக்குக் கோபம் வருகுது.

அலுவலகத்திலை வேலை குவிஞ்சுக்கிடக்கு. ஊரடங்கு சட்டத்தால் ஓவர் ரைமும் செய்ய ஏலாது. எப்ப வேலை முடியும் வீட்டுக்கு வெளிக்கிடலாமென்டுதான் எல்லாரும் அவசரப்படுவும். மூண்டரையாகுது. நாலு மணி பஸ்ஸை விட்டால் பிறகு கடைசி

பஸ்லில் போக இருண்டு போகும். பிறகு சென்றிகளைத் தாண்டிப் போறதெண்டா வலு பயங்கரம்... எல்லாரும் வெளிக்கிட்டு பஸ் தரிப்புக்கு ஓட்டமும் நடையுமாய் விரைவுறம். பஸ் தரிப்பிலை பஸ்ஸைக் கண்டதும்தான் ஆறுதல். விழுந்தடிச்சு ஏறுகிறம். வாழைக்குத்தியாய் அடுக்கி வைச்ச மாதிரி நெரிசல். இனி பழைய குருடி கதவைத் திறவடி கதைதான்... இப்ப வேர்வை வெடுக்கு மறுபுறம்.

வழியிலை கமலாக்காவும் ஏறுகிறா. கமலாக்காவைக் கண்டவுடன் மனதுக்கு நிம்மதி... பஸ்ஸால் இறங்கி வீடு வரை கூடிக் கொண்டு போகலாம். எங்கட அயலட்டைதான் அவவும். ஒரு மாதிரி ஆடிப்பாடி பஸ் பருத்தித்துறையைச் சென்றடையது. இனி இந்தக் களைப்போட நடந்து வீட்டுக்குப் போக வேணும். சென்றி தாண்டுறதெண்டால் ஒவ்வொரு நாளும் பயம்தான். முந்தி கொஞ்ச நாள் பயமில்லாமல் போய் வரக் கூடியதாய் இருந்தது. ஆட்சி மாறினதோட, அதிகார வர்க்கத்தின்றை நிலைப்பாடு மாறினதோட இவங்களும் மாறிட்டாங்கள். கடவுள் புண்ணியத்தில் இண்டைக்குப் பிரச்சினையில்லாமல் சென்றியைத் தாண்டியாச்சு. கமலாக்கா இல்லாமல் தனிய வாற நாளையில பயம் கூடவாக இருக்கும். ஒரு மாதிரி வீட்டடிக்கு வந்திட்டம். மனதிலை பாரம் இறங்கின மாதிரி நிம்மதியாக இருக்கு.

வீட்டு வாசல்ல ஆக்கள் நிக்கினம். ஓரே பரபரப்பாய் இருக்கு. பதறியபடி கமலாக்காவும் நானும் உள்ளே போனம். மாமி, சின்னம்மா, சொந்த பந்தம் எல்லாம் நிக்கினம். அம்மாவின்ற சிலமனைக் காணோம். மனம் பதகளிக்குது, செல்லி என்னைக் கண்டதும் 'ஓ' எண்டு குளிக் கொண்டு வாராள். எனக்கு கையும் ஓடேல்லை, காலும் ஓடேல்லை... இதுக்கிடையில் செல்லியை உறுக்கிப் போட்டு மாயி நடந்ததைச் சொல்லுறா.

"பாவம் அநாதையள், அகதியள் எண்டு எளிய சாதியானுக்குத் தஞ்சம் குடுக்கப் போனா, இவள் செய்திருக்கிற வேலையைப் பார்த்தியே வாசுகி? குகளைக் கத்தியாலை தோள்

பட்டையிலை குத்தியிருக்கிறாள். அவனை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போட்டினம். இவளைக் கொண்டாலும் ஆத்திரம் தீராது”

எல்லாரும் சொன்ன கதைகளிலிருந்து நடந்தவற்றை அறிய முடிந்தது. அம்மா சங்கக் கடைக்கு நிவாரணம் எடுக்கப்போன இடையிலை செல்வி தனியாய் நின்டு சமைச்சுக் கொண்டிருந்திருக்கிறாள். எங்கயோ போயிட்டு வந்த குகன் செல்வியோடு தப்பாய் நடந்துகொள்ள பலவந்தப்படுத்தியிருக்கிறான். இவளும் போராடியிருக்கிறாள். முடியேல்ல. இதுக்கிடையில் சமயோசிதமாக மரக்கறி வெட்டின கத்தியை எடுத்து அதாலை அவனைத் தாக்கியிருக்கிறாள். குகன் எதிர்பார்க்கவில்லை. தோளிலை காயம். துடிதுடிச்சுப் போனான். பிறகு அம்மாவும் சொந்தக்காரரும் செல்விக்கு அடிச்சிருக்கினம்.

கதையைக் கேட்டதும் எனக்கு குகன் மீதும் உறவினங்கள் மீதும் கோபம் ஏற்பட்டது. இதற்கிடையில் என்னோடு வந்திருந்த கமலாக்கா, “பாரன் இந்தப் பெட்டையினர் கொழுப்பை? அது அதுகளை அந்த அந்த இடத்திலை வைக்காததுதான் பிழை.” என்டு செல்வியை ஏச ஆரம்பித்தபோது நான் விரைத்துப் போனேன். என்ன முரண்பாடுகள்.

நான் எல்லாரையும் அடக்குமாப் போல் உரத்துக் கத்தினேன். ‘செல்வி செய்தது சரிதானே? பிறகேன் அவளுக்கு அடிச்சனீங்கள்? ஒரு பெட்டை தன்ர மானத்தை, கற்பைக் காத்துக்கொள்ள ஒரு காமுகனை எதிர்த்துத் தாக்கினது பிழையே? நானெண்ணாலும் இப்படி ஒரு சூழ்நிலையிலை இதைத்தான் செய்திருப்பன். சொல்லிப் போட்டன். ஒருத்தரும் செல்வியைத் தொடப்படாது.

“செல்வி, இங்கே வா பிள்ளை” என்று அவளை அருகே அழைத்து அணைத்தேன். வீராங்கனை பூலான்தேவி போல் அவள் எனக்குத் தெரியிறாள். பெண்கள் மெல்லினம் மட்டுமல்ல... வல்லினமும்தான். பிரச்சினையைச் சரியாக எதிர்கொண்டிருக்கிறாள்.

எல்லோரும் முன்னுமுனுத்தபடி என்னெனப் பார்க்கினம். பாதிக்கப்பட்டதும் ஒரு பொம்பினை எண்ட எண்ணமில்லாத இவையளைப் பார்க்க எனக்குச் சவிப்பாயிருக்கு.

ம்... நான் எழுதுவன். இன்னும் எழுதுவன். இனியும் எழுதிக் கொண்டேயிருப்பன்.

(கவிஞர் அ.பொ. செல்லையா

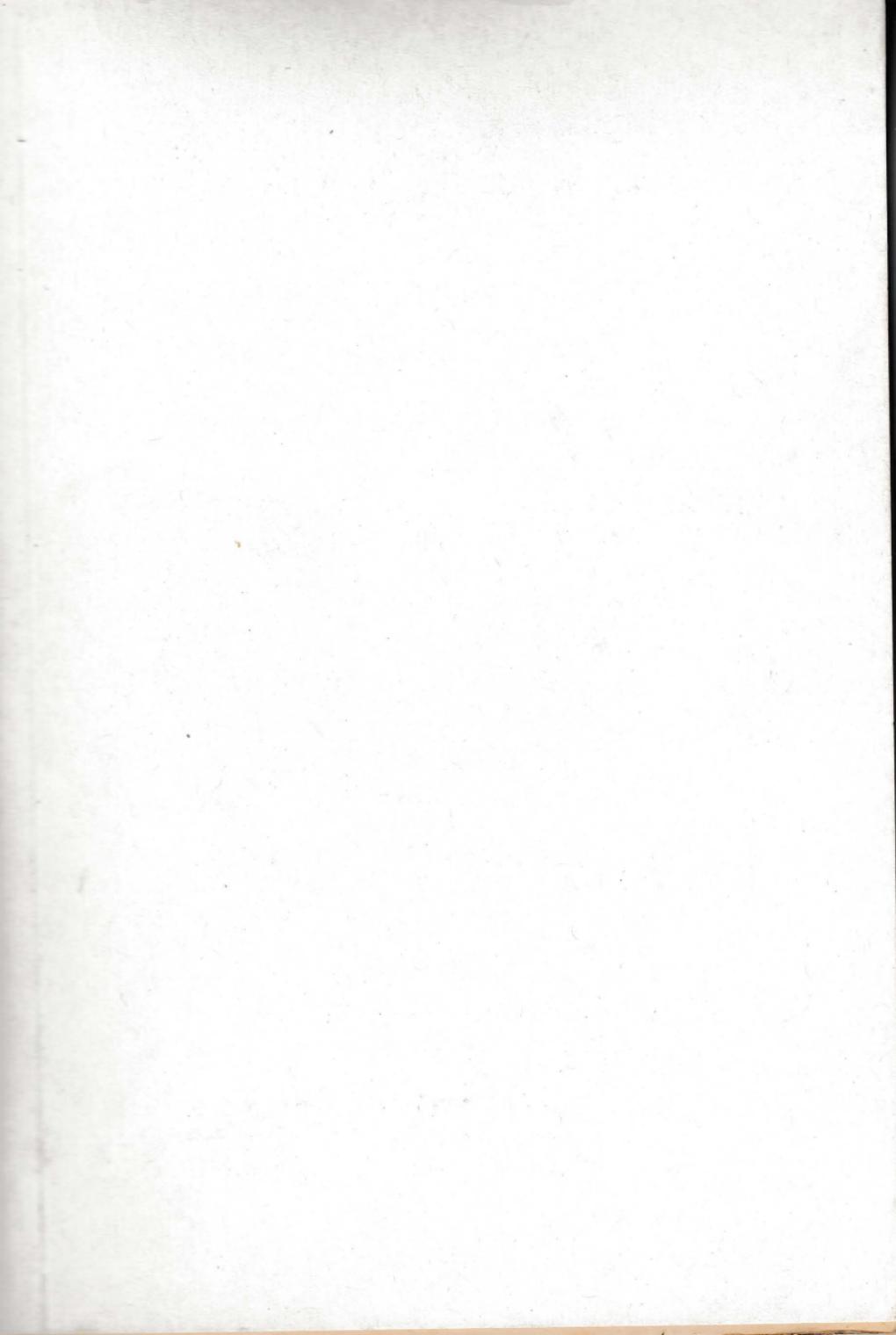
ஞாபகார்த்த சிறுகதைப் போட்டியில்
முதற்பரிசு பெற்றது.)

- ஞானம், 2008

நூலாசிரியரைப் பற்றி...

நுட்பமாக மொழியினைக் கையாள்வதன் மூலம் தான் சொல்ல வருவதை வாசகாளின் மனத்தில் உணர்வுபூர்வமாகப் பதியவைக்கும் வல்லமை நிறைந்த படைப்பாளி சந்திரகாந்தா முருகானந்தன். பெண்ணியம் தொடர்பாக பன்முகப் பார்வை கொண்ட விவரது ஏழுத்துகள் புத்தாயிரம் ஆண்டில் வீச்சாக முகிழ்ந் தெழுந்தன.

இன்றைய தலைமுறைப் பெண் படைப்பாளிகளில் முன்னணி வசீப்பவர்களில் ஒருவராக விவரை கீளம்காடிய பெண்ணியப் பத்தி ஏழுத்துகள் ஏற்படுத்திய பிம்பம் உறுதியானது என்பதை ‘அனுசியாவின் கரடிப்பொம்மை’ சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள கதைகள் உறுதி செய்கின்றன.

ஆர். மகேஸ்வரன்

நூலகர்,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,
வைங்கை